

0
LIBRARY PUBLIC
51 MAR 1958
மெய்கண்டசாத்திரம்.

திருவாரூபப்பயன் முதலிழா.
(பழையவுரை).

திருவாவட்டுப்பூராஜத்தினம்
1958.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயகர்
ஐப்பசித் சுவாதி மலர்.

விசய-ஐப்பசி.

வ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனர்
அருளிச்செய்த

8. திருவருட்பயன்
9. வினாவெண்பா
(பழையவுரையுடன்.)

மெய்கண்டசாத்திரம்.
(பதினான்கு).

திருச்சிற்றம்பலம்.

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவிடு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்றுவது குருமஹாசந்திதானம்
ஸ்ரீ-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகக்வாமிகள்

—
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயகர்

அருளிச்செய்த

8. திருவருட்பயன்

9. விழவேண்பா

(பழையவுரைகளுடன்.)

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதினத்து

இருபத்தொன்றுவது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியபதேசிகபூர்த்திகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதின வித்துவான்

த. ச. மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளையால்

பல பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

சிவயயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனர் துதி.

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பகுந்தேன் ஞானம்

பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டதிரு தயகமல் முகைக ளெல்லாம்

கண்திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைகுழ் வெண்ணெய் மேவும்

மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழுச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

— சிவஞானசித்தியார்

கணபதிதுளை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெய்கண்டதேசிகர்மாலை.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பூவேபாற் பூவின் மணமே மணப்புதப் பூங்கற்பகத்
காவே யெனதிரு கண்ணேயென் கண்ணுட் கருமணியே
கோவே குணக்குஞ் றமேயெனை யாண்ட சகோதயமே
தேவே திருவெவன்னெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 1

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செலிவழி யேசெல் விடயமெந்தின்
ஜவா யகப்படு மீபோன் மயங்கு மருவுளையேற்
குய்வாய்மை காட்டி வினைவீட்டி யின்ப முறக்கருளை
செய்வாய்திருவென்னெய் மெய்கண்டநாதமெய்த்தேசிகனே. 2

ஊனே அவ்வுனி னுயிரே யயிர்க்குயி ரேயுனரவே
வானே மறைப்பொரு னேயருளேவடி வாகியவெங்
கோனே யெனதற் றியானின தாகவுங் கூட்டுவையோ
தேனே திருவெவன்னெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 3

பார்த்த விடமெங்கு காயேற்கு வேற்று மூகப்படுமற்
ஞர்த்த வறிவினர் கேயமூம் வேம்பெனக் காமருளிற்·
கூர்த்தமெய் வேடமு மப்படி யேயென் கொடுமையிதைத்
தீர்த்ததன்னை யாண்டருள் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 4

முற்பவம் வந்த வரலாறு முற்ற முடிக்ததற்பின்
உற்பவம் வந்த வரலாறு மோர்கில னுண்மையென்னே
அற்புத விக்ரக வாண்த ரூப வருட்செல்வமே
சிற்பர சின்மய மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 5

உன்மத்த மாண்புக்கு முன்னது கன்ம மென்வரைப்பார்
கன்மத்தின் முன்னது மாண்புயென் பார்கலங் காதருளாய்
தன்மத்தை முன்னிட்ட மூன்று முணருச் தபோதனர்க்குச்
சின்முத் திரையருள் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 6

சுக்தர மாண முகதா மரையும் சுரக்தவருள்
உட்திய பார்வையும் சின்முத் திரைக்கையு மோங்குமின்பம்
தந்தருண் மேனியும் பாதார விக்தமு மாய்த்தமியேன்
சிக்கை குடிகொண்ட மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 7

ஆறுகி வேணன் கவலை யெலாங்கின தஞ்செழுத்தைக்
கூறுகி வேணின் னாருட்பெருக் கத்தைக் குறித்துணர்த்துள்
ஊறுகி வேணின் னாருளெனைக் காக்குமென் றண்மையதாத்
தேறுகி வேண்வெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 8

அறிவா ஸ்ரிதற் கடங்காத பேரோளி யாகியெங்கும்
நிறைவாய்ப் பரம சுகமாகி கேய மிலாருளத்திற்
பிறிவா யடிய ருளத்தமு தாய்ப்பெரி தாகுமின்பச்
செறிவாக் திருவெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 9

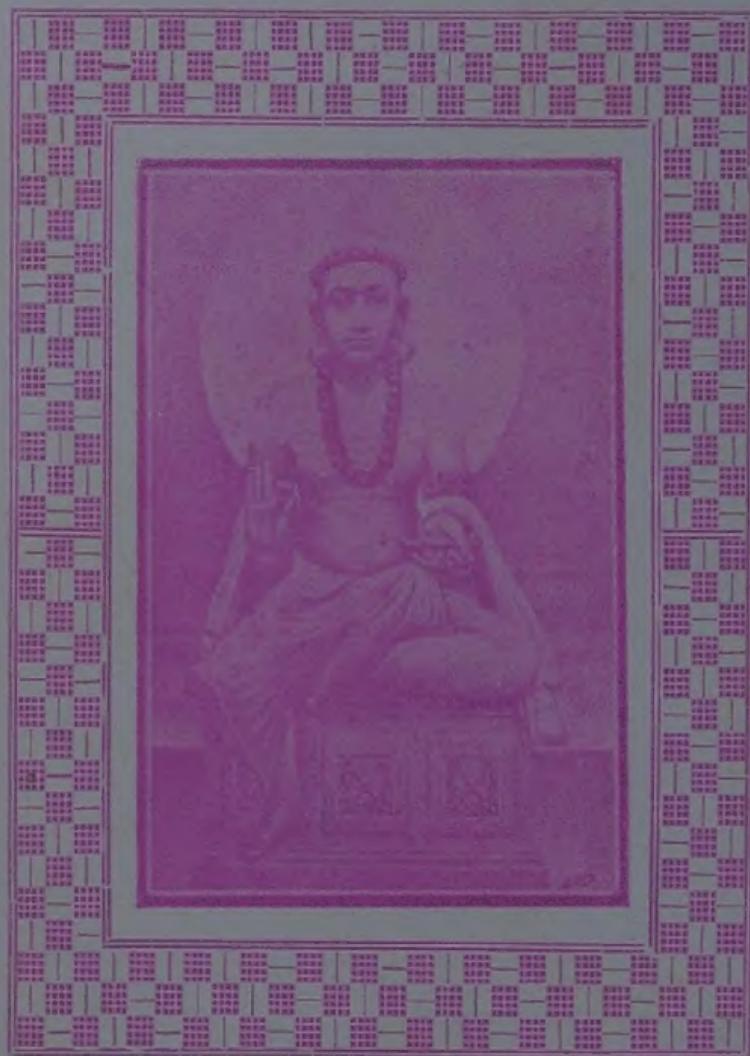
கருவினை யெய்தச் செயுமாண வத்துக்குங் காரணமாம்
இருவினை சின்ற விலைமைமற் றண்மையெல் லாமொருசொற்
பொருளின தாக வழைத்தருண் ஞானப் பொருட்சவையாய்த்
திருவெண்ணெய் மேவிய மெய்கண்ட காதமெய்த் தேசிகனே, 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர்திருவடிவாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலரடிவாழ்க.

— ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக மூர்த்திகள்.

வாழ்த்து.

வாழ்க வந்தனீர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர ஞமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநெறி
காட்டும் வெண்ணை
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருநமச்சி
வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் நிருமரபு நீரேழி
தழைக மாதோ.

—ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.

குறிப்பு:—திருவருட்பயன், சங்கற்பநிராகரணம் இவற்றின் உரை நூல் வேண்டுவோர் தனித்துவி ஒவ்வொர்க்குதும் எட்டனுவுங்குத் தபால் தலைச்சீட்டுகள் ஆதினா லைப்ரேரி யனுக்கு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

அச்சிட்டது :

முாி முருகன் அச்சகம்,
கும்பகோணம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முந் மு ன் ர்.

‘திருவருட்பயன்’ என்பது திருவருளினது பயணப்பற்றிக் கூறும் ஒருநூல் எனப் பொருள்படும். திருவருட்பயன் ஆரும் வேற்றுமைத்தொகை. அது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புத்துப்பிறந்த அன்மோடித்தொகையாய் இந்நாலுக்குக் காரணப் பெயராயிற்று என்பர்பேர்யோர். அஃதாவது ‘சிவபெருமானுடைய திருவருள் ஆன்மாக்களுக்குப் பயன்படுளாறு இவ்வாறு’ எனத் தெளிவாகக் கூறும் நூல் என்பதே இதன் திரண்ட பொருளாம். ஆனி. இறைவன் திருவருட்சத்தி அநாதிகாலம் தொடங்குமே ஆன்மாக்களுக்குப் பயன்பட உபகரிக்குப் பிலீயைப் பக்குவ ஆன்மாக்கள் சிவஞானமே கண்ணாக்கொண்டு, தெளிவாக உணர்ந்து, விட்டின்பத்தைப் பெற்றுயியுமாற்றை எளிதின் உணர்த்துவது இந்நால் எனினும் இழுக்காது.

இந்நால் குறள்வெண்பாக்களால் அமைந்தது. காப்பு உள்பட மூற்போரு குறள் வெண்பாக்களையும், பப்பத்துக் குறள் வெண்பாக்களையடைய பத்து அசிசாரங்களையும் கொண்டு யிளிரவது இது. இவற்றுள் முதல் ஐந்து அதிகாரங்கள் பொது எனவும், பின் ஐந்து அதிகாரங்கள் சிறப்பு எனவும் கூறப்படுவன ஆம். முதல் மூன்று அதிகாரங்கள் பதி பசு பாச உண்மைகளை விளக்குவன நான்காவது—திருவருளின்தன்மை இது எனவும், ஐந்தாவது—அத்திருவருளே ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கத் திருவருக்கொண்டு எழுங்தருளிவந்து உபகரிப்பது இவ்வாறு எனவும். ஆருவது—ஆன்மாதிருவருளிக்குலே உண்மைப் பொருளினை உணரும் முறைமை இப்படி எனவும், ஏழாவது—அறிந்தபடி நின்ற ஆன்மாக்கள் யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுதல் எவ்வாறு எனவும், எட்டாவது—ஆன்மாக்கள் திருவருளே துணையாகக் கொண்டு ஆன்ம

லாபம் ஆகிய சிவப்பேற்றை அடையும் நேரீ இது எனவும். ஒன் பதாவது—சிவப்பேற்றைஅடைவதற்குரிய சமாதிகூடாதோர் திரு வைக்கெதமுத்தினை விதிப்படி கணித்து அருட்பேறு உற்றுக். சிவப்பேறு ஆகிய பேரின்பத்தை எளிதில் தலைக்கூடுக எனவும், பத்தாவது சிவப்பேறு அடைந்தோர் நலை இது எனவும் கூறுவனானா சூசாரியர் தன்னையடைந்த ஒரு பக்குவன் அதிகிரியிலையில் நின்று ‘சிவபரம்பொருள் ஆன்மாக்களை ஜூந்தொழிற்படுத்துவானேன்?’ எனக் கேட்க, ‘அஃதெல்லாம் அருளே’ என ஆசிரியர் அருளினாராக. பின்னும், அப்பக்குவன் நனிதெளியுமாறு அவ் அருளாவது யாது? அதனால் அடையும் பயன் என்கை? என்று சிவாகமங்கள் உணர்த்தியவாறு விரித்துக் கூறியதே இத்திருவருட் பயனின் உட்கிடை என்க.

இந்நாலீ எம்மனேர் பொருட்டு அருளிச்செய்த ஆசிரியர், மெய்கண்டதேவாயங்குருடைய பரம்பரையிலே நான்காவது குராவராக எழுந்தருளியிருந்து முதலாகிய சிவஞானபோதத்தையும் வழிநூலாக எழுந்த சிவஞானசித்தியாரையும் உணர்த்த உணர்ந்த மாணவர்க்குத் தெளியுமாறு புடைநூலாகச் ‘சிவப்பிரகாசத்’ தையும் மற்றும் ஏழுநால்களையும் தந்தருளிய ஸ்ரீ உமாபதிதேவாயாயனார் ஆவார்கள். 1 உந்தி, 2 களிறு, 3 உயர்போதம், 4 சித்தியார், 5 பிந்திருபா, 6 உண்மை, 7 பிரகாசம், 8 வந்த அருட்பண்பு, 9 வினா, 10 போற்றி, 11 கொடி, 12 பாசமிலாநஞ்சுவிடு, 13 உண்மைதெறி, 14 சங்கற்பம்” என முற்றிய மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்களுள் எட்டாவது சிவப்பிரகாசம் முதலாகச் சங்கற்ப சிராகரணம் சுருக உள்ள எட்டுச் சாத்திரநூல்களுள் இரண்டாவதுநால் இஃதாம்: மூன்றுவது வினாவெண்பா ஆம். இவ்விரண்டு சாத்திர நூல்களும் இப்போது ஆராய்ந்து பழையவரையுடன் திருத்தமாக ஆதினப்பதிப்பாக வெளிவருவன.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவாயாயனார் அருளிய 7-சிவப்பிரகாசம் இவ்வாதினத்து உரையுடன் நந்தன—தை மாதத்திலும், 14-சங்கற்ப நிராகாணம் பழையவரையுடன் விசய ஆண்டு-புரட்டாசியில் விசயதசமி மலராகவும் சித்தாந்தகைவு மெய்யன்பாகஞ்சு எளிதில் கிடைத்த கருவுலம்போலவே இன்று விசய-ஜப்பசிச்சுவாதி மல

ராக, 8 திருவருட்பயன், 9 வினாவெண்பா ஆகிய இருநூல்களும் பூந்-ல-ஸ் மஹாசங்நிதானத்தின் திருவருட்பெருக்கால் வெளி வருகின்றன. இதனை அடுத்து எனைய சாத்திரநூல்களும் வெளி வரச் சித்தமாயிள்ளன. மெய்கண்டசாத்திரங்கள் பதினான்களுள் 1. திருவங்தியார், 2. திருக்களிற்றுப்படியார், 3. சிவஞான போதம், 5 இருபா இருபது, 7 சிவப்பிரகாசம், 8 திருவருட்பயன், 9. வினாவெண்பா, 14. சங்கற்பந்திராகரணம் என்னும் எட்டு நூல்கள் இவ்வாதீனத்து உரையுடன் சிறந்தமுறையில் வெளிவங்குள்ளன. எனைய சாத்திர நூல்களில் சிவஞானசித்தியார் அறுவர் உரையுடனும், சிவஞானபோதம் ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள் சிற்றுகரை பேருரைகளுடனும் விரைவில் வெளிவர இருப்பன. சில அச்சாகியும் வருகின்றன. இவை சிவஞானச்சர்க்கறையாகிய திருவாவடுதுறை ஆதினத்தின் அளவற்ற சிலானந்த அநுஷ்டியின் பெருமையை மலையிட்டவிளக்கென உலகுக்கு அறிவித்து சிற்பனவாம் என்க.

இனி, வினாவெண்பா என்பது வினாவியதைக்கூறும் வெண்பா எனவும், வினாவி அறியவேண்டும் பொருளினைக்கூறும் வெண்பா எனவும், வினாவத்தகும் பொருளைக்கூறும் வெண்பா எனவும் பொருள்கொள்ளக்-கிடப்பதாகிய சொற்றெருட்ராம். இது தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையில் இறப்பு நிகழ்வு எதிர்காலங்களைக் காட்டி நிற்பதாய் உள்ளது. “கடா இன்றி உரை நிகழாது என்பார் மதம் பற்றிய கலைவழக்கு” என்பார் பெரியோர். ஆகவேன், ‘என்று முங்களுத் தூது உரையில்லை’ என்பது மழுமொழி நானுத்துச் செய்யுள். இதனை, இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்கிறே? எனின், என வினாவிக்கொண்டு வரையும் உரைநடைகளாலும் அறிக்” என அச்செய்யுட்குறிப் புரையில் உணர்த்தியருளினர் மதுரை ஸ்ரீமத் திருநாராயணையங்கார் கவாமிகள். எனவே. அறிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்தும் ஒப்பற்ற பரம்பொருளைச் சிந்தித்து வினாவி அறிதற்கு உரியனவாகிய செய்திகளையெல்லாம் வெண்பாயாப்பில் அமைந்த செய்யுட்களால் ஆக்கிய வளிப் நூல் என்பதே தெளிவாம் என்க. இதற்குப் “பாசத்தை விறை அறியக் கூடிய வெண்பாநூல்” எனப் பண்பும் விளையும் அவாய் நிலையாற்கொண்டு முடித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டும் என்பர் அந்தூர். ஊரும் பேரும் இல்லா அம்முழுமுதற் பரம்

பொருளே ஆன்மாக்களை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஈரும் போன்ற கொண்டு குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து அறஞும் என்பது சீத் தாந்த சைவர் துணிபாதலின், இந்நூலாசிரியர் தமது நானுசியராகிய பூர்ணமறைந்தானசம்பந்ததேவ நாய்வாரை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியருளினர். ஆயினும், இவ்வினுக்கள் தமது ஆசிரியரை விருட்டி யருளியதன்று. வினாவியருளியதாயின், அவ்வினுக்கட்சேல்வாரம் ஆசிரியர் அருளிய விடையிலையும் தந்தருளவேண்டுமென்றே? இவ்வாறு கொள்ளாக்கால் பெரிதும் இடர்ப்பட்டுப் பொருளுறைத்தல் வேண்டும்.

எனவே, பாசார்க்கம் பேற விரும்பினார் இந்நாலிற் கூறிய வாரு வினாவில் அதன் உண்மைப் போருளை அறிதல் வேண்டும் என்பதை இல்லதி வெண்பா அறதியிட்டுக் கூறும். இதற்கு போந்த பயன் புறச்சமய நூற்பொருளால் மயங்காமையேயாம். பொருள் நிச்சயமுற்று நிட்டை கூடுதலே இந்நால் அருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் என்பர்.

இனி, சுகலாகம பண்டிதராகிய ஸ்ரீ அருணங்திதேவநாயனுர், ஸ்ரீ மெம்கண்டதேவநாயனுராகிய தமது ஞானுகிரியர் சிவஞான போதத்தையும் அதன் வார்த்தீகப் பொழிப்பு முதலானவற்றையும் அருளிச்செய்து தெய்வச்செங்தமிழ்நாடு உய்திபெற விரித்து ஒரு நால் இயற்றுக எனப்பணித்தருள அப்பணி தலைமேற்கொண்டு சிவஞான சித்தியாரை அருளிச் செய்தனர் அதன் பின்பு ஆனவ மல நிவர்த்தியை விளக்கிக்கூறும் இருபா இருபல்து என்னும் நூலையும் அருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீ அருணங்திதேவநாயனுருடைய மாணவர் ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்த நாயனுர் தமக்கு அருளியவாறே அவ் இருபா இருபல்து என்னும் ஞானநூலைச் சிந்தித்து அம்மரபு பாதுகாத்தற் பொருட்டே ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனுரும் இந்த விழு வெண்பாவை இயற்றியருளினர் எனவும் கூறுவர். இனி, கொற்றவன்குடி-ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனுர் அருளிச்செய்த புடை நாலாகிய சிவப்பிரகாசம்-சிவம்பிரகாசிக்கும் முறையையே மிகுத்துக் கூறும். திருவருட்பயன் -ஆன்மாக்கள் பாசத்தால் கட்டுற்றுப் பசுத்துவம் பெற்றுப் போக போக்கியங்களை நுகர்தலும் திருவருட்செயலே என்பதைத் தெளிவிக்கும். இவ்வினா வெண்பா நூல்-ஆன்

மாக்கள் இருண்மலீலை எய்திப் பாசபூந்றுநிற்கும் காலத்தும் இறைவன் தனது அருட்பெருக்கால் பாசவிளக்கம் செய்யும் நிலையே மிகக்கூடியும் என்ப. ஆதலின், இவ்வாசிரியர் அருளிய எட்டு நூல்களுள் மேலே கூறிய மூன்றும் முழுமுதற்பரம்பொருளாகிய பதி-பசு-பாச ஸிலைமைகளைபே வெவ்வேறுக எடுத்து விரித்து விளங்கக் கூடியவனவாம். பாசங்களின் பற்று நீங்கானுயின் ஆன்மா பிறவித் துயரினின்றும் நீங்க வழியில்லை. இறைவனாடி சேர்தலும் இன்றும். இதனை, “பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்ப—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு” எனவும், “திறவிப் பெருங்கடல் நீங்குவர் நீங்நார்—இறைவனடி சேரா தார்” எனவும் வரும் திருக்குறட்பாக்கள் இனிதின் உணர்த்துவனவாம் என்க. எனவே, இங்நூலின் பதினெடுவது வெண்பாலில் அருளியபடி “காண்கிற ஆன்மாவும், காட்டுகிற சிவமும், காணப்படும் பொருளும் சிவமொழிய விளங்கா” எனத்தேற்சி சிவஞானப் பேற்றைவதே இங்நூலின் பெரும்பயனுக்க் கொள்க.

இனி, வினாவெண்பா என்னும் இந்நால் பதின்மூன்று நேரிசைவெண்பாக்களால் இயன்றுள்ளது. அவை முறையே:— 1. இருண்மலீலை, 2. கேவல சகல சுத்த இயல்பு, 3. ஞான தரிசனம், 4. சுத்தத்துவ தரிசனம், 5. திருவருட்டரிசனம், 6. பாசகீக்கம், 7. அத்துவித அநுபவம், 8. பதினிலைமை, 9. விஞ்ஞானகலர் பிரளையாகலர் நிலை, 10. பசுநிலைமை, 11. சிவஞானப் பேறு, 12. சிவபோகம் என்பள்ளூறிப்பின், 13. இந்நாற்பயணையும் விளக்குவனவாம் என்க.

இனி. திருவருட்டபயன், வினாவெண்பாவுரைகள் மிகப்பழையன. இவ்வருநூல்களுக்கும் இவ்வாதைனத்து ர்-வது குருமகாசந்தானம் ஸ்ரீ வேலப்பதேசிகர் திருவருள்பெற்ற ஸ்ரீ நமச்சிவாயத்தம்பிரான் உரை இயற்றியருளினர். அந்தக்காலம் வினாவெண்பாவுரையால் கி. பி. 1678 என விளங்கும். மெய்கண்டசாத்திரம் பதினாற்கும் கூடும் மேலேகண்ட ஸ்ரீ வேலப்பதேசிகிக்கூமிக்கூம். அவர்கள் மாணவர் ஸ்ரீ நமச்சிவாயத்தம்பிரானும் உரை வரைந்தருளினர் என்னும் வரலாறு உண்மையால் ஏனைய உரைகள் எப்போது செய்தருளினர் என்பது நன்கு தெரியவில்லை. இந்த உரைநடை மிக எளிமையானது; கற்போருக்கு என்கு விளங்கத்தக்கது. திருவருட்பயனுக்கு, சேதுமட்டாலயம்-ஸ்ரீ நிரம்பவழிய தேசிகர் செய்தருளிய பொழிப்புறையும் கிடைத்தது. இன்னும் சில உரைகளும் உள்ளன போலும் என்பர். நாளாவட்டத்தில் திருவருள் கூட்ட அவ்வுரைகளும் கிடைப்பதாயின் தமிழ்நாட்டுக்கு - சித்தாந்தசைவப்பேரன் பர்களுக்கு மிகவும் பயன் தரத்தக்கதாம்.

ஆவிஸ்ரூநால்களையும் பரிசோதனை செய்வதற்குக் கருவியாக வள்ளங்வாக்கை பிரதிகள் :—

கால்யெபாக்கம் - முருகேசமுதலியாரால் கி. பி. 1892-ல் பதிக்கப் பெற்ற அச்சுப்புத்தகம் - 1.

சென்டீ சிந்தாத்திரேபேட்டை - கொ. சண்முகசுந்தர முதலியா:ால் கி. பி. 1895-ல் அச்சிடப்பட்ட சிந்தாந்த அந்தகம் உரைப் புத்தகம் - 1.

காஞ்சி - நாகலிங்க முதலியாரால் கி. பி. 1897-ல் அச்சிடப்பட்ட மெய்கண்டசாத்தீரம் முழுவதும் உள்ள உரைப்புத்தகம் - 1. இவ்வாதீனத்து அடியார் கூட்டத்தில் ஒருவராகிய ஸ்ரீ சுந்தரலிங்கத் தம்பிரான் சுவாமிகள் கையெழுத்துக் காடிதப்பிரதி - 1.

இவைகளில் ஆங்காங்கே பல பிழைகள் இருந்தன. அவைகள் எல்லாம் இப்பதிப்பில் திருத்தம் பெற்றன. படிப்போர்க்கு எளி தில் பொருள் விளங்குமாறு பதங்களைப்பிரித் துப் பொருள்கூறப் பட்டுள. மேலேகூறிய பதிப்புக்களையும் இந்தப் புதிய பதிப்பையும் உடன்வைத்து நோக்குவேரர்க்கே அவை புலனும். எனினும், இப்பதிப்பிலும் என் அறியாமையால் நேர்க்கூட பிழைகளும் விடுபட்ட சில அச்சுப் பிழைகளும் இருத்தல் கூடும். அவற்றைக் காணும் அறிவுடைப் பெருமக்கள் தயவுசெய்து எளியேறாக தூத் தெரிவிப்பார்களாயின் புத்தகம் மறுபதிப்பில் திருத்தம் பெறுவதுடன் எளி யேறும் திருந்த ஏதுவாம். திருத்தங்கள் யாவும் உபகரிப்போர் பெயரால் என்றிக் கற்குறியாக வெளிப்பிடப் பெறுவனவாம். எவ்வாற்றாகும் பிழையின்றி நூலும் உரையும் வெளிவரவேண்டும் என் ஒரு கருத்தே மிகப்பெற்றால்ளேன் என்பதை அறிஞர் உலகம் நன்கறியும். எனினும், முறைகளும் ஒரு சிலரை எவராலும் தெருட்ட ஒன்றைத் தெருத்த யாவரும் அறிவர்.

தீருமாலாசங்கதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுபர்மணியதேசிகலூர்த்திகள் இந்த வெளியிட்டிலும் வழக்கம்போலவேசெய்தருளியகருணையைச் சைவவுலகம் போற்ற தற்கும் து. திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே நடைபெற்ற சிந்தாந்த சைவ மாநாடு முற்றுப்பெற்றவுடனேயே ஐப்பசிச்சவாதியில் எந்த நால் வெளிப்பிடவுள்ள தென்ற திருவளக்குறிப்பே இன்று இப்புத்தகவருவில் மிகவிரைவிலேவெளியாயினமை காணலாம் குற்றம் பொறுத்தருளுக.

திருவாவடிதறை.
3-11-53.

இங்கனம்,
சித்தாந்தசைவமணி -
த. ச. மீட்டரிசுந்தரம் பிள்ளை,
ஆதீன விததுவான்.

திருவருட்பயன் பொருட்சுருக்கம்.

க. மேலாகிய இறைவனது தன்மையை உணர்த்து வதால் இவ்வதிகாரம் பதிமுதாங்கிலை என்ற கூறப்பட்டது. தன்மை-இயல்பு முதுபதிகிலை என்மாறுக.

1. இறைவனது உண்மை, 2. திருவருட்சுக்கியின் உண்மை, 3. இறைவனது உயர்வு, 4. இறைவன் ஆன்மாக்களின்பொருட்டே முத்தொழில் இயற்றல், 5. இறைவன் அருவருத்தன்மை, 6. கடவுட்டன்மை இறைவற்கு இயல்பாகவுடையை, 7. இறைவன் அன்பர்க்கு எனியவன், அன்பர் அல்லாதவர்க்கு அரியவன் என்ற, 8 இறைவன் எப்பொருளிலும் தோய்க்கும் தோயாதநிற்றல், 9. இறைவன் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத நாங்களை உடையவன், 10. இறைவன் ஆன்மாக்களுடைய பிறவிப்பினியைப் போக்கிப் பேரின் பத்தை அருளுபவன் ஆதவின் அவ்விறைவனை எஞ்சு ஞான்றும் இடைவிடாமல் தியானித் துவழிப்படவேண்டும் அஃதும் உறுதிப்பாட்டுடன் கூடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது முதல்யன இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்.

2. பலவாய உயிர்களது முறைமையினை உணர்த்து தவின் இது பசங்கிலை எனப்பட்டது. இஃது உயிரவை நிலை எனவும் கூறப்படும்.

1. உயிர்கள் உண்மை, அவை அளவிலென்ற, 2. மூலகைப்பட்ட உயிர்கள், 3. இயல்பாகவே உயிர்கள் ஆணவுமலத்தால் பினிக்கப்பட்டவை, 4. ஆன்மாக்கள் சுதந்தரமுடையன அல்ல, 5. உயிர்கள் அறிவிக்க அறிவுவைவே, 6. ஆன்மாக்களின் இயல்பு 7. ஆன்மாக்கள் சுத்தல் அசத்தும் அல்ல சுதசத்து என்பது, 8. ஆன்மாறிவுக்கு உவமைக்கறிவிளக்குதல், 9. ஆன்

மாலீன் அறியாமையை உவமையால் பெறவைத்தல், 10. ஆன்மாக்களின் அறியாமைக்கீட்கி அவை அருளைப் பெறுங்காலம் என்றே எனக்கூறி இருக்கல் முதலியன்.

ஈ. அறியாமையே வடிவாகிய ஆணவமலத்தின் உதன்மையையும் ஒழிக்க மாயை கண்மங்களின் இயல்பு களையும் எடுத்த விளக்குதலின் இவ்வதிகாரம் பாசங்கிலை என்னும் பெயர்பெற்றது. இஃது இருண்மலங்கிலை எனவும் கூறப்படும்.

1. ஆணவமலங்கிலை, 2. ஆணவமலத்துக்கு உவமானம், 3. பூத இருளுக்கும் ஆணவமல இருளுக்கும் உள்ளவேறுபாடு, 4. ஆணவமலம் ஆன்மானத்தையும் சிவஞானத்தையும் விளக்கும் முறை. 5. ஆணவமலம் ஆன்மா அறியப்படாமல் நிற்பதை உவமானத்தால் விளக்குதல், 6. ஆணவத்தை அறிவது எவ்வாறு எனல், 7. ஆணவமலம் இல்லை என்பாரமறுத்து உண்டுஎனச்சாதித்தல், 8. ஆணவமலம் அசாதியே உள்ளது எனல், 9. ஆணவமலசத்தி கெட்டு முத்தியடைதல், 10. இருளும் ஒளிபும்போல மலமும் மாண்யயும் தம்முள் மாறுபாடு உடையன, மாயாகாரியக்கள் சங்காரகாலத்திலே தமது காரணத்தில் அடங்கிசிற்பினும் ஆன்மாக்களை அகண்றன அல்ல என்பது முதலியன்.

ச. கருணையே வடிவாகிய ஞானத்தின் முறையை உணர்த்த வது ஆகலீன், அருளதுங்கிலை என இவ்வதிகாரம் பெயர்பெற்றது.

1. அருளினது உயர்வு, 2. அருளினது உபகாரத் தன்மை, 3. அருள் அறிவிக்கும் தன்மை, 4. அருளோடு இருக்கும் ஆன்மா சிவானுபவம் உணராமை, 5. அருளை ஆன்மா அறியாமை, 6. ஆன்மா அருளை

அறியாமைக்கு உதாரணம் காட்டி விளக்குதல், 7. அருளீள் இழக்கோளின் இழிவு, 8. அருளீள் அறியாமை ஆண்மாவின்குறையே அன்றி அருளின்குறையன்று, 9. அருளீள் அறியும் முறையை, 10. ஆண்மா அநாதியே தொடங்கி அருளோடு இரண்டநக் கலந்துநின்றும் வீட்டின்பத்தைப்பெற முயலாமை முதலியன்.

ஞ. அருளினது சிலைக்கறிய பின் அருளால் ஆம் ஞான வடிவாகிய ஆசாரியனது தண்மையைக் கூறுதலின் இஃது அருள் உருவநிலை என்பதாயிற்று என்பர்.

1. அருளே குருவடிவாய் வக்தது எனல், 2. ஞானசாரியரால் அன்றி வேறு எவரானும் எவ்வாற்றானும் பாசமோசனம் இன்று என்பது, 3. உலகு உண்மைப்பொருளே இக்குருவடிவம் என்பதை அறியாமல் மயங்கும் எனல், 4. அருளுருவே குருவரு என்பதை ஆண்மாக்கன் அறியாமைக்கு அறியாமையே காரணம் என்பது, 5. திருவருள் மானு-வருக்கொண்டு வருதற்குரியகாரணம் கூறல், 6. ஆசிரியனையன்றி எப்பொருளும் அறியப்படாமை, 7. இறைவன் அநாதியே உயிரோடு கலந்து உள்ளின்று உணர்த்தினும் ஆசாரிய ஞக வெளிப்பட்டுவந்து அனுக்கிரகம் செய்தால்லாமல் பாசம்கீங்காது என்பது, 8. மூவகை ஆண்மாக்களுக்கும் இறைவன் அருளும் முறை, 9. முற்றறிவுடைய இறைவனே குருவருக்கொண்டு வாரானுயின் உண்மையை உணர்தல் கூடாது, 10. திருவழஞானம் குரவனை இன்றியமையாத சிறப்பினையுடையது என்பதை உவமை முகத்தால் வற்புறுத்திக்கூறல் முதலியன்.

கூ. உண்மைப்பொருளீள் உணரும் முறையை கூறுதலால் இஃது அறியும்வெறி எனப்பெயர்பெற்றது.

1. இறைவனே அருட்குரவுக்குத் து தோன்று தற்குரியகாலம், 2. அருட்டிருமேனி கொண்டு எழுஷ் தருளிய கர்த்தா அறிவிக்கும் பொருள் இவை என்பது, 3. ஆன்மா அப்பொருள்களின் தன்மைகளை அறியா தாயின் யான் எனது என்னும் செருக்கு அருள் பிறவித்தன்பம் உறும் எனல், 4. ஆன்மா திருவருளி னலே சீவித்தாநிற்றல், 5. அருளினுற்காரியப்படுதலை உவமை முகத்தால் அறிவித்தல், 6. ஞானம் முன் நிற்பின் அல்லது ஆன்மா யாதொன்றையும் அறிதல் கூடாது என்பதை அதுபவ வாயிலாக உளர்த்துதல், 7. இறைவனது செயல்வழி ஆன்மா நிற்றல்வேண்டும் என்பது, 8. அசைவின் நித்திருவருளைக்கண்டு நிற்கவே அகண்டமாகிய ஞானம் தானே தோன்றும் என்பது, 9. ஞானத்தில் ஆன்மா அழுக்கி நிற்கும் முறையை, 10. அருள்வயத்ததாக ஞானமயமாய்ந்திற்றல் முதலியன்.

எ. ஆன்மசுத்திபண்ணும்படி கூறவின் இஃது உயிர் விளக்கம் என்னும் பெயருடையதாயிற்று.

1. உலகவெறுப்பின் அல்லது அருளினை அடை தல் கூடாது என உயிர் விளக்கமுறும் காலம் கூறுதல், 2. உயிர் விளக்கமுறும் தன்மையை உவமையாற் பெற வைத்தல், 3. ஆன்மா அருளை முற்கொண்டு காணுமல் தானே கண்டேன் எனக் கூறுதலால் உளவாகும் கேடு, 4. ஆன்மா அருளோடு கூடினிற்றலை இருளோடு கூடி நிற்றல்போல என்று ஒருவாற்றால் தெரிவித்தல், 5. ஆன்மாவுக்கு அறிவு விளக்கமுறுதலந்தேண்மை வேண்டும் எனல், 6. கெடுதலின்றி நிறைந்துநிற்கும் ஞானசத்து யினை வஞ்சித்து அதனமுதலாகிய ஞேயத்தை அறிதல் அரிது எனல், 7. அருளானது ஆன்மாவைத் தன் வயத்ததாக்குதல், 8. அருளோடு பொருந்தினிற்கும் உபாயம் கூறல், 9. ஆன்மா அருளைப்பெற்றே அறிய

வேண்டும் எனால், 10. சிவப்பொருளானது அருளாலே அன்றிக் கரணக்களோடு கூடியும் தனித்தும் ஆன்மா அறிய வாரா விதனால் முதலியன.

அ. ஆன்மசத்தியினைக்கூறிப் பின் அதனால் எய்தும் பயன் இஃது எனக் கூறலின் இவ்வதிகாரம் இன்புற நிலை எனப்பெயர் கூறப்பட்டது.

1. ஆன்மா இன்ப துண்பங்களை அடைதற்குக் காரணம் கூறல், 2. ஆன்மா சிவமுதலைப் பெற்றே இன்பம் அடைதல் வேண்டும் எனால், 3. இன்புறதல் என்பது ஆன்மாவிற்கே யன்றிச் சிவமுதலுக் கில்லை எனால், 4. ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்டற்க் கலக்த விடத்தோன் இன்பம் தோன்றும் எனால், 5. ஆன்மாவும் சிவமும் தம்மிற் கலப்பால் இரண்டற நிற்றலே அத்தவிதமாம் எனக்கூறி ஏகம் என்பானா மறுத்தல், 6. பேரின்புற்றேரூரே பிறவியற்றுர் என்பது, 7. பேரின் பத்தை அடைக்கோர் நிற்கும் நிலை, 8. பேரின்புற்றூர் சமயாசாரம் கீங்கும் முறைமை, 9. இன்பங்களை கூட்டுற வினாலன்றி வாயினால்கூற வாராக்கனால், 10. அன்புடையார்மாட்டு அப்பேரின்பம் எளிதின் எய்தும் என்பது முதலியன.

ஐ. ஓவகைப்பட்ட திருவெவழுத்தாகிய அருளினது முறைமையைக் கூறுதலின் இஃது ஐஷதமுத்தரு னிலை என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

1. எல்லா நாற்பொருளும் இவ் ஐஷதமுத்தி னுள்ளே அடங்கும் என்பது, 2. பிரணவமாகிய நான் எனிய ஐஷதமுத்தின் இயல்புகூறல், 3. அத்திருவெவழுத்தைக்கின் பொருளியல்பு கெளித்தல், 4-5. பஞ்சாக்காம் போகம் மோகம் என்னும் இரண்டடியும் தரும் முறை, 6. மலசத்திகெடும் முறைமை, 7. முத்தர் ஒது

மாது, 8-9. திருவைங்தெழுத்தினை விதிப்படி குரு முகத்தால் பெற்றுத் தெளிக்கு நிற்பார் பெறும் கிளை, 8. திருவைங்தெழுத்தில் உள்ள வகாரம் ஆகிய அருளினது தன்மையை வகுத்துக்கூறல், 10. பயன்கூறல் முதலியன.

11. சமாதிகூட்டுரைது தன்மையை விளக்கலின் இவ்வதிகாரம் ஆகின்தோர் தன்மை எனக்கூறப்பட்டது.

1. ஆன்மா ஞேயத்து அழுங்கின்றகும் கிளைமை, 2. ஞேயத்து அழுங்கின்றபோர் பரமானக்தத்தினை அனுபவித்திருத்தல் ஒன்றிற்குமே உரியர் அன்றி மற்றெலூருதொழிற்கும் உரியார் அல்லர் என்பது, 3. சீவன் முத்தர் சிவம் ஒன்றுமே அன்றிப் பிறிதொன்றும் அறியார் எவ்விடத்தும் சிவமே பார்த்திருப்பார் ஆயின் பரமுத்தர்தன்மை கூறவேண்டுவதின்று, 4. அவர் புலன் உணர்வில் பொருங்தமாட்டார் எனல், 5. சிவத்தை நீங்கி ஆன்மா நில்லாது என்பது, 6. சிவஞானிகளே உள்ளும் புறம்பும் ஒத்த ஒருதன்மைக் காட்சியர் எனல், 7. சிவஞானிகளை தொழில், 8. சிவஞானிகளுக்கு வினாத்தொடர்பு இன்றூமாறு கூறல், 9. சிவஞானி களுக்கு மூவகைக்கன்மழும் இவ்வட்டோடேகும் எனல், 10. சிவஞானிகள், வீட்டின்பத்தினை விரும்பாத உயிர்களிடத்து இறைவனைப்போலவே நிறைக்க கருணையுடையராதல் என்பது முதலியனவாம்.

திருவாட்டயன் போருட்சருக்கம் முற்றிற்று.

—
சிவமயம்.

திருவாருட்பயன்.

—::—

உமாபதி சிவன் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமத்திற்கும், இந்தூற்கும் முதல்வராகிய கொற்றவன்குடி முதலியார் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள் வீட்டுநேறி காட்டுவான் தம்மால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இலக்கியம் இடையூறின்றி இனிது முற்றுதற் பொருட்டு ஆதிக்கண்ணே கரிமுகக் கடவுளை வணக்கம் செய்தருளுகின்றார். வழிபடுதெய்வ வணக்கஞ் செய்து மங்கல மொழிமுதல் வகுத்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இலக்கண இலக்கியம் இடுக்கணின்றி இனிது முடியும் என்பாராகவின்.

காப்பு.

நற்குஞ் சரக்கன்றை நண்சீர் கலைஞரைம்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

(நிரம்ப - போடிப்பு) அடைந்தோர்பாற் செய்யும் நல் வருளினையுடைய யானை முகத்தினையும், என்றும் ஒரு படித்தாயிருக்கும் இளமையினையும் பெற்ற கடவுளை ஒருவர் மன மொழி மெய்களால் வந்திப்பாராயின்

அவர்க்கு வேதாகமபுராணம் முதலிய கலைகள் யாவும் வருந்திக் கற்கும் பண்டமில்லை. எனவே, தானே எளிதின் வரும் என்பதாம் என்க.

உலகத்து ஆனைகளெல்லாம் அடைந்தோர்பால் துன்பம் செய்தவின் இதனை 'நற்குஞ்சரக்கன்று' என்று அருளிச் செய்தார். யானை அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும் என்றறிக. இஃது ஆகுபெயர்.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருடப்பன்

ஷலமும் - உரையும்.

1. பதிமுதுநிலை.

அ.:தாவது மேலாகிய இறைவனது இயல்பு. சிவனுக்குத் தன்னியல்பு ஏது? என்னில்—

1. அகர வயிர்போ வறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிறை நீர்கு நீறைந்து.

என்பது :—அகர உயிர்போல் - அக்கரக்களுக்கெல்லாம் அகாரம் ஆகிய எழுத்தப் பிராண்மையின்றுற்போல, ஒற்ற ஆகி - ஆன் மாக்களுக்கெல்லாம் அறிவாகி, எங்கும் - சடத்திலும் சித்திலும், நிகர் இல் இறை - ஒப்பிலாத கடவுள், சிங்கும் நிறைந்து - சர்வத்திர பரிபூரணமைய் அசைவற்று நிற்பன் என்றவாறு.

(நிரம்பவழகியார் பொழிப்புரை) — அகரமாகியஉயிர், எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றினும் பொருந்தி வேற்ற நின்றுற்போலத் தனக்கோர் உவமளில்லாத தலைவன் உலகுயிர் முழுவதும் ஒழிவறநிரம்பி ஞானவுருவாய் அழிவின்றி நிலைபெறும் என்க.

அகரம் தானே தனிக்கும் ஏனை உயிர் உடம்புக்கெல்லாம் வேறின்றிப்புரைந்தும் சிற்றலானும், அங்கனம்

புரைந்தவழியும் கன் உருவுதோன்றுது ஆகலானுப், முதற் கண் வைக்கப்படுதலாலும், விகாரம் இன்றி நாதமாக்திவையாம் இயல்பாற் பிறத்தலானும் இறைவற்கு உவமை ஆயிற்று இவ் ஒப்புவண்மையால் சடம்ஆசிய ஒலிவடிவு அன்று என் பதற்கு அறிவாகி என்றும், அகரம்போல ஒருகாற்புணர்ந்து நீங்காது என்பதற்கு நிறைந்து என்றும், அவ் அகரம் முதலிய எழுத்துக்களும் உட்படுதற்கு எங்கும் என்றும், மானுக்கர்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டு உவமைனாடு புரைத் தினும் அன்னதன்று என்பதற்கு நிகரில் என்றும் கூறி யருளினார். “அக்கரங்கடோறும் — சென்றிடும் அகரம் போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே” என்று அருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், இறைவனது உண்மையும், அவன் வேறு கிண்றமையும் கூறப்பட்டன. (1)

இப்படி மனம்வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாமல் இருந்தால் ஆன்மாக்கள் மலபரிபாகம் வந்து மோசூம் அடைவிற்கு எப்படி? என்னில்—

2. தன்னிலையை மன்னுயிர்கள் சாரத் தழுஞ்சத்தி பின்னாயிலா னெங்கள் பிரான்.

என்பது:— தன் நிலைமை மன் உயிர்கள் - தன்னுடைய நின்மலம் ஆகிய சுவதங்கிரத்தை நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள், சார - பொருந்த, தரும் சத்தி - கூட்டும் அருட்சத்தி; (அதனால் சத்தியும் சிவமும் இரண்டோ? என்னில்) பின்னம் இலான் எங்கள் பிரான் - இரண்டில்லாதவன் எங்கள் சுவாழி என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — வாக்கு மனங்கட்கு எட்டாத தனது விமல ஞானுணந்த விட்டின் எல்லையை நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள் வந்துபொருந்தும்படி செய்யும் அருளாகிய பராசத்தி யுடனே பேதமின்றி ஒன்றிநிற்பான் எம்முடைய இறைவன்என்க.

மன்றாயிர்கள் என்றதனால் ஆன்மாக்கள் வினைவபத்தில் உருவும் தொழிலும் வேறு குறைதா அன்றி, கிலம் முதல் நாடம் சுறுகிய தத்துவங்கள் போலப் பிறந்து இறப்பன அல்லவாம்.

இதனால், அவன் ஓர் சத்தியோடும் கூடிநிற்பன் என்பதாலும், அது கருணைவடிவிற்று என்பதாலும் கூறப்பட்டன. (2)

அப்படி உம்முடைய கடவுள் மகத்துவமோ? என்னில்—

3. பெருமைக்கும் நூண்மைக்கும் பேரூட்கும் பேற்றின் அருமைக்கு மொப்பின்மை யான்.

என்பது :—பெருமைக்கும் - ஆன்ம போதத்தாலே அறியப்படாத மகத்துவத்தக்கும், நூண்மைக்கும் - இப்படி பஞ்சகிருத்திய நடத்தையிலேயும் ஆன்மாக்களாலே அறியப்படாத இரகசியத்தக்கும், பேர் அருட்கும் - ஆன்மாக்கள்மேல் வைத்த மிகுந்தகிருபைக்கும், பேற்றின் அருமைக்கும் - சரியை கிரியா யோகங்கள் முடிந்த இதுதியிலே சாயுச்சியத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட ஆச்சரியத்தக்கும் ஒப்பு இன்மை ஆல் - இவனுக்கு உவமை இல்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — எவ்விடத்தும் உளதாய நிறைவினானும், நொய்மையினானும், மிகுந்த கருணையினானும், ஒருவரால் பெறுதற்கு அருமையானும் ஆய இந்நான்கினும் தனக்கு ஓர் ஒப்புவமையில்லாதான் முன்னம் கிளந்த எம் இறைவன் என்க.

இவ்வாற்றால் சனக்கு உவான் இல்லான் ஆகவே, மற்று அனைத்தியல்பினாலும் ஒப்பிலன் ஆதலீனால் உய்த்துணர்க.

“அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம், அளப்பருங் தன்மை வாப்பொருங் காட்கி, ஒன்றினுக் கொன்று

சின்றெழில் பகரின், தூற்றேரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன, இன்னுமை கதிரின் துண்ணுப் புறையச், சிறிய வாகப் பெரியோன்...,” எனவும்; “பெருமைக் கண்டம் அனுத்தர அனுவண் டத்து, நின்று நுணங்கிய தண்டாச் சீர்த்தி” எனவும் அருளிச் செய்தவாறு காண்க. குவ்வருபு மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருள் தந்தது; “யாத ஹருபிற் குறிற் ரூபியும், பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” என்பது இலக்கணம் ஆகலீன். (3)

இதனால், இறைவனது உயர்வு கூறப்பட்டது. இவனுக்கு ஒப்பில்லை என்பானேன்? மூவரின் ஒருவன் அல்லவோ? எனின்—.

4. ஆக்கி யேவையு மளித்தா சுடனடங்கப் போக்குமவன் போகாப் புகல்.

என்பது :— ஆக்கி - பிரமாவை உண்டாக்கிச் சுக்த்தைச் சிருட்டிப்பித்து, எவையும் அளித்து - விட்டுஞூவை உண்டாக்கிச் சுக்த்தையெல்லாம் இரட்சிப்பித்து, ஆசடன் அடங்கப் போக்கு மவன் - முடிவில் மாயாமலத்திலே எல்லாம் அடங்கச் சங்கரிக்கும் தன்மையை யுடைய கத்தாவாய், போகாப்புகல் - தான் என்றும் முடிவில்லாமல் அந்தப் பிரமா விவுதனா சுகம் எவையிற்றுக்கும் புகலாகிய ஆண்டவனும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இனையனுகிய அக்கடவுள் ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்றென்று சுட்டப்பட்ட உலகங்கள் எல்லாவற்றினையும் படைத்து, கிறுத்தி, இச்சா ஞானக் கிரியைகள் உணராத வண்ணம் ஆன்மாக்களெல்லாம் மூல மலத்துடனே அடங்கி யிருக்கும்படி அழித்தலைச் செய்யும் தான் எஞ்ஞான்றும் நீங்காத தோர் புகலிடமாயிருக்கும் என்க.

ஆசடனாடங்க என்றதனால், புனருந்பத்தியுண்டென் பது குறியதாயிற்று. “உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னும்

உ.திப்பதென் அரன்பாலென்னில், செயிருற மலத்தினுகும்” என்று அருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவனைருவதே முத்தொழிற்கும் உரியன் என்று கூறப்பட்டது. (4)

அவன் அருவமோ, உருவமோ, அருவாருபமோ? என்னில்—

5. அருவ பூருவ மற்றுக் கறிவாம்
உருவ முடையா னுளன்.

என்பது :—அருவம் உருவம் - அருவமும் உருவமும் அருவா ரூபமுமாம், அறிஞர்க்கு - அறிவால் மிக்க ஞாதாக்களுக்கு, அறிவு ஆம் உருவம் - ஞானமாகிய அருட்டிருமேனியை, உடையான் உளன் - உடைத்தானவனும் இருக்கின்றுன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்னும் அருவடிவு நான்கும், மகேசுரன் உருத்திரன் மால் அயன் என்னும் உருவடிவு நான்கும் உடையன், அவ்விறைவன் அறிவுடையாரது உள்ளத்தின்கண் தோன்றும் ஞான உரு வினையும் உடையன் ஆகலான் என்க.

அருவம் உருவம் உள்ளான் எனவே, அருவருவாகிய சதாசிவ வடிவம் என்பது கூறவேண்டா ஆயிற்று. “சிவம் சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் திகழு மீசன், உவந்தருள் உருத்தி ரண்றுன் மாலயன் ஒன்றி வென்றும்” என்றும், “குறித்ததொன் றுக மாட்டாக் குறைவிலன் ஆதலானும்” என்றும் அருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவன் அருவருவ கூறப்பட்டன. (5)

உடைமையாகல் ஒருவர் உண்டாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும்? என்னில்—

6. பல்லா குயிருளையும் பாள்மையென மேலொருவன் இல்லாதா னெங்க வீறை.

என்பது :—பல்லார் உயிர் உணரும் - சர்வான்மாக்கலும் (தக்கட்குக் கர்த்தா தனு கரண புவன போகங்களோத் தக்து அறிவிக்க) அறிகின்ற, பான்மை என-பூற்றமை போல, மேல் ஒருவன் இல்லாதான் - தானே அறிதலன்றித் தனக்குமேல் ஒருவன் அறிவிக்க வேண்டுவதில்லை. ஆதலால் தான் நினைக்க திருமேனியைத் தரித்துக்கொள்வான், எங்கள் இறை - எமது கர்த்தா என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நிறைங்கு எண்ணிறங்க ஆன்மாக்கலும் அறிவிக்க அறியும் பகுதிபோல, தனக்கு மேலாய் நின்று உணர்த்துவதோர் கடவுளை யில்லாதான் எம்முடைய இறைவன் எங்க.

இதனால் கடவுட்டன்மை ஒருவராற்பெருது இயல்பாக உடையன் என்பது கூறப்பட்டது. (6)

உம்முடைய கர்த்தாவை எல்லாராலும் அறியலாமோ? என்னில்—

7. ஆனு வறிவா யகலா னடியவர்க்கு வானுடர் கானுத மன்.

என்பது :—ஆனு அறிவாய் - எவ்விடத்தும் கீங்காத பேறி வாய், அகலான் அம்யவர்க்கு - வீட்டு கீங்கான் ஞானவான்களுக்கு, வான் நாடர் கானுத மன் - தன்னை அறியாத பிரம விட்டுள்ள முதலாகிய தேவர்களுக்கு அவர்கள் மன வாக்குக் காயத்துக்கு எட்டாத ஞானவான் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நிங்காத ஞானமாய் அடியார்கள் உள்ளாக் கமலத்தினைவிட்டு ஒருபொழுதும் பிரிதல் செய்யான், தான் தேவர்களால் காண்டற்கு அரிய மேலோன் ஆயினும் எங்க.

அடியவர் எனவும், வானுடர் எனவும் பொதுப்படக் கூறினமையால் யாவராயினும் அன்பர்க்கு எளியவன் ஆதலும், அன்பரல்லாதவர்க்கு அரியன் ஆதலும் உடையன் என்பதாம்.

“கனவிலுங் தேவர்க் கரியாய் போற்றி, நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி” என்று அருளிச் செய்தார் போதனுர் புகழுகம் போர்த்த மெய்யன், வாதனுர் வந்த மறைமுதற் றலைவர் என்க.

இதனால், அவன் அருள்புரியுமாறு கூறப்பட்டது. (7)

உமது கர்த்தா ஏகதேசனே ? வியாபகனே ? என்னில்—

8. எங்கு மேவையு மெரியுறுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் ருனே தனி.

என்பது :—எங்கும் எவையும் - சித்திலும் சடத்திலும், எரிஉது நீர் போல் - அக்கினியைப் பொருந்தின சலம் போல, ஏகம் தங்கும் - கர்த்தா இரண்டற ஏகத்துவமாய்ப் பொருந்தி நிற்பன், அவன் தானே தனி - அந்தக் கடவுள்தானே ஒப்பில்லாதவன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — எல்லா உலகங்களிடத்தும் அளவிறந்து உயிர்கள் மாட்டும் நீரிடையின்ற தழுவ்போல இரண்டறக் கலந்திருந்தானுயினும், அக்கடவுள் அப்பதங்களில் தங்காது நீங்கி ஏகனுய் நிற்பன் என்க.

ஏகாரம் - பிரிநிலை. “பார்பத மண்டம் அனைத்து மாய்” என்பதனுள் ‘நிருதி’ என்று அருளிச் செய்த வாறு காண்க. நீர் உறுதி என்பது காய்த்த புனலீன்கண் உள்தாய் வெம்மை.

இதனால், யான்டு நிரம்பி நிற்பினும் அதில் தோயான் என்பது கூறப்பட்டது. (8)

காத்தா எங்கும் ஒருபடித்தாய் நிற்பனே? என்னில்—

9. நலமிலன் நன்னார்க்கு நன்னீவர்க்கு நல்லன் சலமிலன் பேர்சங் கரன்.

என்பது :—நலம் இலன் நன்னார்க்கு - தன்னை வழிபடாத பேர்களுக்குத் தங்களாலே உள்ள சன்ன மரணம் ஆகிய காக்கத்தை கீக்கித் தன்னுடையள்ள இன்ப நலத்தைக் கொடான், நன்னீனர்க்கு கல்லன் - தன்மை வழிபட்ட பேர்களுக்குத் தன்பத்தை கீக்கி இன்பவெல்த்தைத் தருவான், (வழிபடாத பேர்க்குத் தன்பத்தை கீக்காமலும், வழிபட்ட பேர்க்குத் தன்பத்தை கீக்கியம் இருக்கையினாலே பிரபஞ்ச வாதியோ? என்னில்) சலம் இலன் பேர் சங்கரன்-வருப்பு வெறுப்பில்லாதவன் சுகத்தை ஆன்மாக்கள் எவைக்கும் கொடுக்கையினாலே சங்கரன் என்ற திருகாமத்தை யுடையவன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தன்தாளினை அடைங்தார் மாட்டு நன்மையினைச் செய்தலும், அது செய்யார்மாட்டு அது செய்யா திருத்தலும் உடையனினும் வயிரம் என்பது சிறிதும் இலன்; இன்பத்தினைப் பண்ணும் சங்கரன் என்னும் பெயரினை உடையான் ஆகலான் என்க.

வடமொழியில் சம் என்பது சுகம், கரன் என்பது பண் மூலான்; இவை இரண்டும் புனர்ந்து சங்கரன் என்கின்றது.

இதனால், விருப்பு வெறுப்பிலன் என்பதாக ம் அவரவர் செய்கிக்கொந்த பயன் உதவும் நடுஞ்சிலைநாயை உடையவன் என்பதும் கூறப்பட்டன. (9)

வழிபட்டவர்களாலே அந்தப்பொருளைப் பெறலாமோ? என்னில்,—

10. உன்னுமுள தைய மிலதுனர்வா யோவாது
மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து.

என்பது:—உன்னும்-நினையுங்கள். உளது-உண்டு, ஜயம் இலது-சங்கேதகம் இல்லை, உணர்வுதும் ஓவாது - அறிவுக்கறிவாய் விட்டு நீங்காது, (அப்படி விட்டு நீங்காமல்குக்கு என் செய்யும்? என்னில்) மன்னு பவம் தீர்க்கும் மருக்கு - பொருந்திய சன்ன மரணமாகிய வியாதியைத் தீர்க்கின்றதற்கு கல்ல பரம ஒளத்தம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞானமயமாய்ப் பிரிப்பின்றி நின்று அநாதியே தொடர்ந்து வரும் பிறவிப் பின்னியினை அறுத்தற்கு ஓர் மருந்தாம் தன்மையினை யுடையவன் அக்கடவுள்; அதற்கு ஓர் ஜயமில்லை. அதை எஞ்ஞான்றும் இடைவிடாது அன்புடன் நினைப்பீராக என்க.

இதனால், பதியினை வழிபட வேண்டும் என்பதும், உறுதிப்பாடும் கூறப்பட்டன. (10)

முதலாவது பதிமுதுநிலை முடிந்தது.

ஆகத் திருக்குறள்—11.

—::—

2. உயிரவைநிலை.

அதாவது பலவாய உயிர்களது முறைமை. இதனைப் பண்மை வாசகப்படுத்திய அதனால் பதி ஒன்றே என்பது தானே கொண்டு கிடந்தது. பதியின் இயல்பு சூறிப் பசுக்கள் இயல்பு சூறிற்ருக்கான், மேலே அதிகாரத்தினாலே இதற்கு இயை

புடைத்து எனக் கொள்க. பசு, உயிர், சேதனன், புற்கலன், கிவன், அணு, வியாபகன், ஆன்மா என்பன ஒருபொருட்களாவி.

11. பிறந்தநான் மேலும் பிறக்குநாள் போலும் துறந்தோர் துறப்போர் தொகை.

என்பது :—பிறக்காள் மேலும் பிறக்கும் நாள் போலும் - பிறக்க ஆன்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டானாற் போலவும், இனி மேல் பிறக்கும் ஆன்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டானாற் போலவும்; துறக்கோர் துறப்போர் தொகை - தொகாதிப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய் என்று சீங்கி மோக்கத்தை அடைந்தோர்க்கும் தொகை உண்டு, இனிமேல் அப்படி மோக்கத்தை அடைவோர்க்கும் தொகை உண்டு; அதற்கும் அளவில்லை இதற்கும் அளவில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உயிர்கள் தோன்றிய காலத்தினாது தொகையும், மேல் தோன்றும் காலத்தினாது தொகையும், இறைவன் திருவடியை அடைந்தாரது தொகையும், மேல் அடைதற்கு உரியாரது தொகையும் தமிழில் ஒக்கும். எனவே, அளவில் என்பதாம் என்க.

சுற்றில்லின்ற தொகை நான்களுடைம் கூட்டப்பட்டது. இதில் உயிருண்மை உடைத்து எனக்கூறியது எதனால்ல? என்னில், பொருளுண்மை பெற்றே அதன் இயல்பு கூறவேண்டும்; பித்திகையுடைத்தாயே சித்திரம் எழுத வேண்டுமாறு போல.

இதனால், உயிர்களது உண்மையும், மிகுதியும் கூறப்பட்டன. (1)

ஆன்மாக்கள் எல்லாம் ஒருபடித்தோ? என்னில்—

12. திரியலத்தார் ரோன்றாதனிற் சென்றார்கள் என்ற ஒருமலத்தாராடி மூளர்.

என்பது :—திரிமலத்தார் - ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலத்தையுடைய சகலராயும், ஒன்று அதனில் சென்றூர்கள் - மாயாமலத்தை நீங்கி மற்று இருமலமும் உடைய பிரளையாகல ராயும், அன்றி - அவையன்றி, ஒருமலத்தாராயும் - மாயாமலத்தையும், கன்ம மலத்தையும் நீங்கி மற்று ஒருமலமுடைய விஞ்ஞான கலராயும், உளர் - இப்படி மூவகை ஆன்மாக்களாய் இருப்பர்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மலங்கள் மூன்றுடையராகியும், இம்மூன்றில் மாயைநீங்கி எனைய இரண்டும் உடையராகியும், அவ் இருவகையும் அல்லாது ஆணவம் ஒன்றினையும் உடையராகியும், சொல்லப்பட்ட மூன்று திறத்தினையுடையார் அவ் வான்மாக்கள் என்க.

ஆயும் என்பது மூன்றிடத்தும் கூட்டப்பட்டது. அவர்கள் நிரனிறையில் சகலர், பிரளையாகலர், விஞ்ஞான கலராம். “உரைதருமிப் பசுவர்க்க முனைன் மூன்றூம் உயரும்விஞ்ஞானகலர் பிரளையா கலர்சகலர், நிரையின் மல மலங்கன்ம மலங்கன்ம மாயை நிற்கும்” என்றருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், தொடர்பின் விகற்பத்தால் உயிர்கள் மூவகைப்பட்ட தன்மை கூறப்பட்டது. (2)

இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அதிகமோ? என்னில்—

13. மூன்றுத்தீர்த் துள்ளாரும் மூலமலத் துள்ளார்கள்
தோன்றலர்தோற் றுள்ளார் துணை.

என்பது :—மூன்று திறத்த உள்ளாரும் - அம்மூவகைப் பட்ட ஆன்மாக்களும், (அநாதியிலே) மூல மலத்து உள்ளார்கள் - ஆணவமல சம்பந்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள் ஆகையினுலே, தோன்றலர் தோற்றுள்ளார் துணை - தோன்றூத் துணையாய் இருக்கிற சிவனுக்கு அடியவராய் இருப்பர், அம்மூவர்க்கும் கர்த் தாவே துணை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இம் முன்றுதிறத்து ஆன்மாக்கனும் மூல மலமாகிய ஆணவத்தால் பினிக்கப்பட்டவர்களே. அவருள், மாயை என்னும் துணையினையுடைய சகலர் தாம் கட்டுற்றவர் என்னும் தன்மை தமக்குத் தெரிதல் இலர் என்க.

வனையர் இருவருக்கும் தெரியும் என்பதாம். மலம் என்பது அழுக்கு. உம்மை முற்றும்மை.

இதனால், முன்னர் ஒவ்வொன்றுக் கீக்கப்பட்டது மாயையும் கன்மழும் அல்லது ஆணவம்அன்று என்பது கூறப்பட்டது. (3)

அடிமையல்லாத ஆன்மாவுக்கு அறிவு உண்டு? என்னில்—

14. கண்டவற்றை நானும் கணவிற் கலங்கியிடும் தீண்டியுஞ்சு கென்னே செயல்.

என்பது :—கண்டவற்றை நாளும் - நாளும் நனவிலே கண்ட பொருள்களை காடோறும், கணவில் கலங்கியிடும் - சொப்பனத்திலே மறக்கப்படும், (அப்படிப்பட்ட) தின் திறலுக்கு என்னே செயல் - அந்ப வலிமையுள்ள தறிவில்லாத ஆன்மாக்கனுக்குச் சுதந்தரமாகிய செயல் ஏது உண்டு? என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பலகாலும் சுகலாவத்தையில் தாம் கண்டறிந்த பொருள்களைச் சொப்பன அவத்தையில் தீரிபுபடக் காணும் திணிந்த வெற்றியினையுடைய உயிர்களுக்குச் செயல் உடைத்து என்பது எவ்வண்ணமோ? என்க.

திண்டிறல் என்பது அன்மையித்தொகையாய் இகழ்ச் சிக்குறிப்புமொழியாய் நின்றது. தீரிபுபடக்காண்டலாவது - நல்குரவாளர் தமைச் செல்வராகவும், செல்வர் தமை நல்கூர்ந் தவராகவும், உறுப்பில்லார் தமை உறுப்புடையராகவும், உழுப்புள்ளார் தமை உறுப்பிலாராகவும், ஒன்று ஒன்றுக் மாறுடைக் காண்டல் முதலியன எல்லாம்.

சொப்பனத்திலேயல்லோ? மறந்தான், நனவிலே தானே அறிவான் என்னில்—

15. பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக் கறிவென்ற பேர்ந்து நிற.

என்பது :—பொறி இன்றி - ஜக்து இந்திரியங்களின் ஒன்றின் அல்லாமல், ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு - ஒரு விடயங்களையும் அறியாத ஆன்மாக்கங்களுக்கு, அறிவு என்ற பேர் - தானே அறியும் அறிவையுடையன என்றபேர், கன்று அற - மிகவும் கன்று என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — செவிமுதலிய கருவிகள் கூடாமல் யாதொரு விடயமும் எய்தமாட்டாத உணர்வினையுடைய உயிர் கஞுக்கு நூல் வல்லோர் அறிவுடையன என்றிட்டபேர் மிகவும் அழகிது என்க.

பொறியின்றி ஒன்றும் புணராது என்பதானால், கூடிப் புணரும் என்பதாயிற்று. புந்தி ஆகுபெயர். நன்று என்பது முன்னையதுபோல் இகழ்ச்சிக் குறிப்புமொழி.

இவை இரண்டுபாட்டானும் உயிர்க்கட்கு ஓர் முன்னிலையான் அன்றி அறிவும் தொழிலும் கூடாமை குறப்பட்டன. (5)

அப்படி இந்திரியங்களைக் கொண்டன்றி ஆன்மாவுக்கு அறிவு இல்லையோ? என்னில்—

16. ஒளியும் இருஞும் உலரும் அலர்கண் தெளிவில் எனிலென் சேய.

என்பது :—ஒளியும் - சோம சூரியாக்கனிப் பிரகாசமும், இருஞும் - பூதவிருஞும், உலரும் - பிரபஞ்சமும், அலர்கண் தெளிவு இல் எனில் - அலர்வித்த கண்ணாக்குப் பிரகாசம் இல்லையாயில், என் செய - இது மூன்றும் இருஞ்சு பிரயோசனம் ஏது? அப்படிப்

போல ஒளியாகிய சிவமும் இருளாகிய ஆணவமலமும் பிரபஞ்சம் ஆகிய மாண்யமும் அலர்விழியாகிய ஆன்மாவுக்கு அறிவில்லையாகில் அம் மூன்றும் இருங்கு பிரயோசனம் என்ன? ஆகையால் அகாதியே ஆன்மாவுக்கு அறிவுண்டு என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — விளக்கம் செய்யும் ஞாயிறு திங்கள் அங்கி என்னும் சூடர்களும், மயக்கினைச் செய்யும் அந்தகாரமும், பலவகைப் பொருளோடு சிறந்த உலகமும் விழித்திரானின்ற கண்ணினிடத்துச் சோதி இல்லையாயின் என்னபயனைச் செய்தற் பொருட்டு? எனவே, யாதும் இன்று என்பதாம் என்க.

இவ் உவமையால் பிருந்த பிரகாசமாகிய சிவனுடைய ஞானமும், இருளாகிய ஆணவமும், கலைமுதல் நிலம் ஈருகிய தத்துவங்களும், நித்தமாகிய உயிர்களிடத்து உணர்வு இல்லையாயின் என்ன பயனைச் செய்யும்? என்னும் பொருள் தோல்றினின்றது.

இஃது ஒட்டு என்பதோர் அலங்காரம். இப்பூமன்று வகையினும் நன்று தீதுகளோ அடைவன உயிர்களேயாம் என்பதாயிற்று.

இதனால், விளக்க விளங்கும் கண்போல உணர்த்த உணரும் உணர்வினையுடையர் என்றாதும் கூறப்பட்டது.

(6)

17. சத்தசத்தைச் சாரா தசந்தறியா தங்களைவ உய்த்தல்சத சத்தா முயிர்.

என்பது:—சத்து அசத்தை சாராது - சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தைப் பொருந்தாது, அசத்து அறியாது - அசத்தாகிய பாசம் சடம் ஆகையால் அஃது ஒன்றையும் அறிய மாட்டாது, அங்கண் - அவ்விடத்தில், இவை - இவ்விரண்மையும், உய்த்தல் - பொருக்கி அறிகிறது, சதசத்தாம் உயிர் - சதசத்தாகிய ஆன்மா என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ணிலைபெற்ற ஞானமாகிய சிவனுக்கு அநித்தங்களான சடப்பொருள்களைப் புதிதாகச் சுட்டியறிய வேண்டுவதில்லை. அசேதனங்களாகிய தத்துவங்கட்டு அறிவு என்பதில்லை. இவ்விரண்டு தன்மையாயின், அவ்விடத்து இவற்றைத் தன் உள்ளுணர்வு செலுத்திப் பகுத்தறியும் உயிர்கள் சத்தும் அசத்தும் அன்றியே சதசத்தாதல் வேண்டும். எனவே, அல்லது கூடாது என்பதாம் என்க.

உயிர்களும் சித்து என்று வழங்கப்படும்; ஆயினும், சிவனுடையஞானத்தினேடு ஒருதன்மையைல்ல என்பதாம்.

“ சிவன்சீவன் என்றிரண்டும் சித்தொன்றும் என்னில் சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ்சித் தவன்றுன், பவங்கேடு புத்திமுத்தி பண் னுஞ்சித் தவற்றிற் படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்றுன், அவன்றுனே அலிபுஞ்சித் தாகலினு ஸிரண்டும் அணைந்தாலும் ஒன்றுகா தங்கியமா யிருக்கும், இவன்றுனும் புத்தியுஞ்சித் திவனுமோ புத்தியிது அசித்தென் றிடிலவனுக் கிவனுமசித் தாமே.” என்று அருளிச்செய்தவாறும் காண்க.

இதனால், உயிர்கள் சத்த அலிவும் சடமும் அல்லவாதல் கூறப்பட்டது. (7)

அப்படி ஆன்மா சத்தும் அசத்தும் ஆனதற்கு உவமை யுண்டோ? என்னில்,—

18. இருளில் இநுளாகி எல்லீட்டத்தில் எல்லாம் பொருள்கள் இலதோ புளி.

என்பது :—இருளில் இருள் ஆகி - இருளோடு கூடி இநுளாம் இருக்தும், எல் இடத்தில் எல்லாம் - ஒளியோடு கூடி ஒளியாம் இருக்தும், பொருள்கள் இலதோ புளி - இந்தப்படிமயின் கண்ணே இப்படிக்கொத்த பொருள்கள் இல்லையோ? உண்டு. (அங்தாவது

கண்ணும், பழகமும், ஆகாசமும்போல ஆன்மாவும் அது அதுவாக நின்ற அறிதற்கு உவையொம்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இருள்வந்து இறுத்தகாலை மறைந்தும், ஒளி வந்து இறுத்தகாலை விளங்கியும் நிற்கும் பொருள்களை உடையதன்றே உலகம் என்க.

பொருள்கள் என்ற பன்னமயால் அனைவ கண்ணும் ஆயியும் வீணை நூம முதலாயின. ஒகாரம் எதிர்மறை. இதுவும் ஒட்டேண்பதோர் அலங்காரம்.

இந்னேல், சுத்த உணர்வும் சட்டமும் அன்றி இடைப் பட்டது ஒன்று இல்லை என்பாரை உண்டென மறுத்து பேலது வலியுறுத்தப்பட்டது. (8)

ஒளியும் அநாதியே கூடுதிற்கவே, ஒளியோடும் கூடுதின்று இருளோடும் கூடுவானேன்? என்னில்,—

19. ஊமன்கண் போல ஒளியும் மிகவிருளே வாயன்கண் கானு தலை.

என்பது:—ஊமன் கண் போல - கோட்டாலுடைய கண்ணுக்கு, ஒளியும் மீக இருளே - ஆதித்தப் பிரகாசமும் அந்தகரரமாய் இருக்கும், (அதுபோல) வாமன் கண் கானுது அவை - சிலை பெற்ற சிவஞானத்தை ஆன்மாக்கள் கானுமல் இருக்கிறது (இருளாகிய ஆணவமலத்தால்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உதயஞ்செய்து விளங்கானின்ற சூரியனைக்காட்டை கூடையினது கண்போல முற்கூறிய உயிர்களும் கருத்தாவாகிய சிவஞுடைய ஞானத்தினைக் காணமாட்டா. அந்த ஞானமும் அந்தக் கூடையினது கண்ணுக்குச் சூரியன் சிறிதும் தோன்றுது நின்றுற்போல உயிர்களுக்கும் தோன்றுது நிற்கும் என்க.

உம்மை சிறப்பும்மை. ஏகாரம் தேற்றம்.

இதனால், உயிர்கள் தமக்கு உயிராகி விளங்கினின் ரூனாத்தினைக் காணுமைக்கு உவமஞேடு படுத்திக் கூறப் பட்டது. (9)

இந்த ஆன்மாக்கள் அறியாமையை நீங்கி அருளைப் பெறுவது எக்காலம்? என்று இரங்கியது--

20. அன்றளவும் ஆற்றமுயிர் அந்தோ அருடேவி தென்றளவொன் நில்லா வீடர்.

என்பது:— அன்றளவும் — அநாதியே தொடங்கி, ஆற்றமுயிர் — சமந்து தடுமாறப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு, அந்தோ— ஜெயா, அருள் தெரிவது என்று — அஞ்ஞானம் நீங்கித் தெவானம் பிரகாசிப்பது எக்காலம்?, அவை ஒன்று இல்லா இடர் — அளவில்லாத சனன மரணம் ஆகிய துக்கத்தை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)— அநாதியே தொடங்கி இற்றை வரையும் எண்ணிறந்த துன்பத்தினைத் தாங்கி நிற்கும் உயிர்கள் அந்தோ! எந்த நாளோ? திருவருளாகிய ஞானத்தினைக் கண்டு தம் இடும்பை தீர்ந்து பேரின்பத்தை எய்தும்நாள் என்க.

அந்தோ! என்பது இரக்கத்தின்கண்குறிப்பு. இதனால், உயிர் படும் துன்பமிகுதிக்கு இரங்கிக்கூறப்பட்டது.

இரண்டாவது உயிரவைகிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்—21.

குறிப்பு:— இவ்வதிகாரத்தைப் பகங்கிலை என்பர் இவ்வரகாரர்.

3. பாசநிலை.

இதனை, இருண்மலநிலை என்பர் நிரம்பவழியார்.

அஃதாவது :— அறியாமையே வடிவாகிய ஆணவ மலத் தினது தன்மை. உயிரவைநிலை என்பது போலப் பொதுப்பட்டப் பாசங்களது நிலை என்றதனால், ஒழிந்த மாயை, கன்மங்கள் எவ்வாறு அடங்குமோ? எனின், “ ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே ” (நன்னூல் - பொதுவியல் - சூத் 7.) என்பதனால் அடங்கும். முற்கிளங்த உயிர்களால் புணரப்பட்டபாசத்தின் இயல்பு கூறுதலின் மேலே அதிகாரத்தினேடு இதற்கு இயைபு உண்மை அறிக்.

ஆண்மாவைப் பொருந்திய இடாவது ஏது? என்னில்,—

21. துள்ளும் பவத்துயரும் இன்புந் துணைப்பொருளும்
இன்றேன்ப நேவ்வாறு மில்.

என்பது :— தூன்றும் பவம் தயரும்-கெருங்கியிருக்கப்பட்ட சனாம் மரணம் ஆகிய தூக்கத்தையும், இன்பம் - பேரின்பம் ஆகிய வீட்டையும், தூணை பொருளும் - எல்லாத்துக்கும் தாரகமாயிருக்கப்பட்ட திருவருணையும், இன்று என்பது - இல்லை என்னச் செய்வது, எ ஆறும் இல் - (தாலும்) எவ்வழியானும் இல்லை (என்னும்படி மறைத்து நிற்கும் இந்த ஆணவமலம்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தொன்று தொட்டு இடைவிடாதுவரும் சிறவித் துண்பமும், மேலாய வீட்டின்பமும், இவற்றைக் கூட்டி முடிப்பதாய முதல் துணை நிமித்தங்களும் இல்லை என்று அறுதி யிட்டுக் கூறுதல் காண்டல் முதலிய அளவைகள் எல்லாவற்றை மில்லை என்க... (1)

இந்த ஆணவ மலத்துக்கு ஒப்பு உண்டோ? என்னில்,—

22. இருளான்-தன்றி யிலதேவையும் ஏதப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.

என்பது :— இருள் ஆனது அன்றி - பூத இருளானது தன் ஜெக் காட்டுதல் அன்றி, இலது எவையும் - எல்லாப் பதார்த்தத் தையும் காட்டாமல் மறைத்து, ஏகம் பொருள் ஆகி - தான் ஒரு பொருளாகி, நிற்கும் பொருள் - ஆணவமலமானது இப்படி நின்று விடும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உலகத்து வெவ்வேறு பல வகைப் பட்ட குணங்களையுடைய பொருள்கள் எல்லாவற்றினையும் ஒரு பொருளாக வேற்றுமை தோன்றுது மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது இருள் உருவானதற்கு அன்றிப் பிறிதொரு பொருட்கு இல்லை என்க.

ஆதலால், இதுபோலப் பிறப்பு இறப்புக்களும், வீட்டு நெறியும், காரணங்களும் பகுத்தறியாதபடி மறைத்தது ஆணவம் என்பதாயிற்று.

இவை இரண்டு பாட்டானும் ஆணவத்தினது உண்மையும், அஃது இருள்போல மருள் வடிவிற்று என்பதாலும் கூறப்பட்டன. (2)

இருள் போலத்தானே ? என்னில்,—

23. ஒருபொருளுங் காட்டா திருஞூவங் காட்டும்
இருபொருளுங் காட்டா தீது.

என்பது :— ஒருபொருளும் காட்டாது இருள் உருவும் காட்டும் - பூத இருளானது எல்லாப் பதார்த்தத்தையும் மறைத்துத் தன்ஜெக் காட்டிந்திரும், இருபொருளும் காட்டாது இது - இது ஆணவமலமானது தன்ஜெயும் காட்டாது தனக்குள்ளே இருக்கிற ஆன்மாவையும் காட்டாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அந்தகாரமானது வேறு ஒருபொருளையும் காணுமைல் மறைத்துத் தன் உருவும் காட்டிந்திரும். ஆணவமானது தன் உருவத்தையும், ஞானத்தையும் காட்டாமல் நிற்கும் என்க.

இதனால், இவ்விருள்ளும் மிகக்கொழியது ஆணவர்ம் என்று கூறப்பட்டது. (3)

காட்டாமல் மறைப்பது பதிக்குமோ? என்னில்,—

24. அன்றாளவில் உள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி இவ்றாளவும் நின்ற திருள்.

என்பது :— அன்று - அநாதியே, அளவி - ஆன்மாவைப் பொருந்தி, உள் ஒளியோடு ஆவி இடை அடங்கி - சிவகுானத்தைப் பிராண்னும் உண்டைய ஆன்மாவைப் பொருந்தி மறைத்து, இன்றளவும் நின்றது இருள் - சிவனாது திருவடித்தாமரையைப் பெறு மளவும் நின்றது இந்த ஆணவமைவும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அகவிளக்காகிய ஞானத்தினேடே தானும் அநாதியே கலந்துகொண்டு, அந்த ஞானத்தின் மேற் படராது உயிரளவிலே அமைவுற்று, இதுநாள்வரையும் நிங்காது நின்றது ஆணவமாகிய அந்தகாரம் என்க.

உள்ளொளியோடு என்பது உயர்விளக்கண் வந்தது. “ஒருவினை யோசேசோல் உயர்பின் வழித்தே.” (தொல் - சௌல் - சூத் - 91.) என்பது இலக்கணம் ஆதலின்.

இதனால், ஆணவமாகிய அந்தகாரம் அநாதி என்பது உம், மாயை கருமம்போல நீங்கிப் புணர்ந்ததன்று என்ட, துறம் கூறப்பட்டன. (4)

அப்படி இவனிடத்திலே அடங்கியிருக்கப்பட்ட ஆணவமலத்தை இவனாலே அறியப்படாதோ? என்னில்,—

25. பலரைப் புணர்ந்துயிருட்பாவைக்குண்டு டென்றும் கணவற்கும் தோன்றுத கற்பு.

என்பது :— பலரை புணர்க்கும் - எல்லா ஆன்மவர்க்கங்களையும் பொருந்திப் புணர்ந்தும், இருள் பாவைக்கு உண்டு - இருங்மலகத்திக்கு உண்டு, என்றும் கணவற்கும் தோன்றுத கற்பு - எப்போ

தும் தன் பத்தாவக்கு விபசாரி என்றது தோன்றுத கற்புடைய தன்மை (இந்த ஆணவமலம் ஆன்மாக்களுக்குத் தோன்றுமல் நிற்பது இப்படி என்க) என்றவாறு.

இது முடிந்த குறளிற் கருத்துரை.

(நிரம்ப-பொழி) — எண்ணிலராகிய ஆன்மாக்களைப் பேத மறக்கலாந்து இடையருது நின்றலும், இருண்மலமாகிய மகனுக்கு ஒருநாளும் தனது தலைவராகிய ஆன்மாக்களுக்குத் தன்னைக்காட்டாது நிற்பதோர் நியமம் உண்டு என்க.

பாவை எனவும், கணவர் எனவும் கூட்டம்பற்றி உருவகம் செய்ததன்றி ஆண்குறி பெண்குறி அவ்விடத்தில்லை எனக்கொள்க. என்றும் என்றதனால் கேவல சகல சுத்தம் மூன்றிலும் என்பதாலும் பெற்றும். சிறப்பும்மை இரண்டாலுள் பின்னது இழிவகுறித்து சின்றது. இடைநின்ற உம்மை முற்றும்மை.

இதனால், ஆணவத்தினது தன்மை கறப்பட்டது. (5)

இந்த ஆணவமலத்தை அறிவது எவ்வாறு? என்னில்,—

26. பன்மொழிகள் என்னுணரும் பான்மை தேரியாத தன்மையிரு ஓர்ந்தது.

என்பது :—பல்மொழிகள் என்னுணரும் யான்மை தெரியாத தன்மை - பலவாகச் சொல்லுவது என்ன? கித்திய அகித்தியத்தை அறியப்படாத முறைமை, இருளார் தங்கது - இந்த ஆணவமலம் கொடுத்தது என்று அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பற்பல வார்த்தைகளாற்பயன் என்னை? அறியவேண்டும் பொருள்களை அறியும்பகுதி தோன்றுது நின்ற இயல்பெல்லாம் கருமை நிறத்தினையுடைய மூலமலம் ஆயினார் கொடுத்தது என்க.

அறியவேண்டும் பொருள்களாவன பதி பசுராசம் என மூவகைப் பொருள்களும், சரியை கிரியை யோக எானப் பன்ற நால்வகை ஒழுக்கமுமாம். இருளார் என்பது செற லின்கண் வந்த அஃறினை வழுவதைத்.

இதனால், மூலமலத்தினால் வந்த அறியாமை வலியுறுத்தப்பட்டது. (6)

ஆணவமலம் இல்லை? என்னில்.—

27. இருளின்றேல் துன்பேன் உயிரியல்பேற் போக்கும் பொருளுண்டேல் ஒன்றுகப் போம்.

என்பது :—இருள் இன்றேல் - ஆணவமலம் இல்லையென்ற கெள்ளுவாயாகில், துன்பு என் - சகதுக்க வேதனை வருவர னேன், உயிர் இயல்பேல் - ஆன்மாவுக்கு இயற்கை என்று சொல்லுவை என்னில், (இயற்கையாவது கறுப்பும் வெளுப்பும் கரிக்கும் பாலுக்கும் இயற்கையானுற் போவும்) போக்கும் பொருள் உண்டேல் ஒன்றுக போம் - அப்போது ஆணவமலம் நீக்குகிறபொழுது ஆன்மாவும் கூடக்கூடுவன் (ஆகையால் குணமும் குணியுமாகச் சொல்வது அடாத) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இருளாகிய அவிச்சை இல்லையாயின், இந்திரியங்கட்கு ஏல்ல செய்யும் பிறவித் துன்பம் படற்குக் காரணம் என்னை? அது ஆன்மாவினது சுபாவம் ஆயின் நீங்காது : நீக்கும் கிவஞானம் உண்டாயின் அதனுடனே உயிரும் கெட்டுப்போம் ஆதலால். எனவே, பிறவித்துன்பது துக்கு நிமித்தம் அவிச்சை என்பதாம் என்க.

இதனால், அவிச்சையில்லை ஸ்ரீராமர உண்டென்று மறுத்துக் கூறப்பட்டது. (7)

ஆனால், இந்தமலம் நடுவே வந்தது? என்னில்.—

28. ஆசாதி யேல்கினை காரணமேன் முத்திந்தீலை பேசா தகவும் பினி.

என்பது :—ஆசத்தியேல் - ஆணவமலம்ஆதி என்றல், அனைவராணம் என் - இடையிலே வந்து பொருக்தக் காரணம் என்ன, (பொருக்தக் காரணம் உண்டு. வெள்ளோப் புடவையில் அழுக்குப் போலவும், கண்ணுடிக்குக் காளிதம் போலவும் என்னில்) முத்தி ஸ்லை பேசாது - மோட்சம் உண்டு என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை, அகவும் பினி - இந்த மலமாகிய வியாதி மோட்சத்திலும் வந்து பொருக்தம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அவிச்சை இடையிட்டு வந்ததாயின், அஃது ஒர் காரணமில்லாமல் வந்து பொருந்தியது என்னை? அன்றி, முத்தியினும் உரையாடாது வந்து கவர்ந்துகொள்ளுமன்றே! என்க.

உரையாடாது கவர்தல் - தோன்றுது விரைவிற் கவர்தல். இதனால், அவிச்சைஆதி என்பாரை மறுத்துக் கூறப் பட்டது. (8)

அநாதியாகில் ஒருக்காலும் நீங்காது? என்னில,—

29. ஒன்று மிக்னும் ஒளிகவரா தேவுள்ளம்
என்றும் அகலா நிருள்.

என்பது :—ஒன்று மிக்னும் - பூதஇருள் மேலிட்டகாலத்து, ஒளி கவராதேல் - விளக்கின் ஒளி அவ் இருளைச் சந்தே கீக்கும் அப்படி நீக்காதென்றால், உள்ளம் என்றும் அகலாது இருள் - (அதுபோல) ஆணவமலமானது கலாதிக்கு இடக்கொடாதே இருக்தால் ஆசாரியாலும் நீங்காது : கலாதிகளுக்கு இடங்கொடுக்கையினுலே ஆசாரியாலே நீக்கும் என்று அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மலம் மாயை என்னும் இரண்டினுள் மலமாகிய இருள் வியாபகம் எல்லாம் மறைத்ததாயினும், ஏக தேச விளக்கமாகிய மாயாகாரியத்தினை உயிர்கள் கவர்ந்து கொள்ளாதாயின் எஞ்ஞான்றும் அவ் அவிச்சை அவைகளை விட்டு நீங்குவதில்லை என்க.

கவருந்தன்மை உயிர்களுக்கு உண்டாகவேண்டும் என் பது கருத்து. என்றும் என்பது அருள் உதயாரான காலத்தினும் என்பது காட்டினின்றது.

இதனால், உயிர்கள் அவிச்சைசிங்கி முத்தி அடைவதற்கு ஒர் நிமித்தம் கூறப்பட்டது. (9)

மலம் மறையாது, மாயை மறைக்கும்? என்னில்,—

30. விடிவா மளவும் விளக்கலைய மாயை வடிவாகி கனமத்து வந்து.

என்பது:— விடிவ ஆம் அளவும் - பூத திருள் நீக்கும் அளவும், விளக்கு அனைய - விளக்கானது பிரகாசித்து நின்றுற் போல. மாயை வடிவ ஆதி கனமத்துவர்து - மாயை கனமத்துக்கு ஸ்டாகத் தனுவாதியாக விரிந்து கனமம் உள்ளமட்டும் சீவித்துநிற்கும்; திருவருள் விளக்கின இடத்து விடிவளவில் விளக்கொளி மழுங்கி னற்போல மாயை சீவியாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிவனுடைய ஞானமாகிய கிரணம் தோன்றி ஆணவ இருள் நிங்குமளவும் மாயையினிடத்திலே நின்றும தனுகரண புவன போகங்கள் தத்தும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஸ்டாகத்தோன்றி, சிறிதே மல இருளினை நீக்கி, விடய இள்பங்களைக் காட்டும் விளக்குகள் போலவாம் என்க.

மலமும் மாயையும் இருஞும் ஒளியும் போலத் தம்முன் மாற்றடைய என்றதாயிற்று. சிறிதே நீக்குக்கல் ‘விளக்கலைய’ என்பதனால் பெற்றும். விடிவாம் அளவும் என்றதனால் மாயா காரியங்கள் சங்கார காலத்தில் நமசு காரணத்திலே அடங்கினும் உயிர்களைவிட்டு நீங்கின அன்று என்றதாம். “இருளிரி சுடுரெண்டா நின்ற முழுமலை மாணபை” என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவ் அவிச்சையால் நீங்காது தொடர்ந்து சின்ற மாயை கருமம் இரண்டின் முறைமையும் கூறப்பட்டது. (10)

முன்றுவது பாசநிலை முற்றிற்று.

ஆகத் தீருக்குறள்-31.

—::—

4. அருளதுநிலை.

—::—

அ.:தாவது :— கருணை உருவாகிய ஞானத்தின் முறைமை. இத்தன்மையாகிய அவிச்சையைத் துறந்து வீட்டுநெறி காட்டு தற் பொருட்டு அதற்கு மாருகிய அருளினது முறைமை கூறவின், மேலை அதிகாரத்தினேடு இதற்கு இயைபுண்மை அறிக.

விடிவாவது எது? என்னில்,—

31. அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
போருளிற் ரலையிலது போல்.

என்பது :—அருளில் பெரியது - திருவருளுக்கு மேலாகியது ஒருபொருள் இல்லை, (அஃது என்போல என்னில்) அகிலத்து வேண்டும் பொருளில் தலை இலது போல் - பூமியினிடத்து ஆன் மாக்கள் அவரவர் விரும்பும் பதார்த்தத்துக்கு மேலானது ஒரு பொருள் இல்லாதது போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருவர்க்கு எல்லாப் பொருள்களுள் கும் தாம் விரும்பிய பொருளின் மேலாய பொருள் இல்லாத வாறு போல, திருவருளின் மிக்கதாகிய பொருள் உலகத்து இல்லை என்க.

இதனால், அருளினது உயர்வு கூறப்பட்டது. (1)

அருளது நின்று என்ன செய்யுமோ? என்னில்,—

32. பெருக்க நூக்கினை பேரோளியாய் எங்கும்
அருக்கனேன நீற்கும் அருள்.

என்பது :—பெருக்கம் - சுனித மிகுதியும் கட்டுப்பதவும், துகர் - பிராரத்துவ மிகுதியும் புசிக்கவும், வீனை - ஆகாமயம் ஏற வும், பேர் ஒளியாய் - இரகளுக்கெல்லாம் மிகுஞ்ச பிரகாசமாய், நிற்கும் - நிற்கும், எங்கும் - எவ்விடத்தும், அருள் - திருவருளானது, (அதற்கு உவமை என்? என்னில்) அருக்கன் என-ஆதித்த ஞலே சக்தக்குக் காரியப்படுவது போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உலகத்து மக்கட்டொகுதிகள் பொருளினை ஈட்டவும் துய்க்கவும் நிமித்தமாய் நின்ற சூரியனைப்போல அருளும் உயிர்களெல்லாம் புண்ணியபாவங்களை வளர்க்கவும், அவற்றின் பயன் ஆகிய சுக துக்கங்களை அருந்தவும் காரணமாய் மிகுஞ்ச ஒளியாகி எவ்விடத்தும் நிறைந்து நிற்கும் என்க.

அருக்கன் என என்றதனால் அவ்வாறு காரணமாதல் ஒருவராற் செய்துகொள்ளப்பட்டது அல்லவாம். பொதுப்பட வினை என்றதனால் புண்ணிய பாவம் இரண்டுமாம். சூரியனைப் போல ஒரிடத்துண்டாயகாலை ஒரிடத்து இன்றுப் பிருப்பதில்லை என்பார் எங்கும் என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனால், அருள் காரணமாதல் கூறப்பட்டது. (2)

அருள் காரியப்படுத்த வேண்டுவதில்லை, தானே செய்து கொள்வார்கள் என்னில்,—

33. ஊனறியா தோன்றும் உயிரறியா தோன்றுமிவை தானறியா தாரறிவார் தான்.

என்பது :—ஊன் அறியாது ஒன்றும்-சீரம் சடம் ஆகையால் அது ஒன்றையும் அறியமாட்டார், உயிர் அறியாது ஒன்றும் ஆன்மா சிற்றறிவு ஆகையினாலே தான் தனக்கென அறிவில்லை,

இவை தான் அறியாது ஆர் அறிவார் தான் - இந்தத் திருவருள் அறிந்து புசிப்பியாத பொழுது ஆர் அறிந்து புசிப்பார் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அசேதனங்களாகிய தத்துவங்கட்கு எங்குான்றும் அறிவு உண்டாவது தில்லை ; உயிர்கள் யாதொன்றும் தாங்களாய் அறியமாட்டா ; ஆதலால், அந்த அருள் தாம் அறிந்து அறிவியாமல் உலகத்தின் கண் அறிவினைப் பெறுவார் யாவர் ? அருள் அறிந்து அறிவித்தே அறியவேண்டும் என்பதாம் என்க.

இதனால், அருளிற்கு அறிய வேண்டுவதில்லை என்பாரா, உயிர்கட்கு அறிவித்தற் பொருட்டு அறிய வேண்டும் என மறுத்துக் கூறப்பட்டது. (3)

இப்படி நடத்துகின்ற அருளை ஆன்மாக்கள் அறியாமலிருக்கிறது எப்படி ? என்னில்.—

34. பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருளுயிர்கள் மாலாழி யாளும் மறிந்து.

என்பது :—பால் ஆழி மீன் ஆளும் பான்மைத்து - பாற் சூழுத்திரத்திலே திரிகிற மீனானது அப்பாலைக் குடித்துப் பசித்தோ மல் தனக்குக் கீழாகிய சுந்தக்களைத் தின்கிற முறைமை போல, அருள் உயிர்கள் மால் ஆழி ஆளும் மறிந்து - அருட்கடவிலே இருக்கிற ஆன்மாக்கள் சிவாதுபோகங்களைப் புசித்தாச் சனன மரணங்களைப் போக்கிக் கொள்ளாமல் சத்தாதி விடயங்களிலே திரியும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மேலாய அருளின்கட்பட்ட உயிர்கள் அதனேடு பொருந்தினின்று பேரின்பத்தை நுகராமல் மாயா போகமாகிய மயக்க வேலையுள் ஆழுந்து அழுந்தும் தன்மை, திருப்பாற்கடவின்கண் வைகிய மீன்கள் பாலைப் பருகாது அதனுள் சிறிதாய பிராணிகளை வருங்தித் தேடி உண்ணும் முறைமையினை உடைத்து என்க.

மீன்களும் பாலைப் பருதுமாயின், ஜெந்துக்களோத் தேடி ஒருகாற் கிடைத்தும் கிடையாதும் உழலாமல், நின்ற நிலையிலே வேண்டுமளவும் பருகும். உயிர்களும் அருளினேடு கலந்து நிற்குமாயின் சிற்றின்பங்களோத்தேடி அவ்வாறு உழலாமல் பேரின்பத்தினோத் தாழும் அங்கிலையிலே இடையருது அனுபவிக்கும் என்பதாம்.

இதனால், அருளோடு கூடி நின்றும் உயிர்கள் தன்புறம் இழிபு கூறப்பட்டது. (4)

அருள் அறிவிப்பதை அறியாதது எப்படி? என்னில்,—

35. அனுகு துணையறியா ஆற்றேனில் ஜந்தும் உணர்வை உணரா உயிர்.

என்பது:—அனுகு தனை அறியா ஆற்றேனில் ஜந்தும்—ஆன்மாவினிடத்திலே பொருக்கியிருக்கிற பஞ்சேந்திரியங்கள் ஆன்மாவினுலே காரியப்பட்டு வருகையிலேயும் ஆன்மாவினுலே காரியப்படுகிறோம் என்று அறியாத முறைமை போல, உணர்வை உணரா உயிர்—இந்த ஆன்மாவும் திருவருளினுலே காரியப்படசேயும் திருவருளினுலே காரியப்படுகிறோம் என்று அறியாத உண்மையும் அத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தனக்கு மருங்காக உடன்வரும் துணையினைத் துணைனா நாடாது வழிச்செல்வான் போலவும், தமக்கு முதலாய் நின்று உணர்த்தும் தன்மை அறியாத இங்திரியங்கள் போலவும், உயிர்கள் தாழும் தமக்கு உயிராய் நின்று உணர்த்தும் அருளினை அறியமாட்டா என்க.

இவை துணைமையும், நலைமையும் பற்றிவந்த எடுத்துக் காட்டுவைமை. (5)

அருள் நடத்துவிப்பதனை அறியாதது எப்படி? என்னில்,—

36. நரையை அறியாறு தாமே தீவிவார் புரையை உணரா புவி.

என்பது :—தரையை அறியாது தாமே திரிவார் புரையை - பூமியினிடத்திலே இருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் பூமி தாரகமாக நடக்கச்சேயும் பூமி தாரகத்தை மற்று நான் நடக்கேதன் என்னுமது போல, உணரா புவி - பூமியினிடத்திலே இருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களும் திருவருளினுலே தொழிற்படச் சேயும் திருவருளி னுலே தொழிற்படுகிறோம் என்று அறியாத முறைமையும் இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பூமியைத் தமக்கு ஆதாரம் என்று அறியச் செய்யாது தாமே தமக்கு ஆதாரமாகப் போக்குவரவு செய்வாரைப்போல். அருளினைத் தமக்கு ஆதாரம் என்று அறியா உயிர்களும் என்க.

புவி என்பது ஈண்டு உயிர்கள் மேல் நின்றது. (6)

அருளைத் தேடி அறிவானே ? என்னில்,—

37. மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானம், நலைகெடுத்தோர் நற்கேடர் தாய்.

என்பது :—மலைகெடுத்தோர் - மலைமேலிருந்து மலையைத் தேடினவர் போலவும், மண்கெடுத்தோர் - பூமியிலேயிருந்து பூமி யைத் தேடினவர் போலவும், வான்கெடுத்தோர் - ஆகாயத்துக்குள் கௌயிருந்து ஆகாயத்தைத் தேடினவர் போலவும், ஞானம் நலைகெடுத்தோர் - ஞானமாகிய அறிவைக் கெடுத்துத் தேடுவார்கள், நற்கேடர் தாம் - தம்மைக் கொள்கிற ஆன்மாக்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மலையினை இழந்தோரும், மண்ணினை இழந்தோரும், ஆகாயத்தினை இழந்தோரும், எங்கனும் நிறைங்க பேர்நிலினை இழந்தோரும், தான் என்பதனை இழந்தோரும் தம்மில் தாம் ஒப்பர் என்க.

மலை, நிலம், ஆகாயம், தான் என்றவற்றைக் கெடுத்தோர் உலகின்கண் இல்லை. உள்ளாராயின், அவர்போல அருளினை இழந்தோரும் பேசுதயர் என்பதாம்.

ஏன்டுத் தற்கோடர் என்பது யாக்கை மேல் நின்றது.

(7)

ஞானத்தை இழந்து தீரிவது ஏது? என்னில்,—

38. வெள்ளத்துள் நாவற்றி எங்கும் விடுந்திருளாம் கள்ளத் தீரைவர் கடன்.

என்பது :—வெள்ளத்துள் நா வற்றி - கழுத்தசுவு தண்ணீரிலே போகிறவன் ஒரு விடயத்திலே அதீப்பட்டுப் போகிறது போலவும், எங்கும் விடக்கு இருள் ஆம் - ஆதித்தன் எங்கும் பிரகாசிக்கச் செய்தேயும் பிறவிக் குருடலுக்கு முகுந்த இருளாம் இருந்தது போலவும், கள்ளத்து இறைவர் கடன் - கவட்டு இந்திரி யங்களுக்கு முறைமையாயிருக்கிற ஆன்மாக்கள் முறைமையும் இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிறைந்த நறுநிரின் கண்ணே நின்றும் அதனைப் பருகாது நாவறண்டும், எவ்விடத்தும் இருள் நீங்கி விடுந்திருக்கவும் மயங்கினிற்கும் மடவோரது தன்மையே. தாம் நிறைந்த அருளோடு கலங்கு நின்றும் அதனால் வரும் பேரின் பத்தை நுகராத வஞ்சத் தலைமையுடைய ஆன்மாக்களது முறைமை. எனவே, உயிர்கண் மாட்டு உளதாய குறையே யன்றி அருளின் குறையன்று என்பதாம் என்க.

வஞ்சத்தலைமையாலது காம் ஒன்றிற்கும் கருத்தா அல்லவாயிருக்கவும் யான் வனது என்று அகங்கரித்தல். (8)

அஞ்ஞானம் நீங்கி அறிவது எவ்வாறு? என்னில்,—

39. பரப்பமைந்து கேண்மினிது பாற்கலன்மேற் பூகு கூப்பருந்த நாடுப் பூக்கடன்.

என்பது :—பரப்பு அமைந்து கேண்ம் இனிது-அருட்பொருளைக் கேட்குமிடத்துக் காணவியாத்திகளை விட்டு இன்பமாகக் கேண்மின் (அப்படிக் கேளாமல் இந்திரியங்களின் வழியிலே திரிச்

தால் கேட்ட பொருளும் பலியாது ; சனன மரணமும் கீங்காது ; அது என் போல? (என்னில்) பால் கலன்மேல் பூஞ்சு-பாற்சட்டி யின்மேல் இருக்கிற பூஞ்சுயானது பாலைக் குடத்தப் பசித்ராமல், கரப்பு அருந்த நாடும் கடன் - கரப்பைத் தின்ன இறப்பை நாடும் முறையை போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)— சஞ்சல மனத்தால் படும் விடாவினை அடக்கி அருளின் தன்மையே இனிதாகக் கேட்டு மனங்கொள் வீராக. அதுனை நாடாது சிற்றின்பங்கள்மேற் படரும் இப்புல்லறி வாண்மை, உறியின்மேல் வைகும் இனிய பாற்குடத்தின் மீதுஇருக்கும் பூஞ்சுயானது, சுவர்த்தலையில் ஒடும் காப்பினைத் தாவிப்பற்றி நூகா விசாரிக்கும் முறையையினை ஒக்கும் ஆகலான் என்க.

பூஞ்சுயும் உறியின்கண் பாற்குடத்தின்மேல் இருந்த வாறே அதனைப்பருகாது கரப்பினைப்பற்ற விசை கொண்டு வாவங்கால், அது கைப்படியின், சிறிதின்மை இல்லாத உணவாதலே அன்றித் தாவலான் மிக்க வருத்தமும் எய்தும் ; சைப்படாக்கால், வருத்தத்தோடு கரப்பினையுப் போக்கிப், பாற்குடத்தினையும் உடைத்து மிக்க துன்பம் எய்தும். உயிர்களும் அநாதியே கூடினின்ற அருளகத்து அடங்கிப் பேரின்பத்தினை எய்தாது சிற்றின்பங்கள் மேற் படருமாயின் அதுபோல, ஒருகால் எப்தும் சிற்றின்பத்துக்கு மனமொழி மொங்களால் துன்பம் முற்றும் அல்லது எய்தாக்கால் இருமை இன்பழும் இழந்தும் மிக்க இடர்ப்படும் என்பதாம். உறியின்மேல்வைகும் பாற்குடம் எனவும், சுவர்த்தலையில் ஒடுமே கரப்பு எனவும் விதித்தது அனுரவம்.

இவை ஜூங்து பாட்டானும் அருள்துளையும் இறையை யுமாகியும் ஆதாரமாகியும் சிற்றலை அறியாதிருத்தலும், எவ்விடக்குதும் இருப்பநனைக் காணுது மயங்குகலும், அதனால் வரும் இன்பம் எப்தானமயும், அதன்மேல் பற்றுச் செய்யாமையும் ஆன உயிரில் குற்றம் கூறப்பட்டன. (9)

அமையாதார்க்கு அறியப்படாதோ? என்னில்,—

40. இற்றை வரையிசைந்தும் ஏதும் பழக்கமிலா வேற்றுயிர்க்கு வீடு மிகை.

என்பது:—இற்றை வரை இசைந்தும் - சிவனுள்ள காலம் தொடங்கி ஆன்மா திருவடியைப் பெறும் அளவும் திருவருள் உபகரித்துவரச்சேயும் திருவருளுடனே, ஏதும் பழக்கம் இலா - சந்தும் உறவில்லாத, வெறு உயிர்க்கு-அளவில்லாத வீணை ஆன்மாக் களுக்கு, வீடு மிகை - மோட்சம் ஒன்றுமே கிட்டாது என்றவாறு.

இருவினையொப்பு உத்தல்லது ஞானம் பிரவேசியாது என்பது கருத்து.

(நிரம்ப பொழி) — அநாதியே தெதாடங்கி இன்றனவும் அருளோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றும், சிறிதும் அதில் தோற்று பழுமை தோற்றுதல் இல்லாத வெறிய உயிர்கட்கு வீடு சேர்தல் என்பது மிகுதி; எனவே, துகாது என்பதாம் என்க.

வெறுமை - பயன்கொள்ளமை. பழுமை தோற்றுதல்லக வெறுப்புத் தோன்றுதல்.

இதனால், அருளோடு கலந்து நின்றும் வீடுகூட நினையாத உயிரினைப் பழிக்குக் கூறுப்பட்டது. (10)

நான்காவது அருளது நிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்—41.

5. அருளுருநிலை.

அ.:தாவது ஞானவடிவாகிய குரவன்து தன்மை. அருளது நிலைகூறி, அருளான் ஆம் வடிவின் துநிலை கூறுதலின் மேலை அதிகாரத்தினேடு இதற்கு இயைபுடைத்து என்கொள்க.

இருவினையொப்பில் எவர்வருவார்? என்னில்,—

41. அறியாமை புண்ணின் றளித்ததே கானும் குறியாகி நீங்காத கோ.

என்பது :—அறியாமை உள் நின்று அளித்ததே - அறியாமையாகிய பெத்தகாலத்திலே அறிவுக்கறிவாய்நின்று இரட்சித்த திருவடிதானே, கானும் குறி ஆகி - கரசரணுதிகளுடனே குருவாய் எழுந்தருளி (வந்தது : ஆனால், உள்ளே இல்லையோ? என்னில்) நீங்காத கோ-(உள்ளும் புறம்பும் விட்டு) நீங்காத சூனராசா ஆகிய குரு என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) தோன்றுத்துணையாய்க் கலந்து நின்று காத்து நடத்தின அருளே, கண்ணாற் காணப்படும் வடிவினை யுடையதாக விட்டு நீங்காத குரிசில் என்க.

இதனால், அருள் குருவடிவுகொண்டு வந்தமை கூறப்பட்டது. (1)

அவரே குருவாக வரவேண்டுமோ? படித்திருக்கிற வித்து வான்கள் ஆகாதோ? என்னில்,—

42. அகந்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச் சுகத்தவரும் காண்பாரோ தான்.

என்பது :—அகத்து உறு நோய்க்கு உள்ளினர் அன்றி - ஒரு வனுக்கு அந்தரங்கமான இடத்திலே வந்தவியாதியை அவனுக்கு அந்தரங்கமான பேர் அறிந்து நிற்பது, அதனை சுகத்தவரும் காண்பரோதான் - அந்த ஆணவமலமாகிய வியாதியைச் சுகத்திலே உள்ள காரியம்போலக் குருவாலே நீக்கப் போகாது; சிவனே ஆசாரிய மூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவது நீக்கினால் நீங்குமல்லது என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) ஒர் இல்லின்கண் ஒருவர்கொண்ட பின்னையை அவ் இல்லின்கண் வாழ்வார் அறிவுதன்றி, அதனைச் சேய்மைக்கண்ணராகிய உலகத்தார் அறியவல்லரோதாம் என்க.

நான் என்பது அசைநிலை : ஒகாரம் எதிர்மறை.

இ. ஹல், இங்குணம் வழிவுகோடற்கு அருளாதல் வேண்டுமோ? என்னுடையத்தினை ஒகற்றி வசீயுறுத்தப்பட்டது. (2)

இப்படி வரப்பட்ட ஞானசாரியனை எல்லாராலும் அறியலாமோ? என்னில்,—

43. அருளா வகையால் அர்ப்புவிய வந்து
போடுளார் அந்தவார் புதி.

என்பது :— அருளாவகையால் அருள்புரிய வந்த - அருள்பிரகாசியாத முறைமையினாலே அருளைக்கொடுக்கவாக்த பொருள்தீர் அறிவார் புதி - இப்படிக்கொத்த ஞானசாரியனைப் பூமியில் உள்ள ஆன்மாக்கள் அறியமாட்டார்கள் என்றாரு.

(நிரம்ப—பொழி) படைப்பு நிலை ஈறு மறைப்பு என்னும் நான்கினையும் தோன்றுது செய்தவாறுபோல, அருள் என்னும் தொழிலினையும் தான் பண்ணுத்துபோலப் பண்ணும்படி மானுடவடிவு என்னும் அங்கியால் மறைத்துக்கொடு வந்த உண்மைப்பொருளே இக்குருவடிவு என்பதனை அறியமாட்டாது உலகு என்க. எனவே, தம்போல் ஒரு மானுடராக நினைக்கும் என்பதாம்.

(3)

உத்தமர் அல்லதார் அறியப்படாதது எந்த ஏதுவினால்? என்னில்,—

44. பொய்யினுண்ட சிந்தைப் பொறியிலர் போதமா மேய்யிரண்டிம் கானூர் மிக.

என்பது :— பொய் திருண்ட சிக்கை பொறி இலார் - அஞ்ஞான மிகுடியாலே பொருக்கப்பட்ட சித்தர்ஷை உடையவர்கள் பஞ்சேக்சிரியங்களிலே திரியப்பட்ட ஆன்மாக்கள், போதம் ஆம் வெய்து இரண்டிம் கானூர் மிக - அறிவுக்கறிவாய் இருக்கிற திருவருளையும் அத்து திருவருள்தானே திருமேனியாய் வக்த ஆசரியனையும் ஆக இரண்டுவிதத்தையும் மிகுதியுற்று அறியமாட்டார்கள் என்றாரு.

(நிரம்ப—பொழி) நிலையாத காயவாழ்க்கையினையும், ஆளவமல்தால் மறைந்த உணர்வினையும் உடையராய், குானம் என்னும் செல்வத்தினையும் எய்துதல் இல்லாதார் : அறிவுமயாகிய அருளும், அவ்வருளான் ஆகிய தேசிகவடிவும் என்னும் உண்மைப்பொருள் இரண்டினையும் சிறிதும் அறிய மாட்டார் என்க.

இந்துண்மையவாகிய ஆசாரியவழினை அருள்கொண்ட வழிசமாக உணரார். ஆகவே, நின்மலமாய் அகண்டமாய் சிள்ளயமாய் ஒழிவற நிறைந்த அவ்வருளினையும் உணரமாட்டார் என்பது கருத்து. (4)

அவர் திருமேனியை என்போல அறியவேணுமோ ? என்னில்,—

45. பார்வையென மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம் போர்வையெனக் கானூர் புவி.

என்பது :—பார்வை என மாக்களோ - மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பவாபோல ஆன்மாக்களோ, முன் பற்றி பிடித்தற்கு ஆம் - அவர் சத்தி பொருத்திப் பிடிப்பதற்கு ஆம், போர்வை என கானூர் புவி - (இப்படி நம்மை இரட்சிக்க நமக்காக வக்த) திருமேனி யென்று பூமியில் உள்ள ஆன்மாக்கள் அறிமாட்டார்கள் என்ற வாறு.

(நிரம்ப—பொழி) விலங்குகள் பறவைகளைப் பிடித்தற்கு அவ்வவற்றின் வடிவாற்செய்த தீவகம்போல, மிக்கதொரு வடி வம் கண்டு அஞ்சி வெருளாது, மனிதரைத் தன்வயத்தாக்கிக் கோடற்பொருட்டு அருள்போர்த்துக்கொண்ட மானுடவருவாகிய குருவடிவினைப் போர்வையாக அறியமாட்டாவாம் இவ்வுலகு என்க.

இவை மூன்றுபாட்டாலும் அகளமாய் நிறைந்த அருளே குரும்-குரு காரித்து வந்தது எண்ட்தலை அறியாதார் இழிபு கூறப்பட்டது. (5)

போர்வையாக எல்லாரையும் தற்சொருபமாக்க ஒன்றே தோ ? என்னில்,—

46. எமக்கென் எவனுக் கேவவதேரியும் அவ்வத் தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்.

என்பது :—எமக்கு என் - போகாது, எவனுக்கு எவை தெரி யும் - பக்குவமல்லாத ஆன்மாக்களுக்கு எத்தனை புசித்தாலும் தெரியாது, அது தமக்கு அவனை வேண்ட - பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் அந்த ஆசாரியனை வழிபட்டுக் கேட்க, தவிர். (அப்போது மலம் மாயாதி கன்மக்கள்) கீங்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப - பொழி) நீ குருஉண்மை கொண்டமையால் எமக்கு வரும் பயன் என்னை ? யாவன் ஒருவனுக்கு யாவை சில நூற் பொருள்கள் குரவனையின்றி உணர முன்னெடுபின் மலைவந்த தோன்றும் ? அந்நூற்பொருள்கள் அவனைத் தமக்குக்குரவனுக அவாவினிற்கும்பொழுது, இம்மறுதலையினா ஒழிவாயாக என்க. குரு உண்மை கொள்ளாய் ஆயின் என்பது எஞ்சி நின்றது.

இதனால், யாதொரு தாற்பொருள்களும் குரவனையின்றி உணரப்படா என்று கூறப்பட்டது. (6)

திருவருள் அறிவுக்கறிவாயிருக்கிறது போதாதோ ? குரு வாய் வரவேணுமோ ? என்னில்,—

47. விடந்துவம் மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீனும் கடனிலிருள் போவதெவன் கண்.

என்பது :— விடம்-ஒருவனை (விடம்-திண்டித் தலைமண்ணடக்க கொண்டு கிடக்கச்செய்தே) நகுலம் மேவினும் - கீரியைக்கொண்டு வந்து கழுத்திலே கட்டமலூம் (விட்டு கீங்காது, பின்னை கீங்கு கிறது எப்படி ? என்னில்) மெய் பாவகனின் மீனும்-உண்மையான பிடாரகன் வந்து தன்னையும் கீரியாகப் பாவித்து அவன் கீரியாகப் பாவிக்கவே விட்டுக்கீங்கும். கடன்-இந்த முழைமைபோல (ஆசாரியனும் சிவ சொருபமாய் இருக்கும் கீடனையும் சிவசொருபமாக ஞானக் கண்ணிடுவே பார்க்கவே), இருள்போவது எவன் கண் -

அந்தகாரம் மல மாயாதி தன்மங்கள் நீங்கும் : பின்னே யாராவே நீங்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) விடமானது கீரி தானே வந்து தீண்டி னும் மீளாது, அதன் வடிவினைப் பாவிப்பான் ஒருவனுல் மீளு மாறு போலவே இவனுடைய திருநோக்கினால் ஆணவ இருள் நீங்கும் உனக்கு என்க.

இறைவன் அனுசியே உயிரோடு கலந்துகிற்பினும் குரு உருக்கொடுவந்தல்லது பாசம் நீங்கவேண்டும் என்பதாயிற்று.

இது சுகலரைக் குறித்து நின்றது.

இதனால், ஆசாரியனால் பாசம் நீங்கவேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. (7)

இவர் குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவங்து இரட்சிப்பது ஒரு வகைக்கோ ? என்னில்,—

48. அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்கும்
சுகலர்க்கு வந்தருளும் தான்.

என்பது :— அகல கரும் அருளை ஆக்கும் - (விஞ்ஞான கலரில் பக்குவர்க்கு அறிவிலே) ஞானத்தை உதிப்பிப்பன் ஆணவ மலத்தை நீக்குவன், வினை நீக்கும் - (பிரளயாகலரில் பக்குவர்க்கு அவர்களைப்போல மானும் மழுவும் சதுரப்புயமும் காளகண்டமும் மூன்று நேத்திரமும் ஆக எழுந்தருளிவங்து) ஆணவமலத்தை நீக்க சிசு சிவஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பன், சுகலர்க்கு வந்து அருளும் தான் - சுகலரில் பக்குவர்க்கு (அறுவகைத் தீட்சையினுலேயும் மும்மலத்தையும் நீக்கிக் கிரமத்திலே) சிவஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பன் கத்தா என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) கலையினின்றும் நீங்கின விஞ்ஞான கலர்க்கும், பிரளயாகலர்க்கும் ரிராதாரமாய் நின்று அருளை வினக்கும். கன்மமலக் சேதனம் பண்ணுதற்குப் பக்குவராகிய சுகலர்க்கும் குருவருளினை ஆதாரமாகக்கொண்டவர்போலத் தானேவந்து அநுக்கிரகம் பண்ணும். அவ்வாறு அருள்புரிதல் சுகலர்க்குங் கூடாது என்பதாம் என்க.

பிரஸயாகலர்க்குக் கலைஞர்களாவதன் அங்கீர்வாகாது இருத்தல். குவலருபு விகாரத்தால் தொக்கது “முதல் இருவர்க்கு நிராதாரமாகிக்-கரையிலருட் பரன்துவிதா சந்தி நிபா தத்தால்” என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அருள் மாணிடச்சட்டை சாத்தி வருதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது. (8)

குரு வாராமல் ஆகாதோ ? என்னில்,—

49. ஆர்விவார் எல்லாம் அகன்ற நேறியவுணும் பேர்விவான் வாராத பின்.

என்பது :—ஆர் அறிவார் - ஆர் அறிது மோகும் அடையப் போகிறார், எல்லாம் அகன்ற நெறி அருளும் - முப்பத்தாறு கருவிகளும் கீங்கும்படி பண்ணிச் சாயுச்சியமான வீட்டைக் கொடுக்கப் பண்ணின, பேர் அறிவான் வாராத பின்-மகத்தாகிய சிவஞானத் தையடைய சிவன் வாராதபோது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) மந்திரம் மூதல் கலை ஈருகிய மூவிரண்டு அத்துவாவும் கடந்த வீட்டுநெறியினை வெளிப்படுத்தும் நிறைந்த ஞானத்தினையுடைய இறைவனே குருவருக்கொண்டு வாராத இடத்து அதனை அறியவல்லார் யார் ? குருவருமில்லை என்பதாம் என்க.

இதனால், நிறைந்த அறிவனுகிய இறைவனை உருக்கொடுவரின் அல்லது உண்மையை உணர்தல் கூடாது என்பது கூறப்பட்டது. (9)

இவர், வேறு முத்தராக வரவேணுமோ ? என் அறிவிலே இருக்கிறது போதாதோ ? என்னில்,—

50. ஞானம் இவினுறிய நன்னீயிடும் நற்கலனல் பானு ஓழியப் படின்.

என்பது :—ஞானம் இவன் ஓழிய நன்னீயிடும்-இவன் ஞான சாரியனுக வாராமல் ஞானம் பிரகாசிக்கும், சல் கல் அனல் பானு

ஒழியப்படின் - நல்ல (சூரியகாந்தக்) கல்வினிடத்திலே ஆதித்தன் இல்லாமல் அக்கினி உண்டாகின் என்றவாறு.

இவ்விரண்டும் அப்படி ஆகாது என்பது கருத்து.

(நிரம்ப-பொழி) — அருள்வடிவாகிய குரவனை யன்றி ஒரு வற்கு ஞானம் உண்டாதல் கூடும். ஆதித்தனாலன்றி மாசிலாக் சூரியகாந்தக் கல்வினிடத்து நெருப்புத் தோன்றுமாயின். எனவே, இரண்டுமில்லை என்பதாம் என்க.

இதனால், திருவடி ஞானம் குரவனை இன்றியபையாக் கிறப்பிற்ற என மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது. (10)

ஐந்தாவது அருளுருநிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்—51.

—•—

6. அறியுநெறி.

—•—

அஃதாவது, உண்மைப்பொருளை உணரும் முறைமை. அருளுருநிலைகூறி, அதனால் அறியும் பொருள் உண்மை கூறுதலின் மேலை அதிகாரத்தினாலே இதற்கு இயைபு உண்மை அறிக.

அவர் எப்போது குரு ஆவார்? என்னில்,—

51. நீடும் இருவினைகள் நேராக நேராதல் கூடும் இறை சத்தி கொளல்.

என்பது :— நீடும் இருவினைகள் - மிகுத்த புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டும், நேர்ஆக நேர்ஆதல் - தலை ஒத்த இடத்து, கூடும் இறை சத்தி கொளல் - கத்தா திருமேனிகொள்வர், அப்போது சத்திபதியும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாதுமிக்கு வளர்க்கு வரும் புண்ணியபாவங்கள் இரண்டும் தம்மில் ஒப்பாகவரும் பருவத்திலே உண்டாகும், சீவனுடைய சத்திபதிதல் என்க.

நேராக நேர் ஆகல் ஓர் புண்ணியச்சுக்கு ஓர் பாவம் ஓர்வகையான் ஒத்திருத்தலாம். அது அங்றி, வாக்கு மனம் காயம் என்னும் மூவகையால் இயற்றப்பட்ட புண்ணியக்கள் முழுவதும் ஓர்பங்கும், பாவங்கள் முழுவதும் ஓர்பங்குமாகப் பொன்னும் இரும்பும் கன்மத்தால் துலையொக்கத் துங்குதல் போலப் பலத்தால்சமனுதல் ; சத்தி பதிதலாவது நிலையாத இயல்வினை உடைய உலக நடையினை அஞ்சி வீட்டுநிலினை விரும்புப்பவன்னை உயிர்களது உணர்வினைத் திருந்தச் செய்கல், ஒன்றையொன்று ஏற்றத் தாழ்வுபடில் அவை அவை இகல்செய்து இருக்கும் என்பதாம்.

இதனால் உண்மை உணர்தற்கு எதுவான சத்திபதியும் எல்லை கூறப்பட்டது. (1)

குத்தா. திருமேனி கொண்டு வந்து என்னத்தை அறிவிப்பார்? என்னில்,—

52. ஏன் அனேகன் இருள்குருயம் மாண்யயிரன் டாகவிலை ஆரூதி யில்.

என்பது :— ஏன் - கத்தாவும், அனேகன் - ஆன்மாவும், இருள் - ஆணவமலமும், கருமம் - கன்மமலமும், மாணை இரண்டு - சுத்தமானை அசுத்தமானையும், ஆக இவை - ஆக இந்த ஆறு பொருளும், ஆதியில் - அநாதியிலே உண்டானதென்று அறிவித்தார் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருவனுகிய இறைவனும். அளவில் ஆகிய உயிர்களும், இருள்வடிவாகிய ஆணவமலமும். கன்மமலமும், சுத்தம் அசுத்தம் என்னும் இருவகை மாணைகளும் ஆகிய இப்பொருள்கள் ஆறும் அநாதியாகிய பொருள்கள் என்க.

அனேகன் என்பதில் கற்று மகரப் னகரமாய்த் திரிந்து நின்றது. இவை ஆறும் என அஃறினைவாசகம் கொண்டு

மிகவினால் முடிந்த தினை வழங்கப்பட்டது. ஆறும் என்னும் முற்றுட்கை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

இதனால், கித்தியப்பொருள்கள் இவை எனத் தொகுதுக் கூறப்பட்டது. (2)

அநாதியாகில் ஆறுபொருளினும் அறிவது ஏது? என்னில்,—

53. செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனும் உய்வான் உள்ளென் ருணர்.

என்பது :— செய்வானும் - கன்மத்தைச் செய்யப்பட்ட ஆன்மாவும், செய்வினையும் - செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாலமும், சேர்பயனும் - புண்ணிய பாவத்துக்கு ஏதுவாகிய சுகதுக்கமும், சேர்ப்பவனும் - இந்தக் கன்மத்தைக் கூட்டிப் புசிப்பிக்கப்பட்ட கத்தாவும், உய்வான் உள்ளன் என்று உணர் - இஃது எவ்வாம் அறிச்து பிழைக்கிறவன் ஆன்மா என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — புண்ணிய பாவங்களைப் பண்ணும் புருட்னும், அவனுற்செய்யப்படும் வினைகளும், அவற்றின் பயனுகிய இன்பதுன்பங்களும், அவற்றைக்கூட்டி அருத்தும் இறைவனும் என்னும் இந்நான்கு திறத்தினை உடையனாக உண்ணே அறிவாயாக. மாணவகளே! நீ கதி சேர்தற்பொருட்டு என்க.

எனவே, இவை உணராதிருக்கவே யான் எனது என்னும் செருக்கு அருது, பிறவித்துன்பம் உறும் என்பதாம்.

உடையன் ஆதல் இருவினைகளைச் செய்து இறைவனால் அவற்றின் பயனை நுகர்தற்குத் தான் உரியன் ஆகல். (3)

உய்வான்தானே அறிவனே? என்னில்,—

54. ஊனுயிரால் வாழும் ஒருமைத்தே ஊடுவெடுயிர் தானுணரவோ டோன்றும் தரம்.

என்பது :—ஊன் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து ஏ - சரீரமானது ஆன்மாவினுடே ஒருபடித்தாய் சீவிக்கிற முறைமைபோல், ஊனைடு உயிர் - இந்தச் சரீரத்தே இருக்கிற ஆன்மாவும், தான் ஊனர்வோடு ஒன்றும் தாம் - இந்தத் திருவருளினுடே சீவித்து சிற்கிறதும் இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உடம்பானது உயிரோடு கூடிப் பிரிப் பின்றி நடைபெறும் ஒற்றுமையினை உடைத்து, அவ் உடம்போடு உயிர்கள் நிறைந்த ஞானத்தோடுகூடி ஒன்றுபட்டு வேற்ற நிலைபெறும் தகுதியன. எனவே, உடலகத்து உயிர்போலக் கலங்கு வின்று நடத்தும் என்பதாம் என்க.

உடம்பு என்ற பொதுவகையால் ஐவகை உடம்பும் அடங்கும். அவை அடங்கவே, நிலம் முதல் நாதம் சருகிய தத்துவம் எல்லாம் அடங்கும் எனக்கொள்க. (4)

அருளால் காரியப்படுதல் எப்படி? என்னில்,—

55. நன்னிறமும் பன்னிறமும் தாழும்கூற நன்மைதரும் பொன்னிறம்போல் மன்னிறமிப் பூ.

என்பது :— தன் நிறமும் - படிகம் தன்னுடைய பிரகாசத் தையும்; பல்நிறமும் - பஞ்சவன்னங்களினுடைய விளக்கத்தையும், தான் ஆம் கல் தன்மைதரும் பொன்றம்போல் - இவ்விரண்டையும் கூட்டிக் காரியப்படுத்தப்பட்ட ஆதித்தப் பிரகாசத்தைப்போல, மன்னிறம் இ பூ - கத்தாவினுடைய திருவருளும் சித்துக்கு அறிவும் சடத்துப் பிரேரகமாய் இருக்கிறதும் இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அடுத்த பல வண்ணங்களையும் கவர தலும், அவை அடுத்திருக்கினும் தன் நிறமே காட்டி நிற்றலும் ஆகிய படிகத் தின துதன்மை இரண்டிற்கும் தான்காரணம் ஆகி நின்று பண்ணும் குரியன் கிரணம் போலாம், இவ்வுலகிற்கு இறைவனது சுடராகிய ஞானசத்தி. எனவே, கட்டு வீடு என்னும் இரண்டிற்கும் தான்ஒன்றே காரணம் என்பதாம் என்க.

இவை மூன்றுபாட்டானும் இறைவன் உலகினை நடத்து மாறு கூறப்பட்டது. (5)

அருளால் காணவேண்டுவதில்லை, நானே காண்பன் : என்னில்,—

56. கண்டோல்லை கானுநெறி கண்ணுயிர் நாப்பனேவி உண்டில்லை யல்லா நோவி.

என்பது :— கண்டு ஒல்லை கானும் கெறி - சீக்கிரமதிலே காணப்பட்டது கண்'(கண்ணுலைம் ஒளியாலும் விளக்கானது கண் ஆக்கும் பதார்த்தத்துக்கும் நடுவே பிரகாசித்தால், கண்ணுனது பதார்த்தத்தைக்கானும்) உயிர் நாப்பன் ஒளி உண்டு-ஆன்மாவுக்கும் நேயத்தக்கும் நடுவே அருள் பிரகாசித்தால் ஆன்மாநேயத்தைப் பெறுகிறது உண்டு, இல்லை அல்லாது ஒளி-ஒளியாகிய திருவருள் பிரகாசியாதபோது நேயமே விளங்காது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நினைவினையடைய உயிரினது நடுவாக ஞானாளிக்கு நிலைஉண்டாதல் வேண்டும் ; அன்றூயின் வாயில் வழியால் புலன்களை உற்றுப்பார்த்து விரைவில் உணரும் முறைமை இல்லை என்க.

குரவனுல் அன்றி உரைகொண்டு உணர்தல் அறிது எனக்கொள்க. நடுவாகங்கிற்றல் - கலந்துகிற்றல்.

இதனால், ஞானம் முன்னிற்பின் அல்லது அறிதல் கூடாது என்பதோர் அதைவா வகையால் விளங்கக் கூறப்பட்டது. (6)

அங்கு அருளால் கானும் செயல் என்போல ? என்னில்,—

57. புன்செயலி ஞேடும் புலன்செயல்போல் நின்செயலை மன்செயல் நாக மதி.

என்பது :—புன்செயலின் ஒடும் புலன் செயல்போல் - ஆன்மா பஞ்சேந்திரியங்களினுலே ஒருவிடயத்தை அறிகிற முறைமை

போல, நின் செயலை - உன்னுடைய செயலையும், மன்செயல்து ஆக மதி - நிலைபெற்ற திருவருளினுலே காரியப்படுகின்றேம் என்று அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — புருடனது சிறுதொழிலின் வழியே திரிபின்றி நடக்கும் இந்திரியங்களது செயல்போல, மாணவ கனே ! நின்னுடைய செய்தியையும் இறைவனது கிரியாசத்தி வழியே அவ்வாறு நடப்பதாகக் கருதுவாயாக. அவ்வாறு கருதவே, வினைத்தொடர்பு இன்றிப் பிறவி நீங்கி நிற்பார் என்பதாம் என்க.

இதனால், இறைவனது செயல்வழி நிற்றல் கூறப் பட்டது (7)

அருளால் செயற்பட்டு அறிவது ஏது ? என்னில்,—

58. ஓராதே ஒன்றையும் ருன்னாதே நீழந்திப் பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

என்பது :— ஓராதே - (கேவலத்திலும்) ஒன்றையும் விசாரியாதே, ஒன்றையும் உற்று உன்னாதே - (சகலத்திலும்) கீ ஒன்றையும் நினையாதிருக்கச் செய்தேஇரு, கீ முக்கிபாராதே - (சத்தத்திலும்) கீ அது இது என்று சுட்டிப்பாராதே, பார்த்த அதனைப் பார் - (இந்த மூன்று அவத்தையிலும்) அது அதுவாக ஏருவிக்கப்பட்ட திருவருளையே காண்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞானம் எவ்வண்ணம் இருக்குமோ என்று ஆராயாமல், அதனையும் விடயங்கள் போலக் குறிக் கொண்டு ஊன்றி நினையாமல், நியாக முன் சென்று மேற் கொண்டு காண்டலும் செய்யாமல், உன்னைக்கண்ட ஞானத் தினைக் காண்பாயாக என்க.

இவ்வாறு அங்குளின்றி நிற்கவே, அவ்வகண்டமாகிய ஞானம் தானேதோன்றும் என்பது கருத்து. (8)

அப்படித் திருவருளை எதிரிட்டுப்பார்க்கில் எனக்குச் சங்கோஷம் வருமே? என்னில்,—

59. களியே மிகுபுல னக்குறுதி ஞான ஒளியே ஒளியா ஒளி.

என்பது :— களியே மிகுபுலன் ஆக கருதி-அந்தச் சக்தோ ஈடுமே மிகுத்தவிடயமாக நினைத்து,—ஞானஒளியே ஒளியா ஒளி - ஞானமாகிய பிரகாசமே மறைவாக ஒளித்து நிற்பாயாக என்ற வாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இத்தன்மைய ஆகிய ஞானத்தினைக் காணப்பெற்றமையால், வரும் மகிழ்ச்சியைப் பெரியவிடயமாக நினைந்து ஞானமாகிய ஒளியன்றி வேறு உனக்கு ஒர் ஒளியின் ரூகும்படி அதனுள்புக்குக் கரங்கு நிற்பாயாக என்க.

கரங்கு நிற்றல் விகற்பமறக் கூடி நிற்றல். (9)

என்றும் இவை இழங்கு நிற்கிறது எப்படி? என்னில்,—

60: கண்டபடி யேகண்டு கானுமை கானுமை கொண்டபடி யேகோண் டிரு.

என்பது :— கண்டபடியே கண்டு - திருவருளைத் தரிசித்த படியே தரிசித்து, கானுமை கானுமை - சகலகேவலம் கீங்கின படியே கீங்கி, கொண்டபடியேகொண்டு இரு - திருவருள் உன்னைக் கருத்துக்கொண்டபடியே கீங்கு அசைவற நிற்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞானமானது உனக்கு யாதொருபடியே வெளிப்பட்டது, அப்படியே நீயும் கண்டறியாமையாகிய அதீதா வத்தை வந்துதோன்றுமல், யாதொருபடி உன்னை விழுங்கிற ரு அப்படியேநீயும் விழுங்கக் கொடுத்திருப்பாயாக என்க.

இம்முன்று பாட்டானும் ஞானத்தினைக் காலூமாறும், கண்டால் அகனுட்கலக்குமாறும், அவ்வழித் தன்னை அதன் வயக்தன் ஆக்குமாறும் கூறப்பட்டன, மாணவகளே ! என்பது இம்முன்றிற்கும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

ஆரூவது அறியும்நேறி முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்—61.

7. உயிர்விளக்கம்.

அஃதாவது ஆன்மசுத்தி பண்ணும்படி அறியும் நெறியில் கூறியவாற்றுள் அறிந்தபடி நின்று யான் எனது என்னும் செருக்கறுத்தல் கூறினமையின், மேலே அதிகாரத்தினேடு இதற்கு இயைபுடைத்து எனக்கொள்க.

கொண்டபடி கொள்வது எக்காலம் ? என்னில்,—

61. தூந்திலார் தற்காரும் சொல்லார் தொகுமிதுபோல் தானதுவாய் நிற்கும் தரம்.

என்பது :—தூந்தில் ஆர் தற்கு ஆரும் சொல்லார் - பவித்திரமாகிய தன்னுடைய நிழல் ஆதித்தன் மத்தியக்கிலே வக்தால் தகைக்குள்ளே அடங்கி நிற்கிறதற்கு யாரும் சொல்லவேண்டிய தில்லை, தொகும் இத்போல் - இந்த முறைமை போல, தான் அது ஆய் நிற்கும் தரம் - இருவினை ஒப்பு வக்தால் ஆன்மா திருவருள் தானைய் நிற்கிறதற்கும் யாரும் சொல்லவேண்டுத்தில்லை என்ற வாறு.

(நிரம்ப-பொழி) கோடையால் வெதும்கிணேன் குளிர்ந்த நிழலை அடைதற்கு அடைத்தி என ஒருவரும் சொல்லார், தானே விரைவின் அடையும் தன்மையினை ஒக்கும்; மாயா விகார வெம்மையான் வருங்குதிணேன் ஒருவன் தான் அவ் அருளினை அடைந்து அதுவாய் நிற்கும் முறைமை என்க.

உலக வெறுப்பின் அல்லது அருளினை அடைதல் கூடாது என்பதாம்.

இதனால், அருளினை அடைத்தால் எது கூறப்பட்டது.
(1)

எல்லார்க்கும் ஒக்க இந்தத் திருவருள் நில்லாதது என்? என்னில்.—

62. தீத்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் திருந்திடுநாப் பித்துத்தின் தான்தவிர்ந்த பின்.

என்பது :—தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் (பித்தம் மேலிட்டபொழுது) தித்திக்கிற பாலும் கசக்கும், திருக்திடும் நா பித்தத்தின் தான் தவிர்ந்த பின் - திருத்தமாக அறிகிற நாவிலே பித்தம் நீங்கினபோது கசந்த பாலும் தித்திக்கும்; (அதுபோல, ஆணவமல மேலிட்டினுலே குரு விங்க சங்கமத்திலே ஆசை அறப் பண்ணும், அந்த ஆணவமலம் கீக்கினபோது குரு விங்க சங்கமத்திலே விருப்பம் உண்டாகும்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) குற்றம் தீர்ந்த நாவானது பித்த நோயினின்றும் தான் நீங்கின பின்னர், முன் கைத்த பாலும் தித்திக்கும், அதனைத் தானும் கண்டறியும் என்க.

மல இருள் தீர்ந்த பின்னர் முன்னம் திரோபவித்து நின்ற மருஞாம் அருள் வழிவு ஆகி வெளிப்படும் : மாச தீரின் விளங்கித் தோன்றும் நன்மையினை உடையது. உயிர் என்பதற்கு உவமித்து, இதனைத் திருந்திடு நா என்று அருளிச் செய்தார்.

இதுவும் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம்.

இதனால், அருள் வெளிப்படும் காலமும், உயிர் அதனைத் திருக்திக் கானும் காலமும் ஒன்று என்பது கூறப்பட்டது.

(2)

அறியாமை நீங்க அறிந்தவன் நான் என்னில்,—

63. காண்பான் ஒளியிருளில் காட்டிடவும் தான்கண்ட வீண்பாவும் எந்நாள் வீழும்.

என்பது :—காண்பான் ஒளி இருளில் காட்டிடவும் - காணப்பட்ட ஆன்மாவுக்குத் திருவருளானது ஆணவ மலத்தை நீக்கி நெயத்தைக் காட்டச் செய்தேயும், தான் கண்ட வீண்பாவும் என நாள் வீழும் - நான்கண்டேன் என்கிற பாவும் எந்தச் சன்னத் திலே தள்ளுமோ என்றவாறு.

(நிரம்ப பொழி) ஒளி வடிவாகிய ஞானம், தன்னைக் கண்ட றிதற் பொருட்டு மல இருளிலே மருங்கு கிடக்கின்ற உயிர் கட்குத் தன்னை வெளிப்படுத்தவும், அதனை நாடாது உயிர் தானே காண்பதாகக் கண்டமையாலே வறிதே வரும் பாவும் என்ன பயனைச் செய்ததாய் வந்து முற்றும் என்க.

ஒர் புலன் உணர்வான் வரும் பாவும் போலாது வாளா வருதலின், வீண்பாவும் என்று அருளிச்செய்தார்.

பித்தம் பாலான் அன்றி மற்று ஒன்றுனும் தீராவாறு போல, மலமும் அருளான் அன்றிப் பிறிதொன்றுல் தீராது என்பதுஉம், அருள் மறைந்து கில்லாது வெளிப்பட்டு நிற்பினும்; அந்நாக்குச் சுவைகாண்டல் போலத் தானே காண்டல் கூடாது என்பதுஉம் இதனுட்கொண்டு கிடந்தவாறு கண்டு கொள்க.

இதனால், அருளோ முன்கொண்டு காணுக்கால் குற்றம் உடைத்து என்பது கூறப்பட்டது.

(3)

தெளிந்தார் செயலும் தெளியாதார் செயலும் எப்படியோ ? என்னில்,—

64. ஒளியும் இருநும் ஒருமைந்துப் பன்மை தெளிவு தெளியார் செயல்.

என்பது :—ஒளியும் இருஞும் ஒருமைத்து - (படலம் உடைய கண்ணுக்கு) ஆதித்தப் பிரகாசமும் பூத இருஞும் ஒருபழத்து, பன்மை - இந்த முறைமை போல, தெளிவு கெளியார் செயல் - மலம் மாயா கண்மம் மேலிட்ட பேர்க்குப் பாசமும் பதியும் ஒரு பழத்தாய் விளங்காவிற்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) பலவாய பொருள்கள் தம் பன்மை தோன் ருது ஒருபடித்தாய் இருத்தல், ஒளியும்கண்ணும் இருளின் கண்ணும் ஒக்கத் தெளிந்து நிற்றலும் மருண்டு நிற்றலும் ஆய செயல்கள் அவ்விடத்துப் பேதம் என்க. பிறிதொன்றும் தோன்றுது என்பது கருத்து.

இதனால், அருளோடு கூடினிற்றல் ஒருவகையால் இரு வோடு கூடினிற்றல் போலும் என்பது கூறப்பட்டது. (4)

தெளிந்து அறிந்து கூடுவது எல்லார்க்கும் தெரியுமோ? என்னில்,—

65. கிடைக்கத் தகுமேநற் கேண்மையார்க் கல்லால் எடுத்துச் சுமப்பானை இன்று.

என்பது :—நல் கேண்மையார்க்கு அல்லால் - நல்ல கேள்வி யினையுடைய ஞாதாக்களுக்கே அல்லாமல், எடுத்த சுமப்பானை - எல்லாப் பதார்த்தத்தையும் சுமத்தச் சுமக்கிற சிவனை, இன்று - இப்பொழுது, கிடைக்க தகுமே-கிடைக்குமோ? கிடையாதோ? பின்னை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) -- நல்ல கேளிரை உடையார்க்குத் தம் மேல் பாரம் முழுதும் சுமத்தச் சுமக்கும் ஒருவனை இப்பொழுதே கிட்டுதல் கூடுமோ? என்க.

நற்கேண்மை என்று அருளிச்செய்தார், அருளோடு கூடியது என்பதற்கு.

இதனால், அருளாகும் கேண்மையினை யுடையாற்குத் தன்னை அடைந்தார் வினைகள் எல்லாம் அவரைத்தொடராது

தன்செயலாகக்கொள்ளும் ஏயும் வெளிப்படுதல் வளிது என்பது கூறப்பட்டது.

“சிவனுமிவன் செய்தியெல்லாம் உன்செய்தி என்றும்- செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்,—பவமகல உடனுக் கின்றுகொள்வன் பரிவால்—பாதகத்தைச் செய்திட்டும் பணியாக்கி விடுமே.” என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

(5)

எடுக்கிறவன் ஒருத்தன் சுமக்கிறவன் ஒருத்தனே? எல்லாம் பிரமம் தானே! என்னில்,—

66. வஞ்ச முடிநூருவன் வைத்த நீதிகவரத் துஞ்சினையோ போயினையோ சொல்.

என்பது:—வஞ்சம் உடன் ஒருவன் - வஞ்சகமாக ஒருவன், வைத்தந்தி கவர - வைத்த திரவியத்தை எடுத்துக்கொள்ள (வைத்தவன் உத்தகேட்க இல்லை என்ன). துஞ்சினையோ போயினையோ சொல் - துங்கித்தான் கிடந்தாயோ? இவ்விடம் விட்டுத்தான் போன்றுயோ? சொல். (அப்படிப்போல, சிவன் தனு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்திருக்கவும், கொடுத்தவன்தானே குரு விங்க சங்கமமாய்வந்து என் உடைமையைத்தா என்றுகேட்க, இல்லை என்ற சொல்விக் கொடுத்தவனை மறைக்கவிடுவே நீ பிரழம் அல்ல அடிமை) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருவன் சேமித்த பொருளினை ஒருவன் கரவினால் கவர்ந்துகொண்டு ஏக, மற்று அவன் உறங்குதல் செய்தானே? அவ்விடம்விட்டு கீங்குதல் செய்தானே? மாண வகனே! சொல்வாயாக என்க.

அதுபோல, கேடின்றி நிரம்பி கிற்கும் நூனசத்தியினை வஞ்சித்து அதன் முதலாய நேயத்தினை உடைத்தாதல் அரிது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது காண்க.

இதுவும் முன்னதுவும் ஒட்டு என்னும் அவஸ்காரத்தாற் கூறப்பட்டன.

‘துஞ்சினீலு’, ‘போயினாலே’ என்று பாடம் உரைத் துப் பொருள் கூற்றார் நிரம்ப வழகியார். (6)

இப்படி அடிமையாகிய ஞானவானிடத்திலே மலங்கள் வாராதோ என்னில்,—

67. தனக்கு நிழலின்றும் ஒளிக்வரும் தம்பம் எனக்கவர நில்லா திருள்.

என்பது:— தனக்கு நிழல் இன்றும் ஒளி கவரும் தம்பம் என - ஆதித்தன் உச்சியிலே வருகிறபோது படிகத்தம்பமானது பஞ்சவன்னம் கவராமல் ஆதித்தன்தானும் நின்றதுபோல, கவர நில்லாது இருள் - ஆன்மாவுக்கு இருவினைஒப்பு மலபரிபாகம் வக்த அவதரத்தில் அருள் பிரகாசிக்கவே பஞ்சமலங்களையும் பொருக்தாமல் அருளே நிகழ நிற்பதும் இப்படியே போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தனக்கென வேறேர் ஒளி தோன்றுத வண்ணம் சூரியகிரணத்தால் கவர்ந்துகொள்ளும் படிகத்துஞ் போல, ஆன்மா தன்னுடையபோதும் தோன்றுதுவிற்கும் வண்ணம் அருள்கவர்த்தலைச் செய்யுமாயின் அந்திலையே இருளானது தன்பால் விலைபெறுது நிங்கும் என்க.

சூரியகிரணத்தினுள்ளே தன்னைக் கொடுத்து நிற்கும் படிகம்போல ஆன்மாவும் தன்றை அருளினுள்ளே கொடுக்கு நிற்றல் வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், ஆன்மாவை அருள் தன்வயத்து ஆக்குமாறு கூறப்பட்டது. (7)

மலம் தோன்றுமல் அருளே நிகழ நிற்பது எப்படி? என்னில்,—

68. உற்கைந்தும் பொற்கையுடையவர்போல் உண்மைப்பின் நிற்க அருளார் நிலை.

என்பது :—உற்கை தரும் பொன்கை உடையவர்போல் - பொலிவினையடைய கையிலே விளக்கைப் பிடித்து முன்னிட்டுப் போனவர் நினைத்த பதார்த்தங்களை எடுப்பார்கள், உண்மை பின் நிற்க அருள் ஆர் நிலை - ஆன்மா அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நிற்கவே ஞேயத்தைப் பொருந்த வன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தழற் கொள்ளியினைப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையினை உடையோர், தாம் வேண்டிய பொருள்களைக் காணும் அளவும் அதனை முன்னிட்டுத் தாம் பின் நிற்குமாறு போல, ஞேயமானது வெளிப்படும் அளவும் அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன்பின் நிற்றலே அருளோடு பொருந்தி நிற்கும் நிலையாவது என்க.

இதனால், அருளோடு பொருந்தி நிற்கும் உபாயம் கூறப்பட்டது. (8)

அருளே அறியும் யான் அறியவேண்டுவதில்லை என்னில், ..

69. ஜம்புலனுல் தான்கண் டகன்ருல் அதுவோழிய
ஜம்புலனுர் தாமார் அதற்கு.

என்பது :—ஜம்புலனுல் தான் கண்டு அகன்றுல் அது ஒழிய - ஆன்மா பஞ்சேக்திரியங்களினுலே ஒரு விடயத்தை அறிகிறதல்லாமல் ஜம்புலனுர் தாம் ஆர் அதற்கு - இங்கிரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு விடயங்களை அறிவிக்கிறது அல்லாமல் இங்கிரியங்களுக்கு அறிய வேண்டுவதில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மெய் வாய் கண் முக்குச் செவிகளால் தாம் கண்டறிந்த விடயங்களுள் ஒன்று அல்லவாயின், அவ்ஜம்பொறிகள்தாம் ஆர்? உயிர்கள்தாம் ஆர்? என்க.

சுட்டி ரந்து நின்றமையால் இவர்க்கு அடைதல் உரிமை இல்லை என்பார் ஆர் என்று அருளிச்செப்தார். (9)

அருள் காட்ட வேண்டுவ தில்லை, நானே காண்பன் என்னில்,—

70. தாயே தருமைவரத் தம்வலியி குற்கருதல்
ஆயே இவனுர் அதற்கு.

என்பது :— தாமே தரும் அவரை - ஒருத்தன் தயவினாலே கொடுக்கச் செய்தே, தம் வலியினால் கருதல் - தம்முடைய வலியை யினாலே பறித்தால் கொடாது, ஆம் ஏ - அப்படிப்போல, இவன் ஆர் அதற்கு - திருவருளானது தன்னுடைய கிருபையினாலே நேயத்தைக் காட்டாங்க ஆன்ம போத்தாலே நேயத்தைப் பொருங்தப் போகாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருபொருளினை ஒருவற்குத்தாமே கருத தாவாகநின்று விரும்பித்தருதற்கு உரியாரைத் தம்வலியால்தந்த வநாக நினைத்தல் முறைமை ஆன்றே. ஆதலால், அவ்வருளால் பெறும் பேரின்பத்திற்கு அப்பெற்றியினை அடைய நிற்கும் இவன் யார் ? என்க.

இவை இரண்டு பாட்டானும் பேரின்பமாவது அருளாலே அன்றிக் கரணங்களைடு கூடியும் தனித்தும் உயிர்களால் அடையப்படாது என்பது கூறப்பட்டது. (10)

ஏழாவது உயிர்விளக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்—71.

—••—

8. இன்புறுநிலை.

அஃதாவது, ஆன்மலாபம் அடையும் முறைமை, ஆன்மசுத்தி கூறிப் பின்னர் அதனால் எய்தும் பயன் கூறினமையின் மேலை அதிகாரத்தினாலே இதற்கு இயைபுங்களை அறிக.

இன்பம் அடைதல் எவ்வாறு ? என்னில்.—

71. இன்புறுவார் நுன்புறுவார் இருளின் எழுங்கடரின் பின்புகுவார் முன்புதுவார் பீன்.

என்பது :— இன்பு உறுவார் - இன்பத்தைப் பொருக்குகிறவர்கள் சிலர், துன்பு உறுவார் - துன்பத்தைப் பொருக்குகிறவர்கள் சிலர், இருளின் எழும் சுடரின் - அந்தகாரம் ஆகிய இருளிலே விளக்கைப்பிடித்து முன்னிட்டுப்போனவர்கள் நினைத்த பதார்த்தத்தை எடுப்பார்கள் : விளக்கைப் பின்னிட்டுப்போனவர்கள் அந்தப் பதார்த்தத்தை எடுக்கமாட்டார்கள். இந்தமுறைமைபோல, பின் புகுவார் முன்புகுவார்பின் - ஆன்மா அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நிற்கவே நேயத்தைப்பொருக்குவன் : அருளைப் பின்னிட்டு நின்றவர்கள் சனன மரணத்திலே அழுக்குவார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—முன்னர் ஞானத்தினைப்பின்னிட்டுத் தாம் அதற்கு முன் செல்வார் ஆகில் துன்புற்றவரே. பின்னா மிக்க துண்பினைச் செய்யும் மல இருளிலே நின்றும் எழுந்த ஞான விளக்கினை முன்னிட்டுத்தாம் அதன் பின் செல்வாராகில் பேரின் பத்தினை அடைவார் என்க.

துன்ப இன்பம் அடைதற்குக் காரணம் ஞானத்திற்கு முன்பின் சேறலாயிற்று. கட்டு உற்று நின்றவர்க்கும் வீடு அடைவர்க்கும் தம்முன் வேற்றுமை இது என்பதும் ஆம்.

இதனால், பேரின்பத்தை எய்துவார் இவர் என்பது கூறப்பட்டது. (1)

அருளே போதாதோ? அதற்கு மேலாகிய நேயம் ஏன்? என்னில்,—

72. இறுவர் மடந்தையருக் கென்பயன்இன் புண்டாம் ஒருவன் ஒருத்தி உறின்.

என்பது :— இருவர் மடந்தையருக்கு என்பயன் - இரண்டு ஸ்திரிகளும் கூடினால் இன்பம் இல்லை, இன்பு உண்டாம் ஒருவன் ஒருத்தி உறின் - ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடினால் இன்பம் உண்டு : ஆன்மா நேயத்தைக் கூடுமிடத்துப் பேரின்பம் ஆகிய மோக்கம் உண்டாம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இரண்டுபேர் மகளிர்க்குத் தம் புணர்ச்சி யால் வரும் பயன் என்னை? ஓர் புருடனும் ஒர் மகனும் தமிழிற புணர்வாராயின் அன்றே, இன்பம் உண்டாவது என்க.

உயிர்க்கும் அருட்கும் முதலாய ஞேயம் வெளிப்படி ந் அல்லது இன்பம் உண்டாகாது என்பது பொருள்.

ஒருவன் ஒருத்தி என்னும் உவமம் தலைப்பையும் தன்மை யும் பற்றிவந்தது, இதற்கு இவ்வாறன்றி, உயிர்க்கீலப் பொன் இபல்பினதாகவும், இறைவனை ஆண் இயல்பினதாகவும் அறி வில்லார் கூறுமது பொருள் அன்று : அன்ன இயற்கை அசோதன வடிவிற்கு அல்லது சேதனவடிவிற்கு இன்று ஆதலான். இதனால், பேரின்பத்தினை எய்தும் எல்லை கூறப் பட்டது. (2)

ஆன்மா ஞேயத்தைக் கூடுமிடத்து இவனுலே ஞேயத்துக்கு இன்பம் உண்டோ? என்னில்,—

73. இன்பதனை எய்துவார்க் கீழும் அவர்க்குருவம் இன்பகளம் ஆதலினால் இல்.

என்பது :— இன்பு அதனை எய்துவார்க்கு ஈடும் - இன்பத் தைப்பெறவேணும் என்றவர்களுக்குக் கொடுப்பர், அவர்க்கு உருவம் இன்ப கனம் ஆதலினால் இல் - அந்தச் சிவனுக்குப் பேரின்பமே சொருபம் ஆகையினாலே இன்பம் ஒருவர் கொடுக்க வேண்டிய தில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) தன்னை வந்து அடையும் அவர்க்குப் பேரின் பத்தினை வழங்கும் அவ் இறைவன் தனக்கு வடிவம் ஆனந்த மயம் ஆதலால், தான் தன்னை நுகர்வதில்லை என்க.

அநாதியே ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு அதுநீங்கீ இப்பொழுது நவமாக வந்தது போலக் கருதும் உயிர்கள் போலாது, இறைவன் அநாதி மலமுத்தன் ஆதலான் அவற்கு

இல்லை என்று அருளிச் செய்தார். புதிதாக வந்தது அன்று என்பது கருத்து.

இதனால், உயிர்களுக்குக் கொடுப்பதன்றி இறைவன் தானும் அவ்வின்பத்தினை நுகர்வதே என்னும் சங்கையினை அகற்றிக் கூறப்பட்டது. (3)

அங்கியமாய் இருந்து அவ்வின்பம் அநுபவிப்பனே? என்னில், —

74. தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக் கூடலைநீ ஏகமெனக் கேள்.

என்பது :—தாள் தலை போல் கூடியவை - [தாள் தலை என்னும் சொற்கள் இரண்டும் தம்மல் புணருங்காலத்து] எவ்வும் தவ்வும் தோன்றுமை டவ்வாய்நின்றது போல, தான் நிகழா வேறு இன்ப கூடலை - தற்போதம் சீவியாத இடத்திலே விளங்கப்பட்ட பேரின்பத்தை, கீ ஏகம் என கொள்ளி ஒன்று என்றே அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) தாள் தலை என்னும் சொல் இரண்டும் தம் பொருள் பிரிந்து தோன்றுது பொருந்தியவாறுபோல், புணர்ச்சிக்கண் ஒருகாலும் உண்டாகாத வேற்றுமையினையும், இன்புத் திணையும் உடைய கலம்பானை இறைவனே ஒன்றுதல் எனக் கொள்வாயாக, மாணவகளே! எனக்.

அச்சொற்கள் ஒரொருகால் பிரிந்தும், புணர்வால் தாம் பெறும் பயன் இன்மையும் கருதி, இவை அன்ன அல்ல என்பதற்கு நிகழா வேற்றின்பக் கூடல் என்று அருளிச் செய்தார். தானும் தலையும் என்னும் சொற்களால் கூறியது உயிரினது தாழ்வும் இறைவனது உயர்வும் காட்டுதற்காம் என்பது.

இதனால், நேயத்தழுந்தி ஒன்றுபட்டு நிற்கும் கிலை கூறப்பட்டது. (4)

பின்னம் ஏகம் பெரு ? என்னில்.—

75. ஒன்றும் ஒன்று திரண்டாலும் ஒசையெழு
தென்றுலும் ஒரிரண்டும் இல்.

என்பது :—ஒன்றுலும் ஒன்றுது - ஆன்மாவும் சிவனும் ஒன்று என்று சொல்லுவாய் என்னில் ! அப்பொழுது பெறுவானும் பேறும் இல்லை, இரண்டாலும் ஒசை எழாது என்றுலும் - ஆன்மாவும் சிவனும் இரண்டு என்று சொல்லுவாய் என்னில் (ஆன்மாவும் சிவனும் ஏகத்துவமாகிய சாயுச்சியமும் இல்லை என்றும்; இப்படி ஆகையினாலேயோ) ஒர் இரண்டும் இல் - தவிதாத்துவிதமில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) இறைவனையும் உயிரினையும் ஒன்று என் போமாயினும் பின்னர்ப் பொருந்த வேண்டுவதில்லை ; இரண்டு என்போமாயினும் தம்முள் தாக்கிய ஒவி எழுதலைச் செய்யாது : ஆதலால், ஒருபொருஞும் அல்ல; இரண்டாவதும் இல்லை என்க.

இதனால், இறைவனையும் உயிரினையும் ஏகம் என்பாலையும் இரண்டு என்பாரையும் மறுத்து அத்துவிதம் கூறப் பட்டது. அத்துவிதமாவது தம்மிற் கலப்பால் அநந்தியமாய் இருத்தல்.

(5)

கூடிப் பொருந்தும் கொள்கை யாதாம் ? என்னில்,—

76. உற்றும் பெற்றும் ஒவா துரையோழியப்
பற்றும் அற்றுர் பவம்.

என்பது :—உற்றுரும் - அந்தப் பொருளைப் பொருங்தினேன் என்கிறவர்களும், பெற்றுரும் - அந்தப் பொருளைப் பெற்றேன் என்கிறவர்களும், ஒவாது-கூடாது, உரை ஒழிய-இந்த இரண்டு வசனமும் நீங்க, பற்றுரும்-இந்தப் பற்றுக்கள் அற்றவரே, அற்றுர் பவம் - அவர்களே சனை மரணங்களை நீக்கி நிட்டையைப் பொருங்தின ஞாதாக்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) பேரின் பம் ஆகிய முத்தியினை அடைந்தாரும், அதற்கு நேரே காரணம் ஆகிய சமாதியை அடைந்தாரும் மெய்ப் பொருளினை ஒருகாலும் நிங்குதல் செய்யார். அவ்வாறு வாக்கு இறக்கும்படி அதனைப்பற்றி நில்லாதாரும் பிறப்பினை அற்றவர் என்க.

உரை யோழியப் பற்றூர் என்றதனால் கேட்டல், சிக்தித் தல், தெளிதல் நிலையின் கண் நிற்பர் என்பதாம். பிறப்பற்றூர் என்பது பத்தமுத்திகளை அடைவார் என்பது கருத்து.

இதனால் வீட்டினை அடைவாரது வகைமை கூறப் பட்டது. (6)

உரை ஒழியப்பெற்றது என்போல ? என்னில்,—

77. பேயோன்றும் தன்மை பிறக்கும் அளவுமே நீயோன்றும் செய்யாமல் நில்.

என்பது :— பேய் ஒன்றும் தன்மை பிறக்கும் அளவும் - பேய் பிடியுண்டவன் முறைமை வரும் அளவும், நீ ஒன்றும் செய்யாமல் நில் - உனக்கு அந்தச் சிவானுபூதி பிறக்கும் அளவும் (ஆன்மபோதம் சிவியாமல் அப்பொருளிலே) நிற்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பேய் பிடியுண்டோரது தன்மை உனக்கு உண்டாம் அளவும் நீ மேல் யாதொருசெயலும் செய்யாது அதை வற நிற்பாயாக என்க.

பேய் பிடியுண்டாரது செயல்லாம் பேயின் செயலாமாறு போல, உன்செயல் அன்தத்தும் இறைவன் செயலாம் அளவும் என்பது கருத்து. பின்னர் அச்சாதனை இன்று என்பதாம். இனி என்றதனால் முன்னர்ச் செய்ய வேண்டுவ அன்தத்தும் செய்து முற்றியது என்பதும், பின் நிலைக்குச் செயல் இன்மையே வேண்டுவது என்பதும் கண்டு கொள்க.

இதனால், சமாதிசெர்வோர்க்கு அதுமுதிர்ந்து கைவருமாறு கூறப்பட்டது. (7)

பொருள் பெறுவார் செயல்போவது என்போல? என்னில்,—

78. ஒன்போருட்கண் உற்றுர்க் குறுபயனே அல்லாது கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் கான்.

என்பது:— ஒன் பொருள்கண் உற்றுர்க்கு - ஞேயத்தைப் பொருங்கின ஞாதாக்கனுக்கு, உற பயனே அல்லாது - ஞேயம் ஒன்றுமே அல்லாமல் (மற்றக் கிரியைகள் செய்வாரோ என்னில்.) கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போல் கான் - நித்திரை பண்ணினை வன் கையில் பதார்த்தம் விழுந்தது தெரியாதது போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—ஒள்ளியதாய் மெய்ப்பொருளினது எல்லையைத் தலைப்பட்டார்க்கு அவ்விடத்தேயும் பேரின்பமே அன்றி. மற்றுள்ள யோகம் முதலிய தொழில்கள் யாவும் உறங்குவோர் கையிற் பண்டம்போல மெல்லெனத் தன்வயத்திலே நீங்குவதாக அறிதி. தாமேவலிதுங்கிப்பது அன்று என்பதாம் என்க.

இதனால், அவர் சமயாசாரம் நீங்கும் முறைமை கூறப்பட்டது. (8)

கூடியது கூறலாமோ? என்னில்,—

79. முன்றுய தன்மையவர் தம்யின் மிகமுயங்கித் தோன்றுந இன்பமதென் சொல்.

என்பது:— முன் து ஆய தன்மை - ஞாதாரு ஞான ஞேயம் தோன்றுத இடத்திலே, அவர் தம்யில் மிக முயங்கி - அத்தச் சிவனிடத்திலே மிகுதியும் பிரியப்பட்டு, தோன்றுத இன்பம் அது என்சொல் - ஆன்மோதத்தாலே அறியப்படாத பேரின்பத்தைச் சொல்லப்படாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞாதுரு ஞான ஞேயம் என்னும் முன்று வகைப்பட்டதன்மையும், சிவசீவ பாவங்கள் இரண்டும் தம்யில்

மிகவும் கூடிய கலப்பினால் தோன்றுதலைச் செய்யாத இன்பம் அவ்விடத்து வார்த்தை யாது? என்க.

இதனால், அவ்வானந்த மிகுதியின் அதிசயம் கூறப் பட்டது. (9)

எவ்வாறு அப்பொருள் எய்துவது? என்னில்,—

80. இன்பில் இனிதென்றல் இன்புண்டேல் இன்புண்டாம் அன்பு நிலையே அது.

என்பது:— இன்பில் இனிது என்றல் - எல்லா இன்பத்துக்கும் மேலானது எது? எனில் பேரின்பம், இன்பு உண்டேல் இன்பு உண்டாம் - அந்தப் பேரின்பத்திலே சிரத்தை யுண்டான அங்கேமே அன்புநிலை உண்டாம், அன்பு நிலையே அது - குருவிங்க சங்கமத்திலே பத்தி யுண்டாகவே பேரின்பம் விளக்கி நிற்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — எல்லா இன்பங்களினும் இனிமை உடைத்து என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் பேரின்பமாவது ஒருவற்கு அன்பு என்பது இப்பொழுது உண்டாயின் இப்பொழுதே உளதாம். அது மிக்க அன்பினாது நிலையே தளக்கு நிலையாக உடையது ஆகலான் என்க.

இன்பு என்ற வெரதுமையால் அமிர்த துகர்ச்சி முதலாயின எல்லாம் அடங்கும். ஏகாரம் தேற்றம்.

இதனால், அன்புடையார்க்கு அப்பேரின்பம் எளிதினின் எய்தும் என்பது கூறப்பட்டது. (10)

எட்டாவது இன்புறநிலை முற்றிற்று.

. ஆகத்திருக்குறள்-81.

9. ஜந்தெழுத்தருணிலை.

அதாவது ஜவகைப்பட்ட திருவெழுத்தாகிய அருளினாது முறைமை. இதனையும் ஓர் திருவருளாகக் கூறி அருளினார். வீட்டுநெறி காட்டுதலால். அவ்வாறே சமாதியினை அடைதல், கூடாதார்க்கு இதனை விதிப்படி ஒத்தவே அங்கிலைக்கூடும். ஆத வின், மேலை அதிகாரத்தினேடு இயைபுடைத்து எனக் கொள்க.

உரை இறங்க இன்பம் கூடாதாயின் மேல் ஓர் உபாயம் அருளிச் செய்கிறூர்,—

81. அருணாலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஜந்தின் பொருள்நூல் தெரியப் படும்.

என்பது :—அருள்நாலும் ஆரணமும் அல்லாதும் - கிருபையுடனே கர்த்தா அருளிச்செய்த இருபத்தெட்டு ஆகமமும் காலு வேதமும் இதுகள் அல்லாமல் சொல்லப்பட்ட பலசாத்திரங்களும் என்னத்தைச் சொல்லும்? என்னில், ஜந்தின் பொருள்நூல் தெரிய படும் - பஞ்சாக்ஷரத்தின் உண்மையைச் சொல்லவந்த நூல் என்ற வாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சைவாகமங்களினாது கருத்தினையும், வேதங்களினாது கருத்தினையும், இவை இரண்டும் அல்லாத பலகலைகளினாது கருத்தினையும் கற்று வல்லோர் ஆராயப்படுகுவாராயின் அவை எல்லாம் திருவெழுத்து ஜந்தின் பொருள் ஆகிய பதிப்பாசங்களைச் சொல்லும் நூல்களாம் எனக.

இதனால், எல்லா நூற் பொருள்களும் இவ் ஜந்தெழுத் தினுள்ளே அடங்கும் என்பது கூறப்பட்டது. (1)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் என்னத்தைச் சொல்லும்? என்னில்,—

82. இரைசத்தி பாசம் எழின்மாயை ஆவி உற்றிற்கும் ஓங்காரத் துள்.

என்பது :—இறை-கர்த்தாவும், சத்தி-திருவருளும், பாசம் - ஆணவமலமும், எழில் மாயை - விளக்கமான திரோதானமும், ஆவி - ஆன்மாவும், உற சிற்கும் ஒக்காரத்து உள் - பிரணவத்திலே சிற்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிவனும், சத்தியும், ஆணவமும், அழு குடைத்தாய மாயையும், ஆன்மாவும் ஆகிய ஐங்கும் ஐங்கும் தெழுத்து ஓர் எழுத்தாகிய பிரணவத்தினுள்ளே அமைக்கும் து நிற்கும் என்க.

இதனால், பிரணவம் என்று பேர்பெற்று நிற்கும் நுண் ணிய ஐங்குத்தெழுத்தினது இயல்பு கூறப்பட்டது. (2)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் நிற்கும் தானம் எங்ஙனே? என்னில்,—

33. ஊன நடனம் ஒருபால் ஒருபாலா
ஞானநடம் தானடுவே நாடு.

என்பது :—ஹன நடனம் ஒருபால் - மலமும் திரோதமும் ஒரு பக்கலாகவும், ஒரு பால் ஆ ஞான நடம் - அருளும் சிவமும் ஒரு பக்கல் ஆகவும், தான் நடுவே - ஆன்மா இந்த இரண்டுக்கும் நடுவே நிற்பன், நாடு - அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பிறப்பணை விளக்கும் நகார மகாரங்கள் ஆகிய கூத்து ஒரு மருங்காகவும், வீட்டினை உதவும் சிகார வகாரங்கள் ஆகிய கூத்து ஒரு மருங்காகவும், யகாரம் ஆகிய ஆன்மா இவ் இருவகைக்கு நடுப்பட்டதொன்றுகவும் விசாரித்து அறிவாயாக என்க.

கூத்து என்றது உயிர்களைப் பெற்றம் முத்திகளில் உய்த்து நடத்தலே.

இதனால், ஐங்குத்தெழுப்பொருளியல்பு கூறப்பட்டது. (3)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் இருக்கையிலே ஆன்மா ஞேயத்தைப் பெறுமல் இருப்பானேன்? என்னில்,—

84. வரியமந் மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீர்ப் பெறும்.

என்பது :— வரிய ம க மேவி - மலமானது பிரபஞ்சத்திலே பிரிக்க பொருக்கி, யவ்வை மீள விடா - யவ்வாகிய ஆன்மாவை அகுளினுலே திரும்பாதபடி பன்னுவிக்கும், சித்தம் பெரிய வினை தீர பெறும் - ஆன்மாவுக்கு மகத்தாகிய புண்ணிய பாவம் இரண்டும் துலையொத்த இடத்தில் பேரின்பம் ஆகிய மோகங்கும் உண்டாம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)-மகார நகாரம் ஆகிய மலமும் திரோதமும் மிகவும் இறுகுப் புணர்ந்து யகாரம் ஆகிய உயிர்களைத் திரும்ப விடா : அவ் வுயிர்கள் தம் பெரிய பின்னியாகிய மல இருள் திருங்கால் சிகாரம் ஆகிய சிலத்தினை அடையும் என்க.

மலம் தீரவே திரோதம் தானே கீங்கும் என்பதாம். வினை என்பது ஈண்டுப் பினி என்னும் பொருள் தங்கு விண்றது.

இதனால், கட்டு வீடு என்னும் இரண்டும் ஒருந்து எழுத்தி ஞீனை அடையும் என்றது பெறப்பட்டது. (4)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் இருக்கையிலே ஆணவமலம் நீங்காமல் இருப்பானேன்? என்னில்,—

85. மாலார் திரோத யலமுதலாய் மாறுமோ
மேலாகி மீளா விடுன்.

என்பது :—மால் ஆர் திரோதம் மலம் முதல் ஆய் மாறுமோ-மயக்கம் ஆகிய காரம் முன்னுகச் செயித்தால் மலம் நீங்காது, (ஆனால், நீங்குகிற முறையை எப்படி? என்னில்) மேல் ஆகி மீளாவிடுன் - ஆணவமலத்தைக் கிட்டப்படுத்தி நகாரம் மேற்படச் சிகாரம் முன்னுக மாறிச் செயிக்கின் மோகங்குமாம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மயக்கத்தினைப் பொருந்திய திரோதான மும் மலமும் ஆகிய நகாரம் மகாரம் இரண்டும் ஆதிக் கண்ண தாக உச்சரிக்கில், அவைகள் நீங்குமோ? இவற்றைக் கீழாக்கிக் கிவமாகிய சிகாரம் மேலாம்வண்ணம் மாற்றி உச்சரியாதொழி யின் என்க.

இதனால், நகார மகாரங்களை முதலாக உச்சரித்து வழங்குவது வீட்டினை அடைவோர்க்கு ஆகாது என்பது பெறப்பட்டது.

மேலா ‘சி’ மீளா விடின் என்பதூம் பாடம். (5)

பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தபோக்கு மலம் நீங்குமோ? என்னில்,—

86. ஆராதி ஆதாரம் அந்தோ அதுமீண்டு
பாராது மேலோதும் பற்று.

என்பது :— ஆராதி - ஆதாதனை பண்ணுவர்ய், ஆதாரம் - கமக்கு ஆதாரம் விவன் என்று அறியாமல் இருக்கிறதற்கு, அந்தோ - ஜயோ, அது மீண்டு பாராது மேல் ஒதும் பற்று - இப்படிச் சிகாரம் முன்னுகச் செபித்தால் மலமும் திரோதமும் இவனை வந்து பொருந்தாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தமக்கு ஆதாரம் மாருக எண்ணி அவ்வாறு உச்சரித்தலால் வரும் பழுதினைத் திரும்பி விசாரியாமல் அந்தோ! நகார மகாரங்களை மேலாக உச்சரிக்கும் விருப்பம் என்க.

இதனால், அவ்வாறு ஒதுவார் துணையின்றித் துண்புது தற்கு இருக்கிக் கூறப்பட்டது. (6)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபிக்கிறது ஏது? என்னில்.—

87. சிவபுதலே ஆமாறு சேருமேல் தீரும்
பவமிதுந் ஒதும் படி.

என்பது :—சிலம் முதலே ஆம் ஆறு சேருமேல் - இப்படிச் சிகாரம் முன்னாகச் செபித்தாயானால், தீரும் பவம் - சனனமும் நிங்கும், இது சீ ஒதும்படி - இது சீ செபிக்கப்பட்ட முறைமை என்றவாறு.

(நிரம்ப பொழி) சிகார வகாரம் என்னும் இரண்டும் ஆதிக்கண்ணதே ஆம் வண்ணம் உச்சரித்தல் கூடுமாயின், அந்நிலையே உனது பிறவித் துண்பம் நிங்கும். மாணவகளே ! வீட்டினைக் காழுற்ற சீ உச்சரிக்கும் முறைமை இது என்க.

இதனால், முத்தர் ஒதுமாறு கூறப்பட்டது. (7)

இப்படிச் செபிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குப் பிரயோசனம் எது? என்னில்,—

88. வாசி அருளியதை வாழ்விக்கும் மற்றதுவே
ஈசில் உருவமுயாம் அங்கு.

என்பது :—வா சி அருளியதை வாழ்விக்கும் - வகாரம் ஆகிய திருவருள் யகாரம் ஆகிய ஆன்மாவை சிகாரம் ஆகிய சிவத்திலே கொடுத்தப் பேரின்பம் ஆகிய சுகத்தை உண்டாக்கும், மற்று அதுவே ஆச இல் உருவமும் ஆம் அங்கு-அங்தத் திருவருள்தானே குற்றமில்லாத திருமேனியாய் இருக்கும் அந்த ஆன்மாவுக்கு என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அவ்வாறு உச்சரிக்குங்கால் வகாரம் ஆகிய அருள் சிகாரம் ஆகிய சிவத்தினைக் காட்டி, யகாரம் ஆகிய உயிரினை வீட்டின்பத்திலே இருத்தும். அன்றியும், அவ்வருளே அந்தச் சிவத்திற்குக் குற்றம் தீர்ந்த திருமேனியாய் இருப்பது என்க.

இதனால், திருவெழுத்து ஜூந்தில் வகாரம் ஆகிய அருளி னது தன்மை வருத்துக் கூறப்பட்டது. (8)

அந்த ஆன்மா மோக்ஷத்திலே இருக்கிறது எப்படி? என்னில்,—

89. ஈசினவா நாப்பண் அடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

என்பது :—ஆசின ஆ நாப்பன் அடையாது - குற்றத்தைப் பொருந்திய கக்கரத்திலும் மகாரத்திலும் பொருந்தாமல், அருளி னல்-ஆசாரியனுடைய கிருபையினால், வாசி இடை நிற்கை வழக்கு-அகுஞக்கும் சிவத்துக்கும் நடுவே சிற்கிறதே முறைமை என்ற வாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — குற்றம் தீர்ந்த திரோதானமும் அருளும் ஆகிய நகார வகாரங்கட்கு நடுப்பட்டு நில்லாது வகாரம் ஆகிய அருளினாலே, யகாரம் ஆகிய உயிர், அவ்வகாரத்திற்கும் சிவம் ஆகிய சிகாரத்திற்கும் நடுப்பட்டு நிற்பது முறைமை என்க.

அவ்வாறு அதற்கு எழுத்துக்களை மாறி உச்சரிப்பாது கூருமுகத்தால் தெளிக்குத்தொள்க. ஆன்மாவை மறைக்கும் பிரசங்களைச் செலுத்துவதன்றி, திரோதான சுத்தி நாலுக மறையாது என்பதற்கு 'ஆசின' என்று அருளிச் செப்பார்.

இதனால், திருவெழுத்தினைக் கூறிய முறைகளையின் ஒதுவார் அடைந்து நிற்கும் நிலை கூறப்பட்டது. (9)

குறிப்பு :— இவ் இரண்டு உரைகளையும் நோக்கிப் பேதம் காண்க.

மோஷுத்திலே திருக்கிறதற்குப் பிரத்தியூம் உண்டோ? என்னில்.—

90. எல்லா வகையும் இயம்பும் இவனங்களு நில்லா வகையை நினைந்து.

என்பது :—எல்லா வகையும் இயம்பும் - வேதாகமங்கள் எல்லாம் சொல்லுகிறது எது என்னில், இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து - ஆன்மா சிவசத்தியினை விட்டு கீங்காத முறை கம்யைச் சொல்லும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—எவ்வகைப்பட்ட உபாயங்களினையும் நூல்கள் உரைக்கும், இவ்வாறு ஆன்மாவானவன் சிவசத்தியினை நீங்கி நில்லாது உடனும் நிற்கும் திறத்தினைக் கூறுது என்க.

இதனால், அறியும்நெறி முதல் இவ்வதிகாரம் ஈருன நான்கு அதிகாரத்தினது சருக்கும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டது.

ஒன்பதாவது ஐந்தெழுத்தருணிலை முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்-91.

10. அனைந்தோர் தன்மை.

அஃதாவது, இவ்வகைப்பட்ட சமாதியினை அடைந்தோரது தன்மை. மேலே அதிகாரங்களால் சமாதி கூடும் முறையை கூறியது. கூடி நேரது தன்மை இதனாற் கூறுதலின், அவற்றேருடு இதற்கு இயைபு உடைத்து எனக் கொள்க.

ஞேயத்தைவிட்டு நீங்காத ஞாதாக்கள் நினைவு ஏது? என்னில்,—

91. ஒங்குணர்வி னுள்ளொடுங்கி உள்ளத்து வின்போடுங்கந் தாங்குவர்மற் றேருண்டு சொல்.

என்பது :—ஒங்கு உணர்வின் உள் ஒடுங்கி உள்ளத்தான் இன்பு ஒடுங்க - மகத்தாய சிவத்திலே ஆன்மா ஒடுங்க, தாங்குவர் - பேரின் பம் தானுக வழங்குவர், மற்று ஏது உண்டுசொல்-ஞேயமே அல்லது மற்றொரு வினைவும் இல்லை என்றவாறு.

(நிர்மப-பொழி) - நிறைந்த ஞானத்தினுள்ளே தாம் அடங்கித் தம் அறிவினுள்ளே பேரின்பம் அடங்கும்படி ஆளாந்த சித்தியை பண்ணு விற்பர், மற்று வார்த்தையாது? உளதாம் என்க.

அவ் இன்றம் இறைவற்று இன்றி உயிர்கள் தாமே நுகர்தலின், உள்ளத்தில் இன்பு ஒடுங்க என்றும், ஞேயத்து அழங்கினும் ஞானத்தின் மிக்கார் அன்று என்பதற்கு ஒங்கு உணர்வின் உள்ளடங்கி என்றும் அருளிச் செய்தார்.

இதனால், அவர் ஞேயத்து அழுந்தி நிற்கும் இயல்பு கூறப்பட்டது. (1)

இப்படிநின்றவர்கள் மேலான பதங்களையும் விரும்புவார்களோ? என்னில்,—

92. ஐந்தொழிலும் காரணங்கள் ஆந்தொழிலும் போகநூக்க வெந்தொழிலும் மேவார் மிக.

என்பது :— ஐந்தொழிலும் - பஞ்சகிருத்தியமும், காரணங்கள் ஆம் தொழிலும் - காரணேசரர் தொழில் ஆகிய சாலோகாது பதங்களையும், போகம் நுகர் வெம் தொழிலும்-போகத்தைக்கொடுக்கத்தக்க கொடிதாகிய சவர்க்காது பதங்களையும், மேவார் மிக - மீகவும் பொருந்தார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பரமசிவனுற் செய்யப்படும் படைப்பு, நிலை, சறு, மறைப்பு, அருள் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் ஒருங்கே செய்தலும், அயன் மால் உருத்திரான் மகேசன் சதா சிவன் என்னும் இவரில் ஒருவற்கும் ஒரோவொரு தொழிலில் செய்தலும், மாயாபோகத்தினை அருந்தும் பிறப்பிற்கு ஏது வாகிய வெய்ய தொழிலினைச் செய்தலும் சிறிதும் பொருந்தார் அவர் என்க.

அசஞ்சலமாய் அகண்டமாய் ஒழிவற சிறைந்த ஞான வடிவினராய் நின்றும் பரமாணந்தத்தினை அனுபவித் திருக்கும் ஒன்றிற்குமே உரியார் என்பது கருத்து.

மிக என்பது குறிப்புமொழியாய்ச் சிறிதும் என்னும் பொருள் விளங்க நின்றது. “உயிர்தாலும் சிவாதுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே” (சித்தியார்—11-2-10 செய்) என்ற அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவர் மற்றொரு தொழிற்கும் உரியாவல்லர் என்பது கூறப்பட்டது. (2)

சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்கள் வந்துபொருந்தினாலோ ? என்னில்,—

93. எல்லாம் அறியும் அறிவுறினும் ஈங்கிவரோன் ரல்லா தறியார் அற்.

என்பது :— எல்லாம் அறியும் அறிவு உறினும் - சர்வஞ்ஞத்து வாதி குணங்கள் வந்துபொருந்தினாலும், ஈங்கு - இவ்விடத்திலே, இவர் - இந்தஞாதாக்கள், ஒன்று அல்லாது அறியார் அற - ஞேயம் ஒன்றுமே அல்லது மற்றொன்றையும் பொருந்தி அறியமாட்டார்கள் என்றவாது.

(நிரம்ப-பொழி) — இயல்பினால் முழுவதூஉம் உணரும் ஞானமானது வெளிப்பட்டுத் தம்மை இரண்டறக்கலங்து நிற் பினும் இவ்விடத்து இந்தச் சீவன்முத்தரானவர் ஆனந்தஞானம் ஒன்றுமே அன்றிப் பிறிதொரு பொருளினையும் சிறிதும் அறிதல் செய்யார் என்க.

அற என்பது மிக என்பது போலக் குறிப்பு மொழி யாய் நின்றது. சீவன்முத்தர் சிவம் ஒன்றுமே அன்றிப் பிறி தொன்றும் அறியார்; ஆகவே, பரமுத்தரும் அவ்வாறு ஆதல் கூறிவேண்டாவாறு ஆயிற்று.

இதனால், அவர் பிறிதொன்றும் அறியாது எவ்விடத்தும் சிவமே கண்டிருந்தல் கூறப்பட்டது. “பரஞானத்தால்” என்பதனுள் “சீவன்முத்தர் பரமே பார்த்திருப்பார்” என்று அருளிச் செய்தவாறு காண்க. (3)

இப்படிக்கொத்த ஞாதாக்களை விடயங்கள் வந்து பொருந்தினாலோ ? என்னில்,—

94. புலனடக்கிந் தம்முதற்கட்ட புக்குறுவர் போதார் தலநடக்கும் ஆயை தக.

என்பது :—புலன் அடக்கி தம் முதற்கண்’ புக்கு உறவர் - விடயங்கள் வந்து பொருந்தினால் தமக்குப் பிராணன் ஆயை ஞே

யத்திலே அடங்கி நிற்பார்கள், போதார்-ஒருவிடையத்திலும் காமித் துப் புரியார்கள், (அஃது என்போல? என்னில்,) தலம் கடக்கும் ஆமை தக - பூமியிலே கடக்கப்பட்ட ஆமையானது ஆரவாரம் இல்லாத இடத்திலே கடக்கும் ஆரவாரம் உள்ள இடத்திலே அடக்கும் அதுபோல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) ஓர் விடயம் எதிரிடுங்கால் அதற்கு அஞ்சி அதன்மேற் செல்லும் தம் உணர்வினை மாற்றித் தழுது முதலாகிய ஞேயத்தினிடத்திலே புக்குப் பொருங்தி மறித்தும் நீங்குதல் செய்யார் : அவர், பூமியின் கண்ணே நடந்து செல்லுங்கால் ஒருவர் எதிர்ப்படின் அவரை அஞ்சித் தன் தலையினைச் சரித்து உள்ளே வாங்கி அசைவறக் கிடக்கும் ஆமையினை ஒப்ப என்க.

ஆமையின்னர் எதிர்ந்தோர் அகலுங்கால் தன் தலையினை வெளிப்படுத்திச் செல்லுமதுபோல், இவர் விரைவில் தீரிபு படாமையிற் போதார் என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனால், அவர் புலன் உணர்வுக்கு அஞ்சி அகலுமாறு கூறப்பட்டது.

(4)

அப்படிச் சிலர் ஞேயத்தை விட்டு நீங்கி இருப்பார்களோ? என்னில்.—

95. அவனையகன் றெங்கின்றும் ஆங்கவனுய் எங்கும் இவனையோழிந் துண்டாதல் இல்.

என்பது :—அவனை அகன்று எங்கு இன்றும் ஆங்கு அவன் ஆய் - அந்தச் சிவனைவிட்டு நீங்கி ஆன்மாவுக்கு இருக்க இடம் இல்லை அந்தச் சிவன் தானுய், எங்கும் - சடசித்துக்கள் எல்லாம், இவனை ஒழிக்கு உண்டாதல் இல் - இந்தச் சிவனை அல்லாது ஆன்மா வில்லாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இறைவனை நீங்கி எவ்வுலகமும் நிற்பதில்லை; அதுபோல. இறைவனுதல் அடைந்த இம் முத்தான் மாவை அன்றி ஸ்விடயும் உளதாய் நிற்றல் இல்லை என்க. எனவே, இவனும் இறைவனைப்போல வியாபகனுய் நிற்கும்

என்பதாம். “காயங் கழிந்தக்கால் எங்குமாய்க் கருத்தாப்போல் நிற்பன்” (சித்தியார் 8-2-31 செய்) என்று அருளிக்கெய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவர் சிற்றறிவுங்கிப் பேரறிவு உடையவர் என்பது பெறப்பட்டது. (5)

ஆனால், அந்தப்பொருளை உள்ளே கண்டிருப்பார்களோ? புறம்பே கண்டிருப்பார்களோ? என்னில்,—

96. உள்ளும் புறம்பும் ஒருதன்மைக் காட்சியருக் கெள்ளும் தீர்மேதும் இல்.

என்பது :— உள்ளும் புறம்பும் - அந்தாங்கத்திலே அறிவாய் விளக்கியிருக்கப்பட்ட திருவருளையும், புறம்பே கருவாகித் திருமேனி கொண்டுவக்த ஆசாரியரையும், ஒருதன்மை காட்சியருக்கு - ஒருபொருள் என்று தரிசித்தவர்களுக்கு, என்னும் திறம் ஏதும் இல் - உள் என்றும் புறம்பு என்றும் கீக்க இடம் இல்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அகழும் புறமும் ஒருதன்மைத்தாய் நிற்கும் ஞானத்தினை அடைந்தோருக்கு ஒன்றை இகழ்ந்திடும் வண்ணம் எவ்வாற்றினும் இல்லை என்க.

இதனால், அவர்க்கு எல்லாப்பொருள்களும் ஞானமாயே தோன்றுதல் கூறப்பட்டது.

வேறுரை : ஆனால், இந்திரியங்களினால் அறியுட் அறி வாலும் சிவனைத் தரிகிக்கலாமோ? என்னில்,—

தனக்குப் பிராணையுடனின்று உபகரிக்கிற தன்மையையும் அவன் அவன் அதுவாய் நின்று உபகரித்தும் பின்டு ஆசாரியமூர்த்தியாய் நின்றும் இரசுஷ்க்கிற பூரணமான பொருளை விசுவமானது மறையுப்படி ஒரு நீர்மையாகக் கண்டவர்களுக்குச் சிவனது திருவடியை நீங்குகைக்கு வழியில்லை என்க.

இது ஞானவாண்கள் பிரபஞ்சம் தோண்றுமல் நிற்கும் முறையை.— (6)

ஆனால், இப்படி நீக்கமற நிற்கிற ஞாதாக்களும் தொழிற் படுவார்களோ? என்னில்,—

97. உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகம் தத்தம் வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

என்பது :— உறும் தொழிற்கு தக்க பயன் உலகம் தம்தம்-உலகத்திலே இருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் செய்த வேலைக்குத்தக்க கூலி கொடுப்பார்கள், (அதுபோல) வறும் தொழிற்கு வாய்மை பயன் - தொழிலற்ற ஞாதாக்களுக்குச் சத்தியமாகிய ஞேயக் ஒன்றுமே பிரயோசனம் என்றவாறு.

(நிரப்ப-பொழி) — தன்னை ஆற்றிய தலைவரைப் பின் தொடர்ந்து குழும் யான் எனது என்னும் செருக்காற் செய்யப் பட்ட விளைக்கு ஏற்ற பயன் ஆவது உலகவாழ்க்கைகள்; செருக்கினைச்சித் தம்மைஇகட்டந்தோர் செய்யும் தானம் தவம் முதலிய தொழிற்குவரும் பயனுவது அழிவில்லாத வீட்டின்பமே ஆம் என்க.

தக்க பயன் என்றதனால் பயன் பல ஆயிற்று. வறுந்தொழில் என்று அருளிச்செய்தார், தொடர்ந்து பயன் வழங்காமையின். இந்னால், அவர் ஓர் தொழிலினைச் செய்யி னும் பிறிதொரு காமியத்தினைக் கருதிச்செய்யார் என்பது கூறப்பட்டது.

வேறுரை :— ஆனால், தொழிலாலும் சிவினைக் கூட லாபோ? என்னில்,—

பிரபஞ்சத்தில் தத்தம் தொழிலுக்குத் தக்க பிரயோசனங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாமாறுபோல, ஒன்றும் செய்யாத செயலுக்கு அந்த உண்மை பிரயோசனம்.

இந்த உண்மையிலே சின்றவர்களுக்கு ஒரு செயலும் கூடாது என்பது அறிவித்தது. (7)

பிராரத்துவம் புசிக்கச்செய்தே ஆகாமியம் ஏறுதோ? என்னில்,—

98. ஏன்ற வினையுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை தோன்றில் அருளே சுடும்.

என்பது:—என்றவினை உடலோடு ஏகும் - பிராரத்தம் தேகத் துடனே போம், சஞ்சிதம் தீக்கூயிலேபோம். இடை ஏறும் வினை தோன்றில் அருளே சுடும் - பிராரத்தம் புசிக்கச்செய்தே கட்டுப் படுகிற ஆகாமியம் சிவஞானம் விளங்கவே நீங்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பக்குவப்பட்டு அமைந்த வினையானது உடம்பிற்கு அமைத்த கால வரையறையிலே தொலையும், இடைப்பட்ட காலத்தில் வந்து பொருந்தும் வினைகள் உள்வாயின் அருள் என்னும் நெருப்பினாலே வெந்துபோம் என்க.

சஞ்சிதம் நீங்காமல் ஞானம் வெளிப்படாது; வெளிப்படாதாகவே ஆகாமியம் தீர்வதில்லை; அதனை அருளே சுடும் என்பதனால் சஞ்சிதமும் நீங்கிற்று என்பது தானேபோக ரும் எனக்கொள்க. தோன்றில் என்பதனால் அது தோன்றுத வண்ணம் இடையறாது அருளோடு நிற்பர் என்பது கருத்து.

இதனால் அவர்க்கு வினைத்தொடர்பு இன்று மாறு கூறப்பட்டது.

வேறுரை:—சஞ்சிதகண்மம் தீக்கூயிலேபோம். பிராரத்தம் தேகத்துடனே போம். ஆகாமியம் சிவஞானத்தி னாலே சுடப்படும்.

இது ஞானவான்களுக்கு ஒருகண்மமும் இல்லை என்னும் இடம் அறிவித்தது. (8)

பரமுத்தி சரீரம் நீங்கியோ? என்னில்,—

99. மும்மை தருவினைகள் மூளாவாம் முதற்வார்க் கும்மையும் இம்மையே ஆம்.

என்பது :—மும்மை தரு வினைகள் மூளா ஆம் - சஞ்சித பிரா ரத்தம் ஆகாமியம் என்னும் இந்த மூன்று வினையும் பொருக்தாவாம், (என் பொருக்தா? என்னில்,) மூது அறிவார்க்கு அம்மையும் இம் மையே ஆம் - மேலாகிய சிவஞானத்தைப்பெற்ற ஞாதாக்கள் இச் சரீராக்தத்திலே பெறப்பட்ட பரமுத்தியும் சரீரம் இருக்கையிலே ஆம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இம்மை அம்மை மறுமை என்னும் மூவகைப்பயனையும் தரும் வினைகள் யாவும் தொடரா. தம் மேலாய அறிவினை உடையார்க்கும் பிறங்கு எப்பும் இன்பழும் அதனேடு சூடினிற்கவே உளதாம் ஆகலான் என்க.

இம்மை இப்பிறப்பு, அம்மை மேல்லலகினை அடைதல், மறுமை மறித்துவரும்பிறப்பு. உடம்பு இறந்தகாலத்து நிலை வேறுபடுதல் இன்மை நோக்கி அம்மையும் இம்மையே ஆம் என்று அருளிச்செய்தார்.

இதனால், அவர்க்குச் சிறிதும் வினைத்தொடர்பு இன்று என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

வேறுரை :—அந்தப் பிராரத்தம் புகிக்கவேண்டுமாயின், வாக்கு மனம் காயங்களின் உண்டான கன்மம் அவர் சிவ சப்பாவனையாலே அவர்களை வாதிப்பாது. பின்பு உண்டாம் சாயுச்சியழும் அவர்களுக்கு இப்பொழுதேயாம்.

இது சீவன் முத்தான நிலையிலே தன்னிலே பரமுத்தி யாம் என்று அறிவித்தது. (9)

இவர்களுக்கு ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கவேணும் என்கிற கிருபை இல்லையோ? என்னில்,—

100. கள்ளத் தலைவர் தூயர்கநுதீக் தங்கருணை வெள்ளத் தலைவர் யிக்.

என்பது :—கள்ளம் தலைவர் துயர் கருதி - கவட்டு இந்திரியன் களுக்கு முதன்மையாய் இருக்கிற ஆன்மாக்கள் படுகிற துன்பத் தைத் திருவள்ளத்திலே நினைத்து, தம் கருணை வெள்ளத்து அலைவர் மீக - தமக்குக் கிருபையாகிய ஞானசமுத்திரத்திலே மகுதியும் அழுந்தி நிற்பர்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — யான் எனது என்னும் வஞ்சத்தலைமை யினையடைய ஆன்மாக்கள்படும் துன்பத்தினை எண்ணித் தம் மிடத்து எழுந்த கருணையாகிய கடலினுள்ளே மிகவும் அலைதலைச் செய்வர் என்க. அலைதல் - இரக்கத்தால் தளர்தல்.

இதனால், அவர் வீட்டினைவிரும்பாத உயிர்கள் மாட்டு இறைவன்போல் அருள் உடையராதல் கூறப்பட்டது.

வேறுரை :— ஆனால், ஞானவான்களுக்கு விடயக் கருடன்கூடி நிற்கலாமோ? என்னில்,—

இந்திரியங்களுடன் கூடினால் உண்டான கிலேசத்தை உணர்ந்து சிவனுடைய கிருபாசமுத்திரத்திலே விழுந்து தம் செயல்அற்று அதுஅதுவாய் விடுவார்கள்.

“.....மறையோர்

கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை

கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் அறியும்

அனைய தன்மையை ஆதலின் நின்னை

நினைய வல்லவர் இல்லைநீர் நிலத்தே.”

என்றவாறு காண்க.

(10)

பத்தாவது அனைந்தோர்தன்மை முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்-101.

ஸ்ரீ உமாபதி தேவாயனார் அருளிச்செய்த

திருவருட்பயன் மூலமும்

பதவுரை-பொழிப்புரைகளும் முற்றுப்பெற்றன.

திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மேய்கண்டதேவர்மிளிர்கழல்வேல்க,

ஸ்ரீ உமாபதி தேவாயனார் திருவடிவாழ்க்.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்மலரடிவாழ்க்.

வ.
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருட்பயன்.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி.

செய்யுள்	எண்.	செய்யுள்	எண்.
அகத்துறு	42	எமக்கென்	46
அகரவயிர்	1	எல்லாமலியு	93
அகல	48	எல்லாவகை	90
அறை	35	எகன் அனை	52
அருள் அதும்	81	என்றவிலை	98
அருவும் உருவு	5	ஜூட்டெரமிழு	92
அருளா	43	ஜூம்பில	69
அருளிற்	31	ஒன்பொரு	78
அவணை	95	ஒருபொருஞ்	23
அறியாக்கம்	41	ஒனியுமிருஞ்	16
அன்றாளி	24	ஒனியுமிருஞ்	64
அன்றாவு	20	ஒன்றாலு	75
அங்கிள வை	4	ஒன்றுமிகிலு	29
அங்காநி	28	ஒங்குணர்வி	91
அங்காவா	89	ஒரு . தே	58
அங்காவா	49	கண்டபடி	60
அங்காதி	86	கண்டவற்றை	14
அங்காவறை	7	கண்டே. எல்லை	56
அங்காவர்	72	கண்டே	59
அங்கானதன்	22	கள்ள	149
அங்களிருளா	18	காங்பா	63
அங்களின்றே	27	கிடைக்க	65
அங்காநத்தி	82	கந்தாநத்தை	17
அங்காநவை	40	கிவாயுத	87
அங்காநவை	73	செய்வானு	53
அங்கி	80	ஞானமிவ	50
அங்கு அவர்க்	71	நாரயை	36
அங்கும்	96	நனக்கு	67
அங்குமா	10	நன்னிலைம	2
அங்குதெரமி	97	நன்னிற	55
அந்தை	68	நாட்ஸீ	74
அந்துநும்	76	நாமே	70
அந்துநும்	19	நித்திக்கு	62
அந்துநும்	83	நிரிமங்த்தை	12
அந்துநியா	33	நுன்றும்பவ	21
அந்துயிரால்	54	நாநிறங்க	61
எங்குமேவை	8	நலமில	9

செய்யுள்	எண்.	செய்யுள்	எண்.
நற்குஞ்சு - காப்பு		பெரும்பிருஞ்சு	44
தீடுமிகு	51	பொறுமிச்சி	15
பராயானம்	89	மலைக்குஞ்சை	37
பல்வைப்புணி	25	மாலைச்	85
பல்லா	6	மும்கை	99
பன்னோப்பிக்	26	முன்றூய	79
பார்வை	45	முன்றுதித்த	13
பாலோப்பி	34	வஞ்ச	66
பிறங்கந்தான்	11	வாசி	88
புலன்டாநி	94	விட்டநுல	47
புள்ளிய	57	விடிவாமள	30
பெருக்க	32	விரிய	84
போகுமாக்கு	3	வெள்ளத்து	38
பேயோன்று	77		

—
சிவமயம்.
திருச்சிந்தம்பலம்.

மேற்கண்டசாத்திரம்

9. வினாவேண்பா.

கொற்றவன்குடி—
ஸ்ரீ உமாபதி தேவநாயனர்.
1953.

—
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கொற்றவன்குடி - ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனுர் அருளிச்செய்த விழவெண்பா மூலமுய் - பழையவரையும்.

1. நீடும் ஒளியும் நிறையிருஞும் ஓரிடத் துக்
கூடல் அரிது கொடுவினையேன்—பாடுதன்முன்
ஒன்றவார் சோலை உயர்மருதச் சம்பந்தா !
நின்றவா றெவ்வாறு நீ,

(இதன்பொருள்) — நீடும் ஒளியும் நிறை இருஞும் ஓர் இடத்து
கூடல் அரிது - விரித்த பிரகாசமும் நிறைக்க இருஞும் ஓர் இடத்
திலே கூடமாட்டாது, கொடு வினையேன் பாடு இதன் முன் -
கொடிய வினையேன்பக்கல் தரிசிப்பதற்குமுன், வார் சோலை உயர்
மருதம் சம்பந்தா நீ ஒன்ற சின்ற ஆறு எ ஆறு - அழகிய சோலை
உயர்க்க மருதகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனிவனே ! தேவரீர் அடியே
னிடத்துப் பொருக்க நின்றது எப்படி ? என்றவாறு.

அந்தகன் கண்ணுக்கு ஆதித்தப் பிரகாசம் வியரத்த
மாய் இருக்கையிலேயும் தெரியாதிருந்த தன்மைபோல்
என்பதாம்.

உதாரணம் :— சிவஞானபோதும்— “அருக்கனேர் நிற்பினும்
அல்லிருளோ கானுரீக் - கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீசன்” என்பது
கண்டுகொள்க. (குத்-11, குர-2, வெ-1.) மலடி ஆன்மாவைச் சகச
மாய் மறைத்திருக்கையிலே சிவம் ஆன்மாவைப் பொருந்தினின்றது
எப்படி ? என்னும் வினாவுக்கு உதாரணம் :— சிவஞானபோதும் -

“ மெய்ந்தானம் தன்னில் விளையாத சத்தாதல் ” (குத்-7, குர-3, வெ-3.) என்ற பாடத்திலும், சிவதருமோத்தரம் - “ பரமசிவன் பராசத்தி பஸ்துயிர்க்கும் பயின்றிருக்க, வீரவுவதென் இருளெனிற் கேள் வெய்யவழல் பசுமரத்தின், வீரவியதே பசுமரமும் வெந்தவை வெந்துவிடும். பருவமுறைப் பதியுமுறைப் பழுதறவே.” என்றபாடத்திலும் கண்டுகொள்க.

(1)

2. இருளில் ஒளிபுரையும் எய்தும் கலாதி
மருளின் நிலையருளும் மானும்—கருவியிலை
நீங்கின் இருளாம் நிறைமருதுச் சம்பந்தா !
ஈங்குணரு ஊலென் பெற.

(இ—ள்.) இருளில் ஒளி புரையும் - ஆணவம் மேலிட்ட காலத்து ஞானம் ஒழிந்த நிற்கும், எய்தம் கலாதி மருளின் நிலை அருளும் - கலரதிகளைப் பொருத்திய இடத்தம் ஆணவத்தையே நிலைநிறுத்தம், மானும் கருவி இவை நீங்கின் இருள் ஆம் - என்னுடனே கூடங்கின்ற கருவி நீங்கினபொழுது இருளாய் இருந்தது, நிறை மருத சம்பந்தா ஈங்கு உன் அருளால் என் பெற - நிறைக்க மருதகர்வாழ் சம்பக்தமாழுனியே ! இவ்விடத்து உன் அருளால் பிரயோசனம் என்ன? என்றவாறு.

இதனால், கேவல சகலத்திலும் அல்ல : சுத்தத்திற் பிரயோசனம் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்—(குத்-6, செ-1.) “ காட்டிடும் காண மொன்றும் ” என்றபாடத்திற் கண்டுகொள்க.

3. புல்லறிவு நல்லுணர்வு தாகா பொதுஞானம்
அல்லதில் தூள்ளதெனில் அங்கியமாம்—
தொல்லையிருள்
ஊனமலை யாவாய் றுயர்மருதுச் சம்பந்தா !
ஞானமலை யாவாய் ! நவில்.

(இ—ள்.) புல் அறிவு நல் உணர்வு அது ஆகா பொதுஞானம் அல்லது - சிற்றறிவு பேரறிவாகாது ஞானம் அல்லது பொது ஞானம் முன்றுவிதமாய் இருக்கும், இலது உள்ளது எனில்

அங்கியம் ஆம் - முன்பு இல்லாத சிவஞானம் மலபரிபாகத்திலே உண்டாம் என்னில் ! சற்காரியவாதம் ஆகாமல் அங்கியம் ஆம், தொல்லை இருள் ஊனம் மலையாவாறு உயர் மருத சம்பந்தா ஞான மலை ஆவாய் கலில் - பழுமையாக வருகிற ஆணவமலத்தின் குற்றத் தினுலே மயக்காத முறைமையை உயர்ந்த மருதங்கள்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! மலைபோல ஞானத்தை உடையவரே ! திருவளம் பற்றவேணும் என்றவாறு.

இதனால், ஆண்மானாட் சிவஞானம் ஆகாது. தத்துவங்களுடைய காரவத்தை இது பொய் என்று அறிவிக்கிறது சிவஞானம், இப்படி அறிகிற வேற்றுமையும் விட்டு வாய்ந்த ஞானமாய் சிற்பது சுத்தம் என்பது பொறப்பட்டது.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்—(குத்-8, செ-3.) “தத்துவமான வற்றின் தன்மைகள்” என்றபாடத்திலும், சிவஞானசித்தியார் (குத்-11. அதிகர-2, செய்-11.) “சிவன்சிவன் என்றிரண்டும் சித்தொன்றும் என்னில் சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேரும் சித்து” என்ற பாடத்திலும் கண்டுகொள்க.

(3)

4. கனவு கனவென்று காண்பரிதாம் காணில்
நனவில் அவைசிறி தும் நண்ணு—முளைவனருள்
தாளவற்றில் ஒன்று தடமருதச் சம்பந்தா !
யாளவத்தை காணுமா றென்.

(இ—ள்.) கனவு கனவ என்று காண்பு அரிது ஆம். கனவிலே நின்ற கனவைத் தரிசிக்கப்படாது, காணில் கனவில் அவை சிறிதும் நண்ணு - நனவிலே காணும் கண்டது என்னில் ! நனவில் அந்தக் கருவிகள் இல்லாதபடியினுலே காணவில்லை, முளைவன் அருள்தான் அவற்றில் ஒன்று - அருளிலே நின்று கண்டது என்னில் ! அருள் அவத்தைகளில் பொருந்தாது, தடமருத சம்பந்தாயான் அவத்தை காணும் ஆறு என் - தடாகம்பொருந்திய மருதங்கள்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! நான் அவத்தைகளைத் தரிசிக்கும் படி எப்படி ? என்றவாறு.

இதனால், சத்த தத்துவங்களைக்கொண்டு அறிய வேண்டும் என்பது பெறப்பட்டது.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்— (குத்-2, செய்-21.) “இத்தகைமை இறையருளால் உயிர்நியும்” என்ற பாடத்திற் கண்டு கொள்க. (4)

5. அறிவறிந்த தெல்லாம் அசத்தாகு மாயின்
குறியிறந்த நின்னுணர்வில் கூடா—பொறிபுலன்கள்
தாமா அறியா தடமருதச் சம்பந்தா !
யாமார் ? அறிவார் இனி.

(இ—ள.) அறிவு அறிக்தது எல்லாம் அசத்து ஆகும் ஆயின்— என்னுடைய அறிவிலுமே அறியப்பட்டதெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்த போமே ஆயின், குறி இறந்த நின் உணர்வில் கூடா—வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாமல் குறி இறந்துநிற்கிற தேவரீருடைய ஞானத்திலே பொருக்தப்போகிறதே இல்லை, பொறி புலன்கள் தாம் ஆ அறியா—பொறி புலஞ்சிய தத்துவங்கள் தாமாய் அறிய மாட்டா, தடமருத சம்பக்தா யாம் ஆர் அறிவார் இனி— தடாகம் பொருக்திய மருதகர் வாழ் சம்பந்தமாமுனியே ! யான் ஆரை ? அறியப் போகிறதுதான் இனி என்றவாறு.

இதனால், கண்ணுணது இருளோடுகூடி இருளாயும், ஒளியோடுகூடி ஒளியாயும் நின்றது போலப் பாசத்தோடு கூடிப் பாசமாய்நின்ற ஆன்மா அருளோடேகூடிப் பாசம் நீங்கி அருளாய்நிற்கும் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம் (குத்-3, செய்-6.) “சத்திது என் ரசத்துத்தா னறியாது” என்றபாடத்திற் கண்டுகொள்க. (5)

6. சிற்றறிவு முற்சிதையிற் சேர்வாரின் ரும்சிறிது
மற்றதனின் விற்கிலருள் மன்னுவாம்—துற்றமுகில்
மின்கொண்ட சோலை வியன்மருதச் சம்பந்தா !
என்கொண்டு காண்பே ? னியான்.

(இ—ஏ.) சிற்றறிவு முன் சிறையின் சேர்வார் இன்று ஆம் - சிற்றறிவு முன்னே கெடுமாயின் பின் அருளைப் பொருந்தப் போகிற பேர் இல்லை, சிறிது மற்று அதனின் நிற்கில் அருள் மன்னு ஆம் - சிற்றறிவு கொஞ்சமாக நின்றாலும் அருள் பொருந்தாது, துற்ற முகில் மின்கொண்ட சேரலை வியன் மருத சம்பந்தா என் கொண்டு காண்பேன் யான் - மேகங்கள் நெருங்கிய ஆகாயத்தை அளாவிய சேரலை சூழ்ந்த வியன் மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! என்ன த்தைக் கொண்டுகாண்பேன் ? யான் என்றவாறு.

இதனால், சிற்றறிவு கெட்டது மல்ல, முன்போல இருந்ததும் அல்ல ; பாசுபந்தம் நீங்கித் திருவடியிலே கலங்கு கிடக்கும் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :- சிவகுானசித்தியார் - (குத்-11, அதி-2, செ-10) “செம்பிரத குளிகையினால் களிம்பற்றுப் பொன்னுய்” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க.

(6)

7. உன்னாரிய வின்னுணர்வ தோங்கியக்கால் ஒண்கருவி தன்னளவும் நன்னாரிது தானுகும்— என்ன நிவு தானாரிய வாரா துடமருதச் சம்பந்தா ! யாமறிவு தெவ்வா ? நினி.

(இ—ஏ.) உன்ன அறிய நின் உணர்வு அது ஒங்கிய கால் - கிளைத்தற்கு அரிதாகிய தேவீர் அருள் தோன்றிய காலத்து, ஒண் கருவி தன் அளவும் நன்னா அரிது தான் ஆகும் - அழுகு பொருந்திய முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் பொருந்தப்படாது, என் அறிவு தான் அறிய வாரா - என்னுடைய பசுகுானத்தாலும் அறியப்படாது, தட மருத சம்பந்தாயாம் அறிவுது எ ஆறு இனி - தடாகம் பொருந்திய மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! அடியோங்கள் அறிகிறது எப்படித்தான் ? இனி என்றவாறு.

இதனால், பசுகரணங்களும் சிவகரணமாய், ஆன்மாவும் அருளாய்ப் பொருந்தினின்று அறியும் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்—“ மாயை மா மாயை மாயா ” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க. (7)

8. அருவேல் உருவன் ருருவேல் அருவன்
நிருவேறும் ஒன்றிற் கிசையா—உருவோளில்
காணில் உயர்கடந்தைச் சம்பந்தா ! கண்டவுடல்
பூணுமிறைக் கென்னும் ? புகல்.

(இ—ன்.) அருவேல் உரு அன்று உருவேல் அரு அன்று இருவேறும் ஒன்றிற்கு இசையா—கர்த்தா திருமேனி அருவம் ஆனால் உருவம் ஆக மாட்டாத ; உருவம் ஆனால் அருவம் ஆக மாட்டாத ; அருவம் உருவம் ஒருபொருளுக்கு இரண்டுதன்மை இசையாது, உரு ஓரில் காணில் உயர் கடந்தை சம்பக்தா கண்ட உடல்பூணும் இறைக்கு என் ஆம்புகல்-திருமேனியை விசாரித்துக் காணில் உயர் கடந்தை நகர்வாழ் சம்பக்த மாழுனியே ! கொண்ட திருமேனியைப் பூணப்பட்ட கர்த்தாவக்குத் திருமேனி என்னத் திலே உண்டானது ? திருவளம் பற்ற வேண்டும் என்றவாறு.

இதனால், ஞானத்திலே திருமேனி கொள்ளுவன் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவஞானசித்தியார்- (குத்-1, அதி-2, செய்-41) “ மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி ” என்ற பாடத்திற் கண்டு கொள்க என்பதாம். (8)

9. இருமலத்தார்க் கில்லை உடல்வினையென் செய்யும் ஒருமலத்தார்க் காரா யுரைப்பேன்—திரிமலத்தார் ஒன்றாக உள்ளார் உயர்மருதைச் சம்பந்தா ! அன்றாகில் ஆமா றருள்.

(இ—ன்.) இரு மலத்தார்க்கு இல்லை உடல்வினை என்கெய்யும் - இரண்டுமலம் உடைய பிரளையாகலருக்கு மாணப இல்லாதபடியினால் உடம்புஇல்லை, வினைபொசிக்கும்படி எப்படி ?, ஒரு மலத்தார்க்கு ஆர்ப் உரைப்பேன் - ஒருமலமுடைய விஞ்ஞான கலகுக்கு உரை ஆராகச் சொல்லுவோம் ?, திரிமலத்தார் ஒன்றாக

உள்ளார் - மூன்றுமல்லுடைய சகலருக்கல்லவோ ஒன்றுக்குள்ளது, உயர்மருத் சம்பந்தா அன்று ஆகில் ஆம் ஆறு அருள் - உயர்த்த மருதகர்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! அப்படி அல்லவாகில் ஆமாறு அருள் என்றவாறு.

இதனால், வினாஞ்சலாகவோ சிராயாகலருக்குச் சுத்த மாயையிலே தேகம் என்பது பெறப்பட்டது.

உதாரணம் :—சிவஞானசித்தியார்—“வித்தைகள் வித்தை சகர் சதாசிவர் என்றிவர்க்கு” என்றபாடத்திற் கண்டுகொள்க.

10. ஒன்றிரண்டாய் நின்றென்றில் ஒர்மையதாம் ஒன்றுக் கின்றிரண்டாம் என்னிலுயிர் நேராகும் - துன்றிருந்தார் தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா ! யானுகி ஒங்கியவா ரெவ்வா ? ரூரை.

(இ—எ்.) ஒன்று இரண்டு ஆய் நின்று ஒன்றில் ஓர்மையது ஆம் - ஒருபொருள் விவகாரத்திலே இரண்டாய்நின்று ஒன்றும் என்னில் ஒன்று பொருந்தமாட்டாது, ஒன்றுக் கின்று இரண்டாம் என்னில் உயிர் நேர் ஆகும் - இரண்டாய்நின்று ஒன்றும் என்னில் ஒன்றிலே ஒன்று அழிக்குபோம், துன்று இருந்தார் தாங்கிய வாழ் தண்ணடந்தை சம்பந்தா யான் ஆகி ஒங்கிய ஆறு எ ஆறு உறை - ஞானத்தைப் பொருந்தின பெரியோரால் தாங்கி வாழுப்பட்ட குளிர்த் தடந்தைகர்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! யான் சிவம் ஆகி ஒங்கின முறைமையைத் திருவுளம் பற்றவேணும் என்றவாறு.

இக்கால், ஆணவத்தைப் பொருந்தின ஆன்மாவைப் போல என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்— (குத்-10, செ-8) “ஒன்றிரண்டாகி ஒன்றின் ஒருமையாம்” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க.

(10)

11. காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத் துண்மை காண்பார்கள் நன்முத்தி காணுர்கள்—காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன் வாட்டுநெறி வாரா தவர்.

(இ—ன்.) காண்பாலும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் கீத்து உண்மை காண்பார்கள் - காண்கிற ஆண்மாவும் காட்டுகிற சிவனும் காணப்படுகிற பொருளையும்விட்டு உண்மையைத் தரிசிப்பார்கள் என்னில் நல் முத்தி கானுர்கள் - கல்ல முத்தியைக் கானுர்கள், காண்பாலும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் தன் கடங்கை சம்பக்கதன் வாட்டும் கெறி வாராதவர் - ஆனால் கானுகிறவனும் காட்டுகிற வனும் காணப்படுகிற பொருளும் ஆகவோ காண்பார்கள் என்னில், அப்படிக் கானுகிறவர்களும் குளிர்ச்சி பொருக்கின கடங்கை கர்வாழ் சம்பக்க மாழுனி வாட்டும்வழி வாராதவர் என்றவாறு.

இதனால், ஞாதாரு ஞானம் ஞேயம் என்கிற சங்கற்பஜை கணை விட்டு ஒன்றுக்குச் சிவன் இயஸ்பின் உணருகிற ஞானமே பொறுவெனும் என்றது பொறுப்பட்டது.

உதாரணம் :— சிவஞானசித்தி— (குத்-8, அதி-2, செய்-22) “சன்மார்க்கம் சகலகலை பூராண வேத சாத்திரங்கள்” என்ற பாடத் திற் கண்டு கொள்க.

(11)

12. ஒன்றின் நுகர்வதிவன் ஊனும் உறுதொழிலும்
என்றும் இடையில் இடமில்லை—ஒன்றித்
தெரியா அருண்மருதச் சம்பந்தா ! சேர்ந்து
பிரியாவா நெல்வாறு ? பேசு.

(இ—ன்.) சர்வ வியாபியாய் இருக்கையிலேயும் தோன்றுத கிருபை பொருக்கிய மருதகர்வாழ் சம்பந்த மாழுனியே ! தேவரீர் திருவடியைச் சேர்ந்து பிரியாமல் போகங்களைப்புசிக்கும் முறைமை திருவளம்டற்றவேணும் என்றவாறு.

இதனால், அவன் சர்வ வியாபி ஆகையினாலும் இவன் சுதந்தர ஈனன் ஆகையினாலும் அவனே போகங்களைப் புசிப் பிர்க்கவன் என்பது பெறுப்பாடுதல் காணக்.

உதாரணம் :—திருவருட்பயன்-95. “அவனையகன் நெங்கின் ரும் ஆங்கவனும் எங்கும் - இவனையொழிந் துண்டாதல் இல்.” எனவும். சிவஞானபோதம்— (குத்-11, அதிகர-1, வார்த்திகப்

பொழிப்புரை) “சன்னு. இவ் வாண்மாக்கள் அவனையின்றியமெந்து ஒன்றையும் விடப்பியா ஆகலான். அவனும் அவற்றது விடயத்தை உணரும்” எனவும், உண்மை கொள்வினக்கம்- (செய்-6.) “பாதகங்கள் செய்திடினும் கொலை களை கள்ளுப்” எனவும் வரும் பாடத் தினும் கண்டுகொள்க. (12)

13. அருளால் உணர்வார்க் கலாது செம்மைப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருந்தித்-தெருளா
வினாவெண்பா உண்மை வினாவேல் ஊமன்
கனவின்பால் எய்துவிக்கும் காண்.

(இ—ள்.) அருளால் உணர்வார்க்கு அகலாத செம்மை பொருள் ஆகி நிற்கும் பொருந்தி-ஆசாரியன் அதுக்கிரகம் பெற்ற ஞானவாண்களுக்கு விட்டு கீங்கி மலைவு வராமல் செம்மைப்பொருளாகவே பொருந்திநிற்கும், தெருளா வினாவெண்பா உண்மை வினாவேல் ஊமன் கனவின் பால் எய்துவிக்கும் காண். அறியத் தக்கதாக வினாவெண்பாவின் உண்மையை வினாவி அறியாதபேர் ஊமன் கனவிலே பால் குடித்ததுக்கு ஒக்கும் என்றவாறு.

இதனால், ஞானமிகுதியிடையோர்க்குச் சத்தியமாகவே தோன்றும், அல்லாதபேர் எத்தனை சாத்திரம் படித்தாலும் வினாவெண்பாப் பாராராயின் ஊமன் கனவிலே பால் குடித்ததுபோல் ஒன்றும் தெரியாது என்பது பெறப்பட்டமை காண்க.

மெய்கண்ட சந்ததியில் திருவாவடுதுறை நமச்சிவாயறூர்த்தி மரபில் வேலப்ப பண்டாரம் அருக்கிரகம் பெற்ற நமச்சிவாயத்தம்பிரான் சாவிவாகன சகாத்தம் 1600-க்குமேல் செல்லாநின்ற பிங்களாஸு வைகாசிமீ (கி-பி. 1678)ல் செய்த வினாவெண்பாவுரை முற்றிற்று.

வினாவெண்பா மூலமும்,

நமச்சிவாயத்தம்பிரான் உரையும் முற்றுப்பெற்றது.
திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம்.

